

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OLAĞANÜSTÜ YOLCULUKLAR 30

JULES VERNE

DÜNYANIN HÂKİMİ

ALFA

OLAĞANÜSTÜ YOLCULUKLAR 30

DÜNYANIN HÂKİMİ

Great Eyrie'de neler oluyordu? Gece görülen alev demetleri, yükselen dumanlar, is ve kül izleri bir yanardağın patlamak üzere olduğunu habercisi miydi? Başmüfettiş Strock bu sırrı çözmesi için görevlendirilse de kendini ülkenin dört bir yanındaki başka gizemlerin peşinde koşarken bulacaktı.

Fatih Robur karakterinin *Dünyanın Hâkimi* adıyla yeniden ortaya çıktığı ve tüm dünyayı şaşırttığı bu kitapta, Jules Verne'in zamana meydan okuyan ve hayal gücünün sınırlarını zorlayan icatlarını görecektik, karakterlerle birlikte olağanüstü bir yolculuğa çıkacaksınız.

OLAĞANÜSTÜ YOLCULUKLAR

1 Buzlar Sfenksi	16 Dr. Ox'un Bir Fantezisi
2 Kaptan Grant'in Çocukları	17 Esrarlı Ada
3 Karpatlar Şatosu	18 Çin'de Bir Çinlinin Başına Gelenler
4 Arzın Merkezine Seyahat	19 Buzlar Arasında Bir Kış
5 Güzel Sarı Turna	20 Bütün Öyküler
6 Seksen Günde Devri Âlem	21 Yüzen Şehir
7 Macellanya'da	22 İki Yıl Okul Tatili
8 Denizler Altında 20.000 Fersah	23 Dünyanın Ucundaki Fener
9 Balonla 5 Hafta	24 Güney Yıldızı
10 Yirminci Yüzyılda Paris	25 Chancellor
11 İnatçı Keraban	26 Yeşil Işın
12 Begüm'ün Beş Yüz Milyonu	27 Fatih Robur
13 Mişel Strogof	28 Chanteleine Kontu
14 Mathias Sandorf	29 Robinsonlar Okulu
15 Zacharius Usta	30 Dünyanın Hâkimi

ALFA

@alfakitap
alfakitap

alfakitap
www.alfakitap.com

EDENAT

JV 30 DÜNYANIN HÂKİMİ

JULES VERNE

1828 yılında Fransa'nın Nantes kentinde doğdu. Ailesinin isteğine uyarak hukuk diploması aldı. Şahsen tanıştığı Victor Hugo, Alexandre Dumas (Fils) gibi yazarların etkisinde tiyatro eserleri, şiirler yazdı. Yaşadığı bohem hayata kızan babasının maddi desteğini çekmesi üzerine geçimini yazarak karşılamaya karar verdi. 1863'te kaleme aldığı *XX. Yüzyılda Paris*'i yayıncısı Hetzel fazla uçuk bulup yayımlamadı. Bir tarafa atılan bu müsveddeler ancak 1994'te bulunup yayımlanabildi. Bir tek bu kitaba bakarak bile günün bilimsel ve teknolojik gelişmelerinden hareketle yüz yıl sonraki gelişmelere ilişkin kestirimlerde bulunmakta Jules Verne'nin dünyada bir eşinin daha olmadığı görülür. Verne, "Olağanüstü Yolculuklar" üst başlığıyla yayımlanan romanlarında okurunu Fransa'dan başlayıp diğer Avrupa ülkelerinde, sonra Türkiye dahil Asya, Afrika, Amerika, Avustralya'da, kutuplarda, okyanuslardaki takımadalarda, derken gezegenimizin içinde yolculuğa çıkardıktan sonra Ay'a, daha sonra da Güneş Sistemine götürür. Fantastik sayılabilecek roman ve öykülerinin yanı sıra bilimkurgu sınırlarında dolaşanları da bulunmakla birlikte eserlerinin çoğunun yarı-bilimsel romanlar olduğunu söylemek pek yanlış olmaz. 1905'te Amiens'de öldüğünde aralarında *Seksen Günde Devri Âlem*, *İki Yıl Okul Tatili*, *Denizler Altında Yirmi Bin Fersah* gibi dünyanın en çok okunmuş kitaplarının da bulunduğu, bir kısmı ölümünden sonra basılacak olan çok sayıda eser bırakmıştı. Eserlerinin sayısını tam olarak vermek zordur. Bilinen 54 romandan başka 22 öykü kitabı, inceleme kitapları bulunmaktadır.

NEVİN FUNDA ORAL

Nevin Funda Oral 1968 Isparta doğumludur. Eğitimini Galatasaray Lisesi ve Marmara Üniversitesi İşletme Bölümü'nde tamamlamış, özel sektörde ve sivil toplum kuruluşlarında çalışmıştır. Son yıllarda Fransızca ve İngilizce teknik ve alt yazı çevirileri yapan Funda Oral'ın Yeşil Işın ilk kitap çevirisidir.

Dünyanın Hâkimi

Maître du Monde, 1904

© 2021, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu

Fransızcadan Çeviren Nevin Funda Oral

İllüstrasyonlar George Roux

Yayına Hazırlayan Esra Kökkılıç

Editör I. Tual Şekercigil

Kapak Tasarımı Elif Çepikkurt

Sayfa Tasarımı Yavuz Karakaş

ISBN 978-625-449-248-8

1. Basım: Ocak 2021

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No: 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

Sertifika no: 45099

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No: 15 34110 Cağaloğlu İstanbul

Tel: (0212) 511 53 03 Faks: (0212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika no: 43949

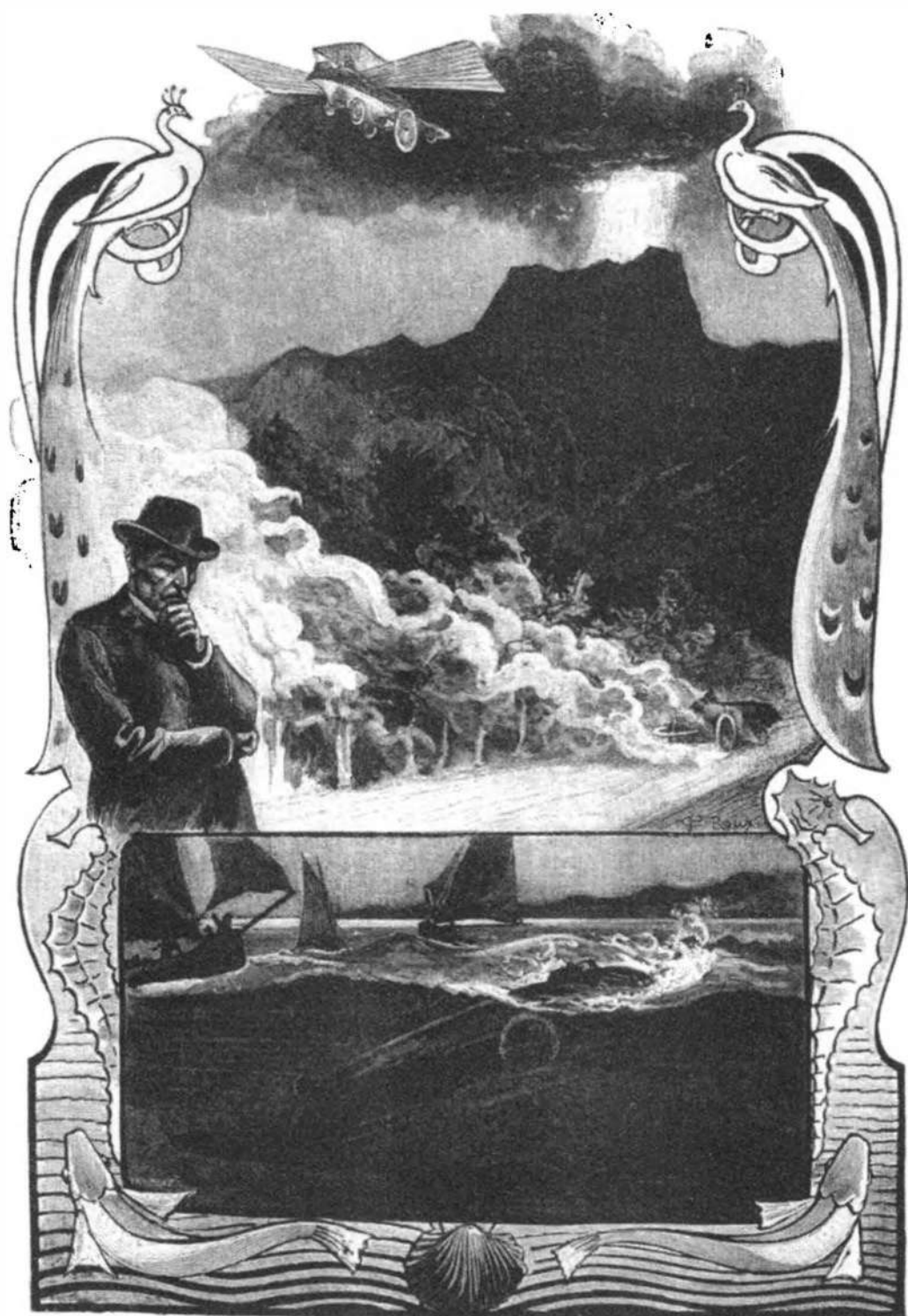
OLAĞANÜSTÜ YOLCULUKLAR 30

Çeviren

NEVİN FUNDA ORAL

ALFA

1

Bölgede Neler Oluyor?

Amerika'nın Kuzey Carolina, Virginia, Maryland, Pennsylvania ve New York eyaletinden geçen, Atlantik kıyılarına paralel uzanan bu sıradağlar hem Allegheny dağları hem de Apalaş dağları olarak iki isme sahiptir. Doğuda Blue Ridge dağları ve batıda Cumberland dağları olmak üzere iki ayrı dağ kuşağından meydana gelmiştir.

Kuzey Amerika'nın bu bölümünün bu pek büyük orografik sistemi yaklaşık dokuz yüz mil, yani bin altı yüz kilometrelik bir mesafeye yayılsa da yüksekliği ortalama altı bin fiti geçmez ve doruk noktasını Washington dağı^{*} gösterir.

İki ucundan bir tanesi Alabama'nın, diğeri Saint Laurent'ın sularına gömülmüş bu sırt dağcılar tarafından pek rağbet görmez. En tepe nok-

* Mavi Sırtlı Dağlar. ABD'nin doğusunda bulunan sıradağlardır -çn.

** Yüksekliği 1918 metredir.

tası atmosferin en üst katmanlarına kadar ulaşmadığından, Eski ve Yeni Dünya'nın muhteşem zirveleri kadar çekici değildir. Bununla birlikte bu sıradağın turistlerin ulaşamayacağı Great Eyrie' isimli bir tepesi vardır ve adeta erişilmezdir.

Ayrıca tırmanışçılar tarafından bu zamana kadar ihmal edilmiş olsa bile, Great Eyrie hikâyesinin başında anlatmam gereken çok özel nedenlerden dolayı pek yakında dikkat çekecek, hatta kamuoyunda kaygı uyandıracaktır.

Bu hikâyede bizzat yer aldıysam, bunun sebebi konunun hiç şüphesiz yirminci yüzyılın tanıklık etmesi gereken en olağanüstü olaylardan birine sıkı sıkıya bağlı oluşundandı diyebilirim. Ben bile bazen bu olayların gerçekte meydana gelip gelmediğini, hafızamın –belki de hayal gücümün demek daha doğru olur– bana anımsattığı gibi olup olmadığını kendi kendime hâlâ soruyorum. Ancak Washington polis bürosu başmüfettişi sıfatıyla on beş yıldır çok farklı görevlerde yer aldığım için bende ileri derecede gelişen merak içgüdüsüyle, genellikle açıkça zevk aldığım gizli görevlerle uğraştığım düşünülürse şeflerimin beni akıl sır ermez gizemlerin ortasında kalacağım bu inanılmaz maceranın içine atması hiç de şaşırtıcı değil. Ancak bu hikâyesinin en başından itibaren sözlerimin doğruluğuna inanılması gerekir. Bütün bu olağanüstü olaylarla ilgili, size kendimden başka tanık gösteremeyeceğim. Olur da bana inanmak istemezlerse varsın inanmasınlar!

* İng. Büyük kartal ya da şahin yuvası –çn.

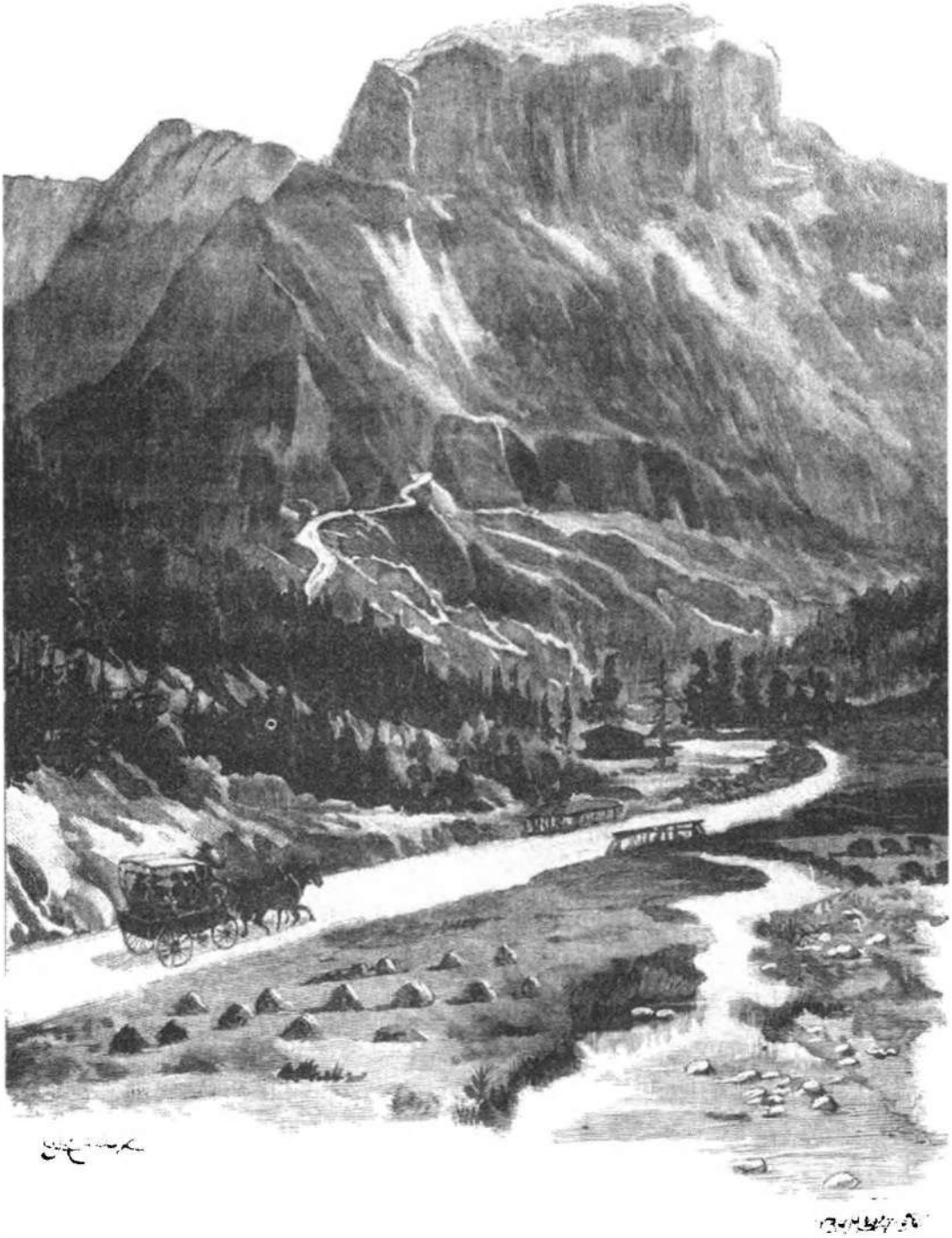
Great Eyrie tam olarak Kuzey Carolina'nın batı yakasında görünen bu güzel manzaralı Blue Ridge sıradağlarında bir yerdedir. Yuvarlak şekli Catawba nehrinin kıyısına kurulan küçük Morganton kasabasının çıkışından, hatta birkaç mil daha yakında olan Pleasant Garden kasabasından daha da iyi görülür.

Netice itibarıyla bu Great Eyrie neyin nesidir?... Blue Ridge dağları bölgesindeki komşu mahallelerde oturanların ona verdikleri bu ismi hak ediyor mu? Böyle adlandırılmış olmalarının nedeni, bazı iklim koşullarında silüetinin mavi renge boyanmasıydı, bundan daha doğal bir şey yoktu. Eğer Great Eyrie bir kuş yuvası olsaydı yırtıcı kuşlar, kartallar, akbabalar veya Güney Amerika akbabaları buraya mı sığınırdı?... Burası ülkenin en büyük kuşları tarafından özellikle seçilmiş bir yer miydi?... Yalnızca kendilerinin erişebildiği bu yuvanın üstünde yaygaracı sürüler halinde uçtukları görüyor muydu? Hayır, aslına bakarsanız, Allegheny dağlarının diğer tepelerinde olduğundan daha fazla kuş bulunmuyor burada. Hatta tam tersi, belirtilen o ki bazı günler Great Eyrie'ye yaklaştıkları sırada bu kuşlar daha ziyade hızla kaçmak istiyor ve daireler çizerek uçmalarının ardından sağır edici çığlıklarla bölgeyi rahatsız ederek farklı yönlere doğru hareket ediyorlardı.

Öyleyse bu Great Eyrie adı nereden geliyordu? Bütün ülkelerde dağlık bölgelerde görüldüğü gibi ona "buz yalağı" adı verilseydi daha iyi olmaz

* Kalıcı kar ve buzulun birlikte oluşturduğu, arkası ve yanları dik, önü ise açık olan çember biçimli çukur alan -ed.n.

mıydı? Orada, aslında, onu çevreleyen yüksek taş duvarının ortasında derin ve geniş bir delik oluşturunuyordu... Kış yağmurlarıyla ve karlarıyla beslenen küçük bir göle veya lagüne sahip olmasa da, Eski ve Yeni Kıta'nın farklı orografik sistemlerinde olduğu gibi, Apalaş sıradağlarının çeşitli irtifalardaki birçok yerinde de bunlardan olduğunu kim bilebilirdi?... Şu andan itibaren coğrafi isim listelerinde bu adla yer alması gerekmez miydi?...

Son olarak, varsayımlar silsilesine bir son vermek için, acaba burada bir krater mi vardı ve bu volkan uzun süredir uykuda mıydı?... Volkanın içrisinden gelen hareketler onu bir gün uyandırmayacak mıydı?... Krakatau'nun şiddetiyle veya Pelée dağının öfkesiyle olan yakınlığından kuşkulanmak yersiz miydi?... Lagün olduğu varsayılırsa, sularının dünyanın derinliklerine doğru girerek dünyanın merkezindeki ateşte buharlaşması ve 1902'de Martinik'tekine denk bir püskürmeyle Carolina ovalarını tehdit etmesi gerekmez miydi?...

Ayrıca, tam da bu son ihtimali kanıtlarcasına, en son gözlemlenen bazı belirtiler de volkanik bir hareket sonucu ortaya çıkan buharı doğrular nitelikteydi. Hatta bir keresinde köyde çalışan köylüler açıklanması güç, boğuk uğultular duymuşlardı. Gece alev demetleri görünmüştü.

Great Eyrie'nin içinden buhar çıkıyordu ve rüzgâr bu buharı doğuya doğru sürüklediği zaman toprakta is ve kül izleri bırakıyordu. Son olarak da, karanlığın ortasında, alçak kesimlerdeki bulutlar tarafından yansıtılan soluk alevler, bölgenin üzerine uğursuz bir ışık yaymıştı.

Olup biten bu tuhaf şeyler karşısında bölgedeki insanların ciddi endişelere sürüklenmeleri şaşırtıcı değildi elbette. Karşı konulmaz bir biçimde neler olup bittiğini öğrenme ihtiyacı duyuyor ve bu da endişeleriyle birleşiyordu. Carolina gazeteleri sürekli "Great Eyrie'nin Gizemi" dedikleri şeyden bahsediyordu. Böyle bir yerde yaşamının tehlikeli olup olmadığını sorguluyorlardı... Gazetelerde çıkan haberler hem merak -hiçbir tehlikeye maruz kalmaksızın doğa olaylarıyla il-

gilenenlerin merakını– uyandırıyor hem de endişeye –bu olayların yakın çevrelerini tehdit etmesi durumunda mağdur olacakların endişelerine– sebep oluyordu. Bunlar çoğunlukla küçük Pleasant Garden ve Morganton kasabalarının ve Apalaş sıradaglarının eteklerinde çok sayıda bulunan köylerin ya da yalın çiftliklerin sakinleriydi.

Ne yazık ki dağcılar bugüne kadar Great Eyrie'nin içine girmeyi denememişlerdi. Onu çevreleyen kayalıkların ardına şimdiye kadar hiç geçilememişti, hatta belki de üzerinde içeri girilmesine izin verecek hiçbir gedik yoktu.

Bununla birlikte acaba Great Eyrie'nin yakınlarında ona uzaktan bakmak için çıkılabilecek daha yüksek bir tepe veya zirve yok muydu?... Yoktu maalesef. Birkaç kilometrelik çapta onun kadar yüksek bir tepe bulunmuyordu. Allegheny dağlarının en yüksek tepelerinden biri olan Wellington dağı vardı belki ama o da epey uzak bir mesafede yükseliyordu.

Ancak Great Eyrie'nin artık tamamen keşfedilmesi gerekiyordu. Bölgenin güvenliği için Carolina eyaletinin batı yakasını tehdit eden bir kraterin burada gizlenip gizlenmediği, volkanik bir patlama ihtimali olup olmadığı öğrenilmeliydi. Öyleyse ona ulaşılması ve gözlemlenen olayların nedeninin öğrenilmesi için bir girişimde bulunulması gerekiyordu.

Ciddi zorlukları olduğu bilinen böyle bir girişimde bulunulmadan önce, oraya tırmanmaya gerek kalmadan Great Eyrie'nin iç yapısının görülmesine kesinkes yardımcı olacak bir hal çare akla geldi.

O sene eylül ayının ilk günlerine doğru balon pilotu olan Wilker'ın kullanacağı aerostat Morganton'dan yola çıkacaktı. Balon doğu yönünden esen bir rüzgârın yardımıyla Great Eyrie'ye doğru itilecek ve şans yaver giderse belki tam üzerinden geçecekti. Onun birkaç yüz fit üzerinde olduğunda da Wilker kuvvetli bir dürbünle çukur alanın derinliklerine kadar inceleme yapacak, yüksek kayalarının ardında, bir volkan ağzı açılıp açılmadığını anlayacaktı. Yani asıl mesele buydu. Durum açıklığa kavuştuğu zaman bölge halkının yakın sayılabilecek bir gelecekte herhangi bir patlama tehlikesiyle karşı karşıya olup olmadığı anlaşılacaktı.

Aerostatın havaya yükselişi önceden belirlenen programa uygun olarak gerçekleşti. Rüzgâr düzenli ve orta şiddette, gökyüzü açıktı. Sabah saatlerinin pusu güneşin parlak ışınlarıyla tamamen dağılmıştı. Great Eyrie'nin içine ince bir sis dolmamışsa balon pilotu her yeri bütün açıklığıyla görebilecekti. Eğer içinden duman çıkarsa dumanları muhakkak fark ederdi. O zaman, Blue Ridge dağlarının bu bölgesinde bir volkan olduğunu ve Great Eyrie'nin de bu volkanın krateri olduğunu kabul etmek gerekecekti.

Balon önce bin beş yüz fitlik bir yüksekliğe çıktı ve on beş dakika boyunca hareketsiz kaldı. Toprak seviyesinde esen rüzgâr o yükseklikte hissedilmiyordu. Fakat o da nesi? Ne büyük bir hayal kırıklığı! Aerostat çok geçmeden yeni bir hava akımının hareketine maruz kalarak doğuya doğru yol almaya başladı. Sıradağlardan uzaklaşıyordu ve oraya geri döndürülmesi olanaksızdı. Küçük

kasabanın sakinleri balonun hızla kayboluşunu izledi ve çok sonraları onun Kuzey Carolina'daki Raleigh yakınlarına indiğini duydular.

Girişim başarısızlıkla sonuçlanmıştı ve daha uygun hava şartlarında tekrarlanmasına karar verildi. Aslında tepeden isli buharlar eşliğinde hâlâ gürültüler geliyor, bulutlardan titrek parıltılar yansıyor. Böylece endişelerin dindirilemeyeceği anlaşıldı. Bölge hâlâ bir yer sarsıntısı veya volkanik patlama tehdidi altında yaşamaya devam ediyordu.

Oysa aynı sene nisan ayının ilk günlerinde, o güne kadar belli belirsiz olan endişeler birdenbire haklı sebeplerle büyük bir dehşete dönüştü. Yerel gazeteler de halkın korkusunu dile getiriyordu. Sıradağlarla küçük Morganton kasabası arasında kalan bütün bölgenin yakın zamanda meydana gelecek bir kargaşadan korkması lazımdı.

4 Nisanı 5 Nisana bağlayan gece Pleasant Garden'da oturanlar peşinden korkunç bir gürültünün geldiği bir sarsıntıyla uyandılar. Ardından da sıradağın bir bölümünün çökmekte olduğu düşüncesiyle karşı konulmaz bir paniğe kapıldılar. On-on beş millik bir alanda çiftlikleri ve köyleri yutan birkaç devasa uçurumun açıldığını görmekten korkarak hepsi kaçmaya hazır bir şekilde evlerinden çıktı.

Gece çok karanlıktı. Ovanın üzerine kalın bir sis tabakası çöküyordu. Blue Ridge dağlarının sırtı gündüz gözüyle bile gözükmiyordu.

Bu zifiri karanlığın ortasında ne bir şey görmek ne de dört bir taraftan gelen çığlıklara yanıt vermek mümkündü. Panik içindeki gruplar,

kadınlar, erkekler ve çocuklar çıkış yolu bulmaya çalışıyor ve büyük bir kargaşayla birbirlerini ittiriyorlardı. Uzaktan ve yakından korku içinde bağrışlar duyuluyordu:

“Yer sarsıntısı!...”

“Yanardağ patlaması!...”

“Nereden geliyor?”

“Great Eyrie’den...”

Ovaya taşların, lavların, cürufların yağdığı haberi Morganton’a kadar ulaşmıştı.

Eğer yanardağ patlaması olsaydı en azından patlama seslerinin duyulması gerekmez miydi? Sıradagların sırtlarında alevler görülürdü. Kraterden püskürtülen lavların kor halindeki görüntüsü gece- nin koyu karanlığında gözlerden kaçamazdı. Oysa bu düşünce kimsenin aklına gelmiyordu ve korku içindeki insanlar evlerinin, yer sarsıntılarını hissettiğinden emindiler. Bu sarsıntılar pek tabii sıradagların yamacından kopup yuvarlanan bir kaya parçası sebebiyle de meydana gelmiş olabilirdi.

Herkes ölümcül bir endişeye kapılmış, Pleasant Garden veya Morganton’a doğru kaçmaya hazır bir halde bekleyiyordu.

Başka bir olay yaşanmadan bir saat daha akıp geçti. Sadece Apalaşlar’ın yüzeyine çarpınca hızı kesilen, batı yönünden esen bir rüzgârın, yüksek yamaçlarda, bataklıkların sığ yerlerinde bulunan iğne yapraklı ağaçların sert yaprakları arasından geçerken çıkardığı ses işitiliyordu.

Yeni bir panik havası olmadığından herkes evinin yolunu tutmaya hazırlandı. Korkulacak hiçbir sebep görünmemesine rağmen herkes günün yeniden doğmasını sabırsızlıkla bekliyordu.

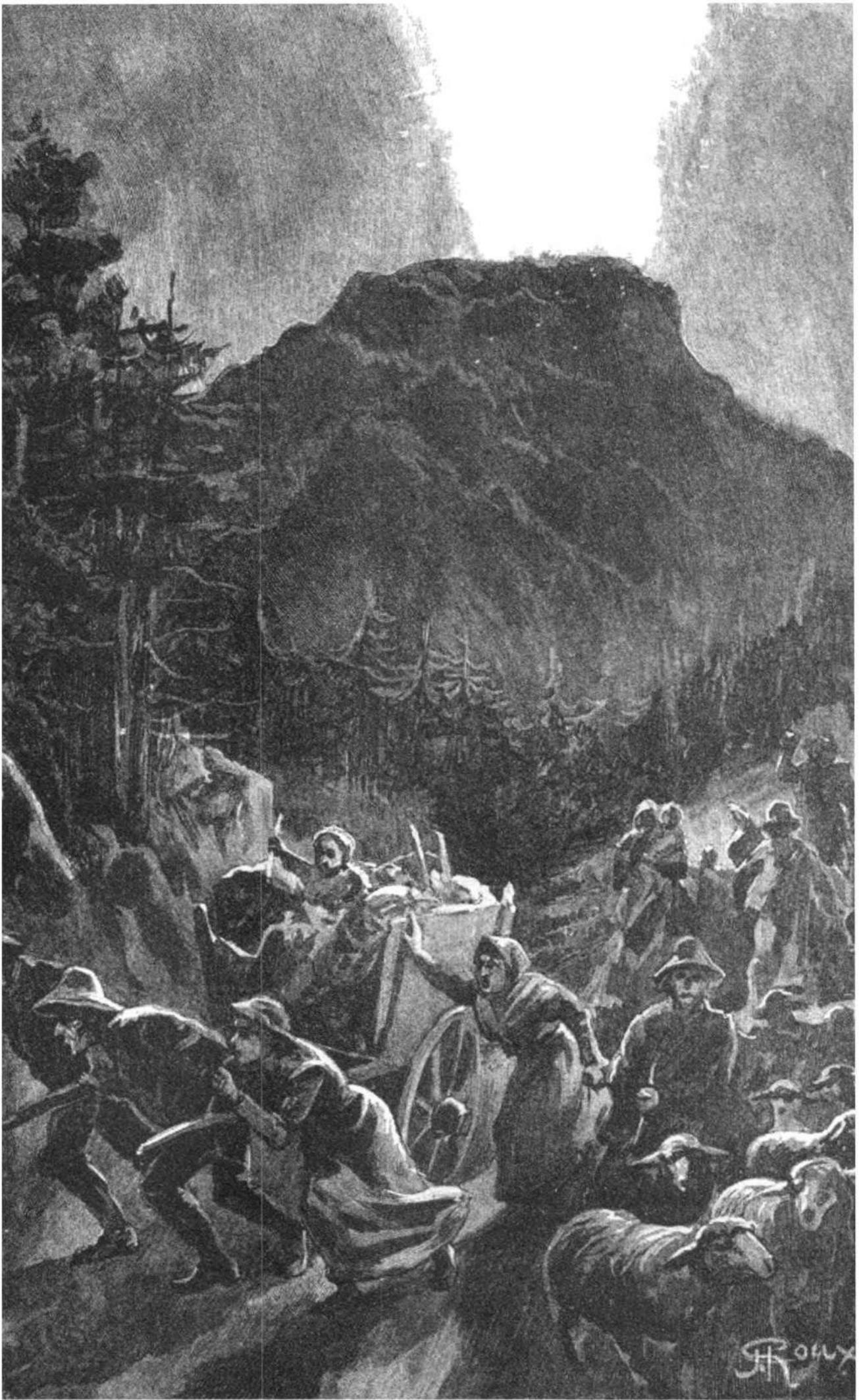
Acaba bir göçme gerçekleşmiş de Great Eyrie'nin tepesinden ilk önce büyük bir kaya parçası mı yuvarlanmıştı? Olmayacak iş değildi. Günün ilk ışıklarıyla sıradağın alt yamaçlarında yapılacak birkaç millik bir gezinti bundan emin olmak için yeterli olurdu zaten.

Ancak ansızın –sabah saat üçe doğru– yeni bir alarm verildi, kayalıkların üzerinde alevler yükseliyordu. Alevler bulutlardan yansıyarak gökyüzünde geniş bir alanı aydınlatıyordu. Aynı zamanda çıtırdama sesleri işitiliyordu.

Aniden ortaya çıkmış bir yangındı ama neyden kaynaklanmış olabilirdi ki?... Bir şimşek onu ateşe vermiş olamazdı. Havayı bozan hiçbir gök gürlemesi yoktu. Tabii ki yangına elverişli bir bölgeydi... Allegheny sıradağlarında, bu yükseklikte hem Blue Ridge'de hem de Cumberland'de ormanlık alanlar vardı. Serviler, latanyalar ve yaprakları dayanıklı daha pek çok ağaç türleri yetişiyordu.

“Yanardağ patlaması!... Yanardağ patlaması!...”

Her taraftan bağrışmalar duyuluyordu. Bir yanardağ patlaması!... Great Eyrie aslında sıradağların derinliklerine oyulan bir volkan kraterinden ibaretti hani! Senelerce hatta yüzyıllar boyunca sönmüş durumda bekledikten sonra tekrar canlanmış mıydı acaba?... Alevlerle birlikte yanmış taşlara püsküren atıklardan oluşan bir sağanak da mı eklenecekti?... Ardından lavlar çok yakında inip, bir ateş seli veya ateş topu önüne çıkan her şeyi, kasabaları, çiftlikleri, kısaca bu büyük yöreyi, onun ovalarını, tarlalarını, ormanlarını Pleasant Garden veya Morganton'ın ötesine kadar yakıp yıkarak ilerleyecek miydi?...

Ortaya çıkan panik.

Bu kez ortaya çıkan paniği hiçbir şey engellemedi. Korkudan dehşete kapılan kadınlar çocuklarını kucakladıkları gibi yeryüzünün tuhaf oyunlarından en kısa sürede uzaklaşmak için doğuya giden yollara attılar kendilerini. Evlerini boşaltan pek çok kişi en değerli eşyalarını sarıp yanlarına alıyor, dört bir tarafa kaçışan evcil hayvanlarını, atlarını, sığırlarını, koyunlarını serbest bırakıyorlardı. Zifiri karanlıktaki bir gecenin ortasında volkanın alevlerinin tehdidi altındaki ormanda, her an taşabilecek bataklığın kıyısında, üst üste koşturan bu insan ve hayvan kalabalığının sonu ne olacaktı?... Kaçanların ayaklarının altındaki toprak bile her an kayıp gitme tehlikesi taşıyor muydu?... Zeminden akıp gelebilecek, yollarını kesecek kızgın bir lav dalgasından kaçıp kendilerini kurtaracak zamanları olacak mıydı?...

Bununla birlikte, çiftliklerin asıl sahiplerinin içinden birkaç kişi daha soğukkanlı davranmış, bir işe yaramayacağı besbelli olan bu kaçışa katılmamışlardı.

Sıradağların bir mil yakınına kadar gidip gözlem yapanlar alevlerin zayıfladığını, muhtemelen sonunda söneceğini anladılar. Aslında bölgede bir yanardağ patlaması tehdidi olmadığını düşünüyorlardı. Dağdan fırlayan taşlar yoktu, yamaçlardan lavlar akıyor, yerin altından gürültüler gelmiyordu... Bir anda bütün bölgeyi alt üst edebilecek bu sismik dalgalanmalardan hiçbir iz yoktu.

Sadece ve sadece şu gözlem yapıldı: Alevin yoğunluğu Great Eyrie'nin içinde azalıyor olmalıydı. Bulutların yansıması yavaş yavaş zayıflıyordu.

Köy çok yakında sabaha dek süren zifiri karanlığa gömülecekti.

Bu sırada, kaçışan kalabalık onları tehlikelerden koruyan güvenli bir mesafede durup bekledikten sonra yaklaştılar. Sabahın ilk ışıklarından önce bazı köylerde ve çiftliklerde normal yaşam başlıyordu.

Saat dörde doğru, Great Eyrie'nin etekleri sadece biraz belli belirsiz yansımalara boyanmıştı. Yanacak hiçbir ağaç veya çalılık kalmamasından dolayı yangın sönüyordu. Sebebini bulmak hâlâ imkânsız olsa da yangının tekrarlamayacağı ümit edilebilirdi.

Her ne olursa olsun Great Eyrie'de büyük ihtimalle volkanik olaylar yaşanmamıştı. Bölge halkının yörelerinde bir yer sarsıntısı veya volkan patlamasıyla karşı karşıya olması mümkün değildi.

Ancak sabah saat beşe doğru, hâlâ gecenin karanlığına gömülü olan dağın doruklarında, kuvvetli kanat çırpma sesi eşliğinde bir nevi düzenli nefes alış verişle birlikte gökyüzünden çok tuhaf sesler işitildi. Hava aydınlık olmuş olsaydı, çiftliklerde ve köylerde yaşayanlar Great Eyrie'den yükseldikten sonra doğu istikametine ilerleyen olağanüstü büyüklükte bir yırtıcı kuşun, bir çeşit gökyüzü canavarının uçtuğunu görürlerdi muhtemelen!

2

Morganton'da

Bir gün önce Washington'dan yola çıkıp 27 Nisan'da Kuzey Carolina eyaletinin başkenti Raleigh'ye vardım.

İki gün önce polis teşkilatının genel müdürü beni yanına çağırmıştı. Şefim sabırsızlık içinde beni bekliyordu. Onunla yaptığım ve yola çıkışımı teşvik eden konuşma şöyleydi:

“John Strock,” diye başladı, “siz pek çok vesileyle görevinize bağlılığınızı ve öngörünüzü bize kanıtlamış, hâlâ da öngörülü ve mesleğine bağlı bir polis memurusunuz öyle değil mi?”

Eğilerek selam verirken “Bay Ward,” dedim, “öngörümünden bir şey kaybetmediğimi iddia etmek bana düşmez... Ancak görevime olan bağlılığıma gelince, işte bu konuda size garanti verebilirim...”

“Bundan hiç şüphem yok,” diye yanıtladı M. Ward. “Size aslında daha net olarak şunu sormak istiyorum: Şu ana kadar tanıdığım gibi hâlâ meraklı ve esrarengiz olayları çözme konusunda istekli biri misiniz?”

“Her zaman, Bay Ward.”

“Bu merak içgüdünüz, sürekli kullandığınız için zayıflamadı değil mi?”

“Hiçbir şekilde!”

“Pekâlâ, Strock, beni dinleyin öyleyse.”

O sıralar elli yaşında olan M. Ward, bilgisi ve zekâsıyla, aldığı bütün önemli görevlerde çok başarılıydı. Bana pek çok kez başarıyla tamamladığım, güvenini kazanarak rütbemin yükselmesini sağlayan zor görevler vermişti. Ancak birkaç aydır bana uygun hiçbir görev ortaya çıkmamış, bu işsizlik de canımı sıkmaya başlamıştı. Bay Ward'ın vereceği haberi sabırsızlıkla bekliyordum. Konunun bazı önemle meseleler için beni tekrar sahaya göndermekle ilgili olduğuna şüphem yoktu.

İşte polis şefinin bana bahsettiği, o sıralar yalnızca Kuzey Carolina'da ve komşu eyaletlerde değil bütün Amerika'da kamuoyunu meşgul eden olay şuydu:

“Morganton kasabası civarlarında, Apalaş dağlarında bir yerde neler olup bittiğinden haberiniz vardır herhalde?”

“Aslına bakarsanız Bay Ward, çok şüpheli olmama rağmen, bu tuhaf olaylarla kasten şüphe ve merak uyandırılmak isteniyormuş gibi geliyor bana.”

“Tuhaf hatta acayip olaylar Strock, kesinlikle doğru söylüyorsun. Ama yine de Great Eyrie'de gözlemlenen söz konusu bu olayların orada yaşayanlar açısından bir tehlike oluşturup oluşturmadığını, bir depremin veya volkanik püskürmenin habercisi olup olmadığını sormak gerekir...”

“Korkulan da o, Bay Ward...”

“Öyleyse orada ne olduğunu bilmekte fayda var Strock. Doğal bir afet ihtimali karşısında yapacak bir şeyimiz olmasa bile ilgili kişilerin ken-

dilerini tehdit eden tehlike konusunda zamanında uyanılmaları gerekir.”

“Bu da yetkililerin görevi Bay Ward,” diye yanıtladım. “Yukarda olup bitenin anlaşılması gerekiyor...”

“Doğru Strock, ancak görünene göre bu pek de kolay değil. Bölgede herkes Great Eyrie kayalıklarına tırmanmanın, kayaların ardında ne var diye bakmanın imkânsız olduğunu söylüyor... Ya da şimdiye kadar başarı için gerekli koşullar sağlanarak deneme yapılmadı belki de, kim bilir?... Bana göre yalnız ciddiyetle yapılacak bir denemeyle iyi sonuç alınabilir.”

“Hiçbir şey imkânsız değildir Bay Ward, ancak şüphesiz bütçe konusu önemli...”

“Tüm bölge halkının tehdit altında olduğu göz önünde bulundurulursa olası bir felaketi önlemek için ve herkesi güvenceye almak için masraftan kaçınmak söz konusu değildir Strock... Zaten Great Eyrie taş duvarının sanıldığı kadar aşılmaz olduğuna emin miyiz?... Belki de orada bir hırsız sürüsünün, yolunu sadece kendilerinin bildiği bir in vardır?”

“Nasıl yani Bay Ward!... Orada hırsızların saklandığını mı düşünüyorsunuz?”

“Yanılıyor olabilirim, Strock, orada olup biten her şey sadece doğal olaylar da olabilir... Ne olursa olsun bunu en kısa sürede kesin olarak bilmek istiyoruz.”

“Size bir soru soru sorabilir miyim Bay Ward?...”

“Buyurun Strock, sorun.”

“Great Eyrie’ye ulaşip bu tuhaf olayların sebebini anladığımızda, şayet gerçekten bir krater

varsa ve her an bir volkan patlaması olabilecekse buna engel olabilir miyiz?”

“Hayır, Strock, ama bölge halkı haberdar edilir... Köylerde neyle karşı karşıya olduğumuzu biliriz. Çiftliklerde yaşayanlar neye uğradıklarına şaşmazlar. Allegheny dağlarında bulunan bir volkanın, Kuzey Carolina’da, Martinik’te Pelée yanardağından püsküren lavların sebep olduğu afete benzer bir felakete sebep olmayacağını kim bilir?... Hiç değilse orada yaşayan halkın korunaklı bir yere alınması gerekir.

“Bölgenin böyle bir tehlikeyle karşı karşıya kalmayacağına inanmak istiyorum, Bay Ward...”

“Ben de Strock, aslında Blue Rigde’in bu bölümünde bir volkan olması neredeyse imkânsız görünüyor. Apalaş dağları volkanik bir oluşum değil... Bununla birlikte bize söylenen bilgilere göre Great Eyrie’den alevler çıktığı görülmüş... Ta Pleasant Garden’ın yakınlarına kadar dahi yer sarsıntısı değilse bile en olmadı yerin titrediği hissedilmiş... Bunlar hayal ürünü mü yoksa gerçek mi?... Bu konuyu kesinleştirmemiz gerekiyor...”

“Bundan daha önemli bir şey olamaz, Bay Ward, beklememek lazım...”

“Great Eyrie’de olan biten konusunda bir soruşturma da yapmaya karar verdik. Strock. Bir an önce oraya gidilip bilgilerin toparlanması, çiftliklerde ve kasabalarda oturanlarla görüşülmesi gerekiyor... Bunlar için tamamen güvenebileceğimiz bir polis memuru seçtik ve bu polis memuru da sizsiniz, Strock...”

“Memnuniyetle, Bay Ward,” diye yanıtladım yüksek sesle, “şuna emin olunuz ki sizi mem-

nun etmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım...”

“Buna hiç şüphem yok, Strock ve bunun tam size göre bir görev olduğunu da ekleyeyim...”

“Kesinlikle öyle, Bay Ward.”

“Bu görevde kendinizi geliştirmek ve umuyorum ki tabiatınızın derinindeki o özel tutkuyu tatmin etmek için harika bir fırsatınız olacak...”

“Katılıyorum.”

“Üstelik koşullara göre dilediğiniz gibi hareket etmekte özgür olacaksınız. Harcamalara gelince, eğer çok pahalıya patlayacak bir tırmanış yapılması gerekirse, açık çekiniz olacak...”

“Bana güvenebilirsiniz, Bay Ward, elimden gelenin en iyisini yapacağım...”

“Şimdi Strock, bölgede bilgi toplarken son derece dikkatli davranmanızı öneriyorum... Orada herkes hâlâ aşırı heyecanlı bir halde... Anlatacakları şeyleri ihtiyatla dinleyin ve her koşulda yeni bir panik dalgası yaratmaktan kaçının...”

“Anlaşıldı...”

“Anlaşmayı sizinle beraber yürütecek olan Morganton Belediyesi’nde akredite olacaksınız... Tekrar hatırlatmak istiyorum Strock, çok dikkatli olun, muhakkak ihtiyacınız olduğunu düşündüğünüz kişilerden başka kimseyi soruşturmaya dahil etmeyin. Ne kadar akıllı ve becerikli olduğunuzu bize defalarca gösterdiniz, bu kez de başaracağınıza inanıyoruz...”

“Eğer başaramazsam, Bay Ward, bu ancak çözümlmesi imkânsız sorunlarla karşılaştığımdandır, zira Great Eyrie’ye girilebilmesi mümkün olmayabilir de, bu durumda da...”

“Bunu o zaman düşünürüz. Tekrarlıyorum, hem mesleki hem de içgüdüsel olarak ekipte en meraklı olan sizsiniz, bu merakınızı tatmin etmek için harika bir fırsat olacak.”

Bay Ward doğru söylüyordu.

“Ne zaman yola çıkmalıyım?...” diye sordum ben de.

“Hemen yarı.”

“Yarı Washington’dan ayrılıp öbür gün Morganton’da olurum.”

“Beni mektupla veya telgrafla haberdar edersiniz...”

“Mutlaka ederim, Bay Ward... İzninizle Great Eyrie soruşturmasını yürütmek üzere beni seçtiğiniz için teşekkürlerimi sunduğumu tekrarlamak isterim.”

Bunları söylerken geleceğin bana neler getirebileceğini nasıl bilebilirdim ki!

Hemen eve döndüm ve yola çıkmak için hazırlıklarımı tamamladım. Ertesi gün, henüz gün ağarırken, beni Kuzey Carolina’nın başkentine götüren hızlı trendeydim.

Aynı günün akşamı Raleigh’ye varıp geceyi orada geçirdim. Ertesi gün öğleden sonra eyaletin batı yakasından geçen demiryolu beni Morganton’a bırakıyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse Morganton küçük bir kasabadan ibaretti. Kasaba, özellikle taş kömürü bakımından zengin, Jura Döneminde kalma araziler üzerinde kurulmuştu. Maden ocakları burada hâlâ faaliyet halindeydi. Buradan bol miktarda maden suyu çıkıyor ve yazın çok sayıda tüketiciyi bölgeye çekiyordu.

Morganton'ın çevresinde tarımsal ürün verimliliği dikkate değerdı ve çiftçiler yosun ve sazlıklarla kaplı bataklıkların arasındaki tarlalarda buğday yetiştiriyordu.

Ormanların çoğu dört mevsim yeşil kalan ağaçlardan oluşuyordu. Bölgede eksik olan tek şey, Allegheny'deki vadilerin çoğunda bol miktarda bulunan tükenmez güç, ışık ve ısı kaynağı olan doğal gazdı.

Toprağın bileşimine ve alınan ürünlere bakılırsa kırsal nüfusun varlığı önemliydi. Köyler ve çiftlikler Apalaş sıradağlarının eteklerinde toplanmış, burada, dallanıp budaklanan ağaçların içinde kaybolmuştu.

Great Eyrie'nin bir volkan krateri olması durumunda olası bir patlamanın bütün bölgeye cüruf ve kül saçmasının, lav akıntılarının bütün köyleri kaplamasının, bir yer sarsıntısının Pleasant Garden ve Morganton'ın dibine kadar ulaşmasının binlerce kişiyi tehlikeye atacağı biliniyordu.

Morganton Belediye Başkanı M. Elias Smith, en fazla kırk yaşlarında, uzun boylu, güçlü kuvvetli, cesur, girişken, hem kışın soğukunda hem de Kuzey Carolina'da bazen aşırı olan yaz sıcaklığında, Kuzey ve Güney Amerika'nın bütün doktorlarına meydana okuyabilecek kadar sağlıklı bir adamdı. Büyük bir avcı olduğu söylenebilirse şayet, yalnızca Apalaşlar'ın yakınlarındaki ovalarda bol sayıda bulunan kanatlı küçük av hayvanlarıyla yetinmez, aynı zamanda Allegheny çift sıradağlarında vahşi boğazların derinliklerinde veya yoğun ormanlık alanlarda sıklıkla rastlanılan ayıları ve panterleri de avlardı.

Zengin toprak ağası Elias Smith Morganton civarlarında birkaçını bizzat kullandığı pek çok çiftliğe sahipti. Sık sık çiftçilerini ziyaret eder, kasabadaki evinde olmadığı zamanlar vaktini gezintilerle veya avcılık içgüdüsünün peşinden gidip avlanarak geçirirdi.

Öğleden sonra Elias Smith'in evine doğru yol aldım. Kendisine önceden telgrafla haber verildiği için o gün evindeydi. M. Ward'ın yazdığı, benim onun yanında görevlendirildiğimi bildiren tanıtma mektubunu verdim ve böylece kısa sürede tanışmış olduk.

Morganton belediye başkanı ağzında piposu, masanın üzerinde *brandy** bardağıyla beni büyük bir samimiyetle karşıladı. Hizmetçi tarafından hemen ikinci bardak getirildi ve görüşmeye başlamadan ev sahibine eşlik etmem gerekiyordu.

“Demek sizi M. Ward gönderdi,” dedi keyifli bir ses tonuyla, “o zaman önce M. Ward'ın sağlığına içelim.”

Kadehleri tokuşturup polis teşkilatı genel müdürünün onuruna içerek bitirmemiz icap etti.

“Şimdi söyleyin bakalım, konu nedir?...” diye sordu Elias Smith.

Bunun üzerine Morganton belediye başkanına Kuzey Carolina'nın bu bölgesindeki görevimin sebep ve amacıyla ilgili açıklamalarda bulundum. Önce o bölgede meydana gelen hadiseleri ya da daha çok doğa olaylarını hatırlattım. Orada yaşayanların güvende olmalarının, en

* İng. Brendi. Damıtılmış şaraptan üretilen alkol oranı yüksek bir içki –ed.n.

azından bilgilendirmelerinin çok önemli olduğunu vurguladım – o da ikna oldu. Bu noktada resmi makamların konuyla ilgilendiklerini ve mümkünse sorunları çözmek istediklerini belirttim. En sonunda da şefimin beni görevlendirdiğini, Great Eyrie'yle ilgili kısa sürede etkili bir soruşturma yapmam için bana tam yetki verdiğini ekledim. Hiçbir zorluk, hiçbir harcama karşısında geri adım atmamam gerekiyordu, tabii bana verilen görevin bütün masraflarını bakan bizzat üstleniyordu.

Elias Smith tek kelime söylemeden ancak bir yandan boşalan bardaklarımızı sürekli doldurarak söylediklerimi dinledi. Piposundan çektiği nefeslerin ortasında bütün dikkatini söylediklerime verdiğinden şüphem yoktu. Yüzünün birkaç saniye için canlandığını, kalın kaşlarının altındaki gözlerinin parıldadığını görebiliyordum. Görünene göre Morganton'ın baş yöneticisi Great Eyrie'de olup bitenden dolayı kaygılıydı ve bu doğa olaylarının sebebini bulmak için o da en az benim kadar sabırsızlanıyordu.

Konuşmam bitince Elias Smith yüzüme bakarak birkaç saniye hiçbir şey söylemedi.

“Orada, Washington'da, Great Eyrie'nin içinde ne olduğunu öğrenmek istiyorlar demek?” diye sordu bana.

“Evet, Bay Smith...”

“Ve siz de merak ediyorsunuz?...”

“Elbette!...”

“Ben de merak ediyorum, Bay Strock!”

Morganton belediye başkanı da en az benim kadar meraklıysa birbirimizi bulmuşuz demekti.

**“Great Eyrie’nin içinde ne olduğunu
öğrenmek istiyorlar demek?”**

Piposunun küllerini silkelerken şöyle devam etti:

“Tahmin edersiniz ki bir toprak sahibi olarak Great Eyrie’de olan bitenler tabii ki beni ilgilendiriyor ancak bir belediye başkanı olarak yurttaşlarımın durumu konusunda da kaygılanıyorum...”

“Her iki sebeple de bütün bölgeyi alt üst etme ihtimali olan olayların sebebini öğrenmeniz gerekiyor Bay Smith!... Ayrıca, bölge halkı için kaygı verici olduğu kadar esrarengiz de görünüyor şüphesiz...”

“Esrarengiz! Kesinlikle öyle Bay Strock, zira bana göre, Allegheny sıradağları kesinlikle volkanik dağlar olmadığı için Great Eyrie’nin bir krater olmasına ihtimal yok, ne Cumberland boğazlarında ne de Blue Rigde’in vadilerinde kül, cüruf, lav ve diğer volkanik maddelerin izine rastlanmıştır. Ben Morganton bölgesinin bu şekilde büyük bir tehlikeyle karşılaşacağına hiç ihtimal vermiyorum.”

“Buna kesinlikle inanıyor musunuz Bay Smith?...”

“Yüzde yüz eminim.”

“Fakat sıradağların yakınlarında hissedilen o sarsıntılara ne demeli?...”

“Doğru... Şu sarsıntılar... Şu sarsıntılar!...” diye tekrar etti M. Smith kafasını sallayarak. “Her şeyden önce bu sarsıntıların olduğundan emin miyiz?... Tam büyük alevlerin görüldüğü sırada ben Great Eyrie’e en az bir buçuk mil uzaklıkta Wildon’daki çiftliğimdeydim. Havada belli bir gürültü ortaya çıktıysa da, ben ne toprağın üzerinde ne de altında hiçbir sarsıntı hissetmedim...”

“Fakat M. Ward’a gönderilen raporlara göre...”

“Onlar panik etkisi altında yazılan raporlardı!” diye belirtti Morganton belediye başkanı. “Örneğin ben yazdığım raporda sarsıntılardan hiç bahsetmedim...”

“Bu söylediğinizi unutmayın... Peki, kayalıklardan yükselen alevler konusuna gelirsek...”

“Bay Strock, alevler başka konu!... Evet, alevleri ve bulutların bunları ne kadar geniş bir alana yansıttığını ben de kendi gözlerimle gördüm. Diğer yandan, Great Eyrie’nin doruklarından gelen gürültüler... Sanki bir kazan buhar kaçınıyormuş gibi gelen ıslık sesleri duyuluyordu.”

“Buna tanık oldunuz yani?...”

“Evet... Kulaklarım sağır olmuştu!”

“Peki, bu gürültünün içinde güçlü kanat çırpma seslerini de duydunuz mu Bay Smith?”

“Duydum Bay Strock. Bu güçlü kanat çırpma seslerini, alevlerin kaybolmasının ardından uçan hangi dev gibi büyük bir kuş çıkarmış olabilir acaba?... Hangi kanatlarla donatılmıştır?... Acaba belligimin bir yanılgısı mı diye soranım kendime!... Great Eyrie, gökyüzü canavarlarının yaşam alanı!... Peki o zaman bunların kayalardaki kocaman yuvalarının üzerinde uçtuklarını çok önceden görmez miydik?... Aslına bakarsanız bütün bunlarda şimdiye kadar aydınlatılmayan bir gizem var...”

“Ancak bana yardımcı olursanız bunları aydınlatabiliriz Bay Smith...”

“Tabii ki Bay Strock, kasaba halkını rahatlatmak için ne gerekiyorsa yapmaya çok daha hazırım.”

“O zaman hemen yarından itibaren işe koyuluyoruz...”

“Hemen yarın!”

Bu lafın üzerine M. Smith’le ayrıldık.

Ben araştırmanın gidişatına göre kalışımın uzayabilme ihtimalini düşünerek yerleştiğim otelime döndüm.

Olan her şeyi M. Ward'a yazmayı hiç ihmal etmedim. Morganton'a geldiğimi, kasabanın belediye başkanıyla yaptığım ilk görüşmenin sonuçlarını, bu konuyu en kısa sürede sonuçlandırmak için elimizden gelen her şeyi yapmak konusunda anlaştığımızı ona yazdım. Carolina'nın bu yakasında neler düşünüldüğünden her an haberdar olması için bütün girişimlerimizi kendisine mektupla veya telgrafla bildirecektim.

Öğleden sonra M. Smith'le ikinci kez bir araya geldik ve sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkmaya karar verdik. Öncelik verdiğimiz tasanı şöyleydi:

Dağ tırmanışı bu tür tırmanışlar konusunda deneyimli, farklı zamanlarda Blue Ridge'in en yüksek zirvelerine defalarca tırmanmış iki rehber önderliğinde yapılacaktı. Onlar da daha önce aşılması çok güç kayaların ardında olduğu ve bu son olaylardan önce Great Eyrie turistlerin hiç ilgisini çekmediği için buraya tırmanmayı hiç denememişlerdi. Sonuçta M. Smith'in şahsen tanıdığı korkusuz, yetenekli ve özverili bu iki rehber güvenebilirdik. Zorlukların karşısında amaçlarından vazgeçmeyeceklerdi, biz de onları takip etmeye kararlıydık.

Dahası, M. Smith'in söylediğine bakılırsa belki de Great Eyrie'nin içine girmek artık imkânsız olmayabilirdi.

"Ne sebeple?" diye sordum.

"Çünkü birkaç hafta önce dağdan bir parça koptu, belki geçilebilir bir yol açmıştır..."

"Bu ne iyi olur, Bay Smith..."

"En geç yarın bunu göreceğiz, Bay Strock..."

"Öyleyse yann görüşmek üzere!"

3

Great Eyrie

Elias Smith ve ben, ertesi gün sabah erkenden Catawba nehrinin sol kıyısından Pleasant Garden kasabasına giden yolu takip ederek Morganton'dan ayrıldık.

Her ikisi de bu kasabada yaşayan rehberlerimiz –Allegheny çift sıradağını oluşturan Blue Ridge ve Cumberland dağlarının ana noktalarına gitmek isteyen turistlere çalışan otuz yaşındaki Harry Horn ile yirmi beş yaşındaki James Bruck– bize eşlik ediyordu. Cesur dağcılar, güçlü kolları ve bacaklarıyla tecrübeli ve çeviktiler. Kasabadan sıradağların eteklerine kadar olan yolu çok iyi biliyorlardı.

İki güçlü at tarafından çekilen bir araba bizi eyaletin batı sınırına kadar götürdü. Arabada yalnızca iki-üç günlük erzak vardı, seyahatimizin kesinlikle bu sürenin dışına çıkmaması lazımdı. M. Smith gerekli erzakın hepsini almıştı: Konserve sığır eti yahnisi, dilimlenmiş jambon, az pişmiş bir geyik budu, bir fıçı bira, birkaç şişe viski ve brendi, yeteri kadar da ekmek. İçme suyuna gelince, bunu bu mevsimde hiç eksik olmayan sağanak yağışlarla beslenen dağ kaynaklarından bolca temin edebilirdik.

Morganton belediye başkanının azimli avcı kişiliğiyle av tüfeğini ve arabanın yanında koşup oy-

nayan köpeği Nisko'yu da yanına aldığını söylemeye bile gerek yok. Ormanda veya ovada olduğumuz zaman Nisko av hayvanlarını kışkırtacak, ancak biz dağa tırmanırken Wildon çiftliğinde sürücüsü kalacaktı. Yolumuzun üzerinde aşılması gereken çukurlar, tırmanılması gereken kayalar olacağı için bizi Great Eyrie'ye kadar izlemesi olanaksızdı.

Gökyüzü oldukça güzeldi. Nisan sonunda hava hâlâ serin, Amerika ikliminin etkisi altında zaman zaman sertti.

Atlas okyanusunun açıklarından gelen bir rüzgârla bulutlar hızla yer değiştiriyor ve aralarından bütün kırları aydınlatan güneş ışınları süzülüyordu.

İlk gün, geceyi M. Smith'in yakın dostu olan kasabanın belediye başkanının evinde geçireceğimiz Pleasant Garden'a varabildik. Bu bölgede ilginç bir şekilde tarlaları bataklıklar, bataklıkları ormanlık alanlar izliyordu. Yol fazla dolaşmadan, dümdüz geçitlerden ve kenarlardan ilerliyordu. Biraz daha bataklık olan alanlarda, servi ağaçları gövdelerinin alt kısımları hafif şişkin, arı kovanı yapmaya yarayan bir çeşit diz meydana getiren, küçük kozalaklarla yamru yumru olan ayak kısımları narin ve dimdik halleriyle çok güzellerdi.

Solgun yeşil yapraklarının arasından ıslık çalarak esen meltem, alttaki dal budakların yerlere kadar uzandığı, "İspanyol sakalı" olarak da adlandırılan uzun gri dalları titretiyordu.

Bir dünya hayvan bölgedeki bu ormanları hareketlendiriyordu. Arabamızın önünden dağ fareleri, rengârenk parlak tüyleriyle kulakları sağır edici çığlıklar atan papağanlar, sıçrayarak kaçan, yav-

ruharını karnlarında taşıyan keseli sıçanlar koştu-
ruyordu. Yüzlerce kuş, tomurcukları ilkbaharın
başında açmak üzere olan incir ve portakal ağaç-
larının, latanyaların yapraklarının arasına dağıl-
mıştı. Dağ gülleri o kadar sık ve yoğundu ki bazen
yoldan geçen biri aralarından geçemiyordu.

**Bir dünya hayvan bölgedeki bu ormanları
hareketlendiriyordu.**

Pleasant Garden'a ulaştığımız akşam, geceyi orada çok rahat geçirdik. Ertesi gün sıradağların eteklerindeki Wildon iftliğine gidebilirdik.

Pleasant Garden çok fazla önemi olmayan bir kasabaydı. Belediye başkanı bizi samimiyetle karşılayıp ağırladı. Oturduğu güzel evin salonunda, kayın ağaçlarının altında neşeyle güzel bir akşam yemeği yedik. Doğal olarak konu Great Eyrie'nin iç yapısını görmek amacıyla yapacağımız tırmanışa geldi.

"Hakkınız var," dedi ev sahibimiz. "Yukarda ne olup bittiğini veya neyin saklandığını öğrenmedikçe köylülerimiz rahat bir nefes alamayacaklar..."

"Great Eyrie'nin üzerinde alevlerin en son grndđđ zamandan bu zamana kadar yeni bir şey olmadı değil mi?..." diye sordum.

"Hiçbir şey olmadı Bay Strock. Pleasant Garden'dan en yukandaki Black Dome'a' kadar dağın en yüksek sırtları kolayca görülebilir. şimdiye kadar ne şüpheli bir ses işittik ne de bir pınlıtı gördük. Eğer orada bir şeytan sürüsü yuva yaptıysa, büyük ihtimalle cehennem yemeklerini bitirip Allegheny'nin başka bir yerine gitmiş olmalıları!..."

"şeytanlar mı!" diye bağırdı M. Smith. "Umarım kaçıp giderken arkalarında bir kuyruk veya boynuz parçası bırakmayı ihmal etmemişlerdir!... Bakalım, göreceğiz!"

Ertesi gün, 29 Nisan gün doğumunda at arabası bizi bekliyordu. M. Smith yerini aldı, ben de kendi yerime oturdum. Atlar sürücünün kırbacıyla hızla yola koyuldu. Morganton'dan yola çıkalı

iki gün olmuştu, yolculuğumuzun bu ikinci gününde Wilton çiftliğinde, Blue Ridge'in kollarının arasında mola verecektik.

Coğrafya burada da hemen hemen aynıydı. Ancak sıradağların eteklerine doğru, toprak seviyesi yükseldikçe bataklıklar ve ormanlar azalıyordu. Burada nüfus da daha azdı. Sadece Catawba nehrinin açtığı vadilerden inen derelerin suladığı birkaç çiftliğin ve kayın ağaçlarının yoğun dalları arasında kaybolmuş az sayıda köy vardı.

Doğa ve bitki örtüsü burada da dünkü gibiydi ve bir avcının bereketli bir av geçirebilmesine yetecek kadar av hayvanı vardı.

“Nisko'ya ıslık çalıp tüfeğimi elime almamak için kendimi gerçekten zor tutuyorum!” diyordu M. Smith. “İlk kez tavşanların ve kekliklerin üzerine kurşun yağdırmadan geçiyorum buradan!... Bu hayvancıklar beni dikkate almayacaklar artık!... Ancak yiyeceklerimiz tükenmediği sürece bugün başka bir amacımız var... Esrarengiz olaylar avı...”

“Ayrıca elimiz boş dönmeyeceğiz, Bay Smith!” diye ekledim.

Sabah saatlerinde öbek öbek servilerin ve latanyaların arasından uçsuz bucaksız bir ovayı geçtik. Önümüzde bütün kemirgen dünyasının yerleşim yeri, tuhaf toprak yuvalarla dolu bir alan göz alabildiğine uzanıyordu. Özellikle Amerika'da yaşayan bir tür olan, halk dilinde “çayır köpeği” olarak bilinen bir sincap türünün binlercesi burada sürü halinde yuva yapmıştı. Onlara bu adın verilmesi herhangi bir köpek türüne uzaktan veya yakından benzedikleri için değildi. Bir fino

gibi havlamalarından dolayı verilmişti bu isim. Gerçekten de ovadan tırıs tırıs geçerken kulaklarımızı tıkamak zorunda kaldık!

Amerika Birleşik Devletleri'nde bunun gibi dört ayaklı sincapların yaşadıkları yerler çoktur. Doğabilimciler bunların arasında bir milyondan fazla dört ayaklının yaşadığı ünlü Dogville'den söz ederler örneğin.

Bu sincaplar kök bitkilerle, otlarla ve çok sevdikleri çekirgelerle beslenirler ve sağır edici çığlıklar atmalarının dışında tamamen zararsızdırlar.

Hava hafif serin bir rüzgâr esse de genelde güzeldi. Aslında ne Kuzey ne de Güney Carolina eyaletlerinde, bu otuz beşinci enlemde, havanın sıcak olmasını beklemek gerçekçi olmaz. Burada kışlar çok sert geçer. Soğuk yüzünden portakal ağaçları ölür ve Catawba nehri yatağı bazen buzlarla kaplanır.

Öğleden sonradan itibaren Blue Ridge yalnızca altı mil ötede geniş bir alanın ortasında görünmeye başladı. Doruğu hafif bulutların gölgelediği açık bir gökyüzünde net olarak seçiliyordu. Dağların eteklerinde iğne yapraklı ağaç dallarının birbirine karıştığı sık ormanlar ve siyah, tuhaf görünüşlü kayaların önünde birkaç ağaç göze çarpıyordu. Orada burada garip şekilli tepeler ve sağ tarafta pırıl pırıl parlayan güneş ışınlarının üzerinden geçtiği zirvesiyle Black Dome' vardı.

"Black Dome'a tırmandınız mı hiç Bay Smith?..." diye sordum.

"Hayır," diye yanıtladı, "bunun kolay olmadığı söyleniyor. Bununla birlikte, zirveye birkaç turist

çıkmişti, söylediklerine göre Great Eyrie'nin içini görmek mümkün değilmiş."

"Bu doğru," diye belirtti rehberimiz Harry Horn, "bunu bizzat ben de fark ettim."

"Belki de hava çok uygun değildi," diye yorum yaptım.

"Ne safsınız, aksine Bay Strock, hava çok açıktı, ama Great Eyrie'nin kenarları çok yüksek ve görüşü engelliyor maalesef."

"Haydi, şimdiye kadar kimsenin ayak basamadığı yere ilk kez biz gidelim o zaman!" diye haykırdı Smith.

Great Eyrie o gün nereden baksan sakın görünüyordu, üzerinde ne duman vardı ne de alev.

Saat beşe doğru at arabamız Wildon çiftliğinde durduğu zaman çiftlik çalışanları hemen koşup efendilerini karşılamaya geldiler.

Son gecemizi burada geçirmemiz gerekiyordu.

Atlar derhal çözüldü ve bol bol saman bulabilecekleri ahıra götürüldü. Araba ise garaja çekildi. Sürücü dönüşümüzü burada bekleyecekti. Bu arada biz Morganton'a dönerken görevin başarıyla tamamlanmış olacağından kesinlikle emindi.

Wildon'daki çiftliğin kâhyası da kaç zamandır Great Eyrie'de olağanüstü hiçbir olay görülmediğini bildirdi bize.

Çiftlik çalışanlarıyla birlikte aynı masada akşam yemeğimizi yedik ve gece boyunca da uykumuzu bozacak hiçbir şey olmadı.

Dağa tırmanış ertesi gün, gün doğumunda başladı. Great Eyrie'nin yüksekliği, Allegheny sıradağlarının bütün tepeleri gibi ortalama bin sekiz yüz fiti geçmezdi. Demek ki çok yorulacağımız bir tır-

manış olmayacaktı. Dağın doruğuna varmak için birkaç saat yeterli olacaktı. Tabii yolda aşılması gereken kayalıklar, daha tehlikeli ve sarp yollardan gitmemize sebep olacak engellerle karşılaşabilirdik. Bilemezdik, girişimimizin riskli tarafıydı. Bunun farkındaydık, rehberlerimiz de bunun dışında farklı bir şey söyleyemiyordu. Beni endişelendiren şuydu: Great Eyrie duvarı kasabada erişilmez olarak tanınıyordu. Tam olarak bilinemezdi ama büyük bir kaya parçasının düşüp yolumuzun üzerinde büyük bir gedik açmış olma ihtimali her zaman vardı.

M. Smith günde yirmi kez içtiği piposunu o gün ilk kez yaktıktan sonra bana dönerek “İşte bundan sonra yürüyerek devam edeceğiz. Tırmanışın uzun mu yoka kısa mı süreceği sorusuna gelince...”

“Bay Smith, her halükârda bu araştırmaları en sonuna kadar sürdürmekte kararlıyız değil mi?” diye sordum.

“Dönmek yok! Kararlıyız Bay Strock.”

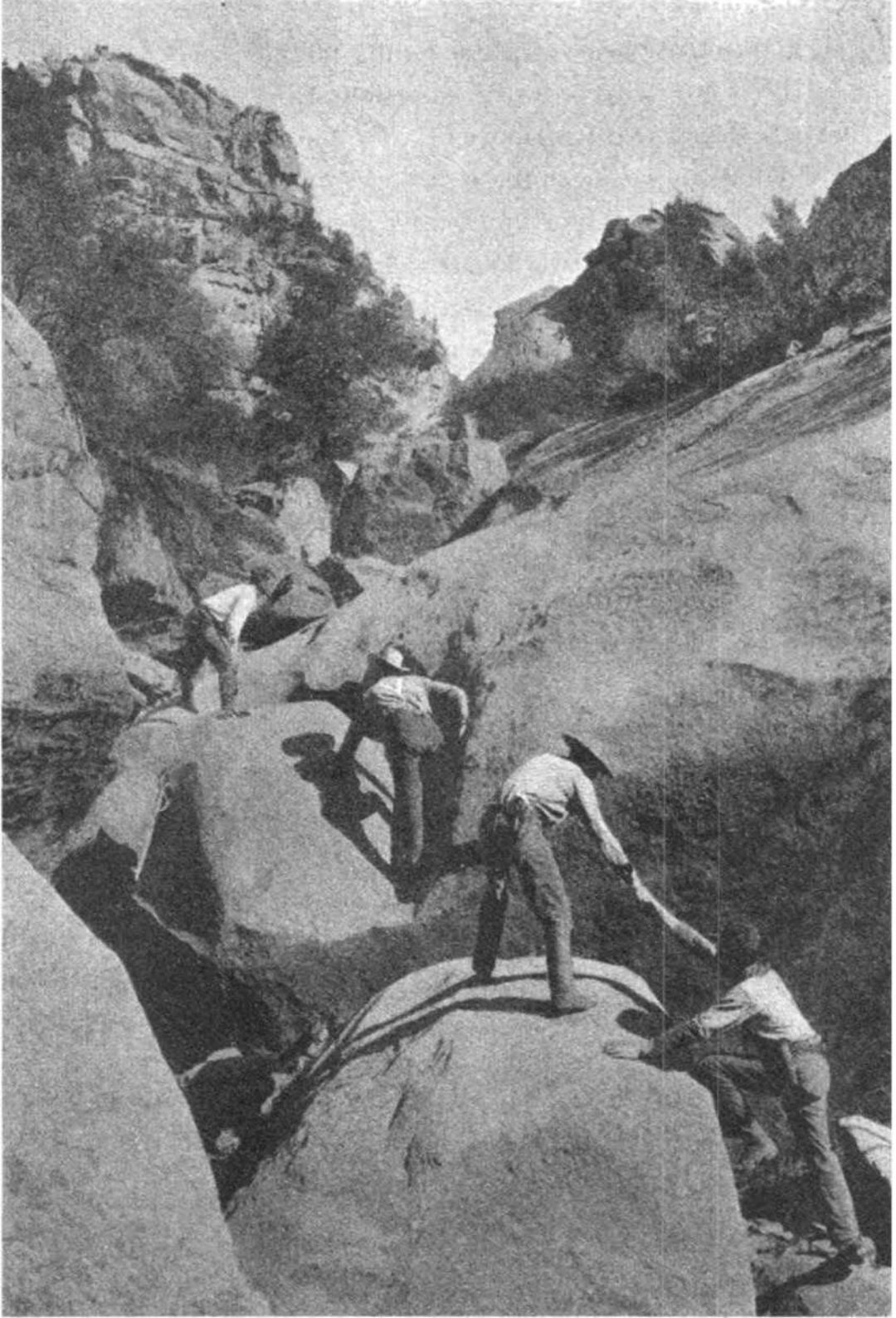
“Şefim bana bu lanetli Great Eyrie’nin sırnını çözmemi emretti...”

“Zorla veya tatlılıkla bu sırnı çözeceğiz. Gerekirse dağın en içine kadar girip bunu arayacağız,” diye yanıtladı M. Smith gökyüzüne bakıp tanrıyı sözlerine şahit göstererek.

“Yolculuğumuzun bir günden daha fazla sürebileceği ihtimaline karşın yiyeceklerimizi idareli tüketmekte yarar var...” diye belirttim.

“Endişelenmeyin Bay Strock, ellerimiz boş gitmiyoruz, rehberlerimizin av çantalarında iki günlük yiyecek var... Ben de her ne kadar cesur köpeğim Nisko’yu çiftlikte bırakmış olsam da tüfeğimi yanıma alıyorum. Ormanlık alanlarda ve girişteki

vadilerde av hayvanları eksik olmaz. Avımızı pişirmek için de eğer yukarda sönmeden yanan bir ateş yoksa eğer bir çakmak çakmamız yeterli olur...”

**Dağa tırmanış. (New York'taki
Country Life in America'ya' ait bir fotoğraf.)**

* 1901-1942 yılları arasında faaliyet gösteren New York merkezli Amerikan yaşam stili dergisi –ed.n.

“Bay Smith... Sönmeden yanan bir ateş mi?”

“Neden olmasın Bay Strock?... Bütün yöre halkını korkutan bu muhteşem alevlerden söz ediyorum!... Bunların çıktığı yer soğudu mu, yoksa küllerin altında saklanmış yanan alevler var mı acaba?... Peki ya içerde bir krater, bir volkan varsa, yanardağ tamamen sönmüşse ve küçük bir köz ateşi bile kalmamışsa?... Açıkçası yumurta bile pişiremeye, patates bile haşlamaya ateşi yetmeyen bir yanardağ, perişan bir yanardağ olur!... Tekrar ediyorum, bekleyip göreceğiz!”

Doğrusunu söylemek gerekirse ne göreceğimiz hakkında hiçbir ön yargım yoktu. Bana Great Eyrie’de ne olup bittiğini öğrenme görevi verilmişti!... Eğer tehlikeli hiçbir tarafı yoksa bundan emin olacaktık. Ama aslında çok şüpheli bir insanın buna kolayca inanması beklenemezdi. İçimin rahat etmesi ve kişisel olarak da yaptığım işten memnun olmam için, hem de aldığım görevin ses getirmesi için Great Eyrie’nin nedenlerini benim bulacağım birtakım olayların merkezi olmasını tercih ederdim.

Tırmanışımız şu sırayla devam edecekti, önde rehberlerimiz kolay tırmanılacak yola karar vererek ilerleyecek, arkalarından ben ve Elias Smith, yolun genişliğine göre yan yana veya art arda onları izleyecektik.

Harry Horn ve James Bruck ilk başta dik bir yokuştan, dar bir geçitten yürümeye başladılar. Geçit, aralarından geçilmesi zor birbirine karışmış çalılarla, kozalaklı küçük ağaçlarla, büyük eğrelti otlarıyla ve yabani meyve ağaçlarıyla kaplı dik bir meyille kıvrılarak ilerliyordu.

Bu ormanlık alanda bir sürü kuş uçuşuyordu. En gürültücülerinden papağanlar durmaksızın ötüyor, havayı tiz çığlıklarla dolduruyordu. Fundalıkların arasında saklanan sincapların sesleriye yüzlercesi orada olsa da biraz zor duyuluyordu.

Dar geçit, dağların kenarından kıvrılarak yükselirken sel sularına yatak görevi görüyordu. Yağmur mevsiminde veya birkaç büyük fırtınanın ardından çağlayan şelalelerle doluyor olmalıydı. Ancak yağmur suları dışında bir kaynaktan besleniyor olamazdı. Eğer bu konuda hiçbir belirtiye rastlamazsak, Great Eyrie'nin yüksek tepelerinde başka bir kaynak olmadığı sonucuna varabilirdik.

Yarım saatlik bir yürüyüşün ardından tırmanış o kadar zorlaştı ki kâh sağa kâh sola sapmak, sürekli dönerek ilerlemek gerekiyordu. Dar geçitte yürümek olanaksız hale gelmişti, ayağımızı basacak hiçbir yer bulamıyorduk. Otlara tutunuyor, dizlerimizin üzerinde tırmanıyorduk. Bu koşullar altında tırmanışımızın gün batımından önce bitmesi imkânsızdı...

“Dayanın!” diye bağırdı M. Smith biraz soluk alarak, “Great Eyrie’ye tırmanan turist sayısının neden az olduğunu artık anlıyorum... O kadar az ki ben hiç görmedim bile!...”

“Aslında,” dedim, “önemsiz bir amaç için büyük bir yorgunluk olurdu!... Bizim de girişimimizde başarılı olmak gibi önemli bir amacımız olmasaydı eğer...”

“Çok doğru,” dedi Harry Horn, “arkadaşım ve ben defalarca Black Dome’un zirvesine çıktık, hiç bu kadar zorlukla karşılaşmadık!...”

“Gerçekten engellere dönüşebilecek zorluklarla!” diye ekledi James Bruck.

Şimdi hangi tarafta eğimli bir yol aramamız gerektiğine karar vermemiz gerekiyordu. Sağda solda her taraf gür çalılarla ve ağaçlarla kaplıydı. Kısacası eğimlerin çok dik olmadığı yamaçlardan tırmanmalıydık. Belki ormanlık alanı geçtikten sonra arkadaşlarım ve ben daha emin adımlarla yürüyebilirdik. Her hâlükârda yola gözü kapalı devam edemezdik. Bununla birlikte Blue Ridge’in doğu yamaçlarında, sıradağların uzunluğunca tırmanmanın kolay olmayacağı elli derecelik bir eğim olduğunu unutmamalıydık.

Ne olursa olsun, en iyisi rehberlerimizin özel içgüdüsüne, özellikle de James Bruck’unkine güvenmekti. Bu cesur çocuk bir maymun kadar yetenekli, bir dağ keçisi kadar çevikti. Ne yazık ki ben de Elias Smith de bu gözü peklerin gösterdiği cesareti göstermeyi göze alamazdık.

Bununla birlikte kendi payıma beden egzersizlerine oldukça alışık ve doğuştan dağcı biri olarak geride kalacağımı zannetmiyordum. Birkaç kez yuvarlanmama mâl olsa da James Bruck’un geçtiği her yerden ben de geçebilirdim. Ama aynı şey Morganton belediye başkanı için geçerli değildi; daha yaşlı, daha güçsüz, daha şişman, daha uzun boyluydu ve adımları da sağlam değildi. Açıkçası bu ana kadar arkada kalmamak için var gücüyle uğraşmıştı. Zaman zaman bir fok balığı gibi soluk alıyordu. Kendisi arzu etmese de onu tekrar soluk almaya zorluyordum.

Kısacası, görünüşe göre Great Eyrie’ye tırmanışımız tahmin ettiğimizden daha uzun za-

man alacaktı. Saat on birden önce kayalık alana ulaşabileceğimizi düşünmüştük ancak saat on ikide bile oraya daha birkaç yüz mil uzaklıktaydık.

Aslında saat ona doğru, yürüyebileceğimiz patikaları bulmak için ileri geri dönüp dolaştığımız sırada rehberlerimizden biri durmamız için işareti etti. O sırada ormanlık bölgenin uç sınırındaydık, daha seyrek olan ağaçlar Great Eyrie kayalıklarının alt basamaklarına kadar olan alanın görülmesini sağlıyordu.

“Eh o zaman,” diye söze başladı M. Smith büyük bir latanyaya yaslanarak, “biraz mola vermek, dinlenmek ve atıştırmak benim için fena olmaz!...”

“Bir saat sonra duralım,” diye yanıt verdim.

“Peki, önce ciğerlerimiz ve bacaklarımız, ardından midemiz çalışsın!”

Bu konuda anlaştık. Gücümüzü tekrar kazanmamız önemliydi. Great Eyrie’nin eteklerine kadar dağın yamacının görüntüsü biraz kaygı vericiydi. Bu bölgede “kaydırak” olarak nitelendirilen dağın en çıplak bölümlerinden biri önümüzde uzanıyordu. Sarp kayalıkların arasında hiçbir patika belirmiyordu.

Bu durum da rehberlerimizi kaygılandırıyordu. Harry Horn arkadaşına dönüp:

“Kolay olmayacak...” dedi.

James Bruck da “Belki mümkün de olmayacak,” diye yanıtladı.

Bu tepki beni gerçekten umutsuzluğa sürüklüyordu. Great Eyrie’ye yaklaşmadan bile geri dönersek merakımı giderememiş olmak bir yana,

görevimde tamamen başarısız sayılacaktım!... Utanç ve mahcubiyet içinde M. Ward'ın karşısına çıktığım zaman da suratımdan düşen bin parça olacaktı!

Av çantalarımızı açtık, soğuk et ve ekmek atıştırarak gücümüzü topladık. Mataralarımızdaki suyu fazla tüketmemeye dikkat ederek içtik. Yemek biteli daha yarım saat geçmeden M. Smith yola devam etmek üzere ayağa fırladı.

James Bruck en öne geçti, biz de geride kalmaya çalışarak onun peşinden yola koyulduk.

Yavaşça ilerliyorduk. Rehberlerimiz kaygılı olduklarını gizlemiyorlardı. Harry Horn kesin olarak hangi yöne yürümenin uygun olacağını belirlemek için daha önden gidiyordu.

Yirmi dakika gözden kaybolup geri geldi, kuzeybatı yönünü işaret etti, biz de bu yöne doğru yürümeye başladık. Bu yönde, üç-dört mil ötede Black-Dome'un zirvesi görünüyordu. Ancak oraya çıkmanın hiçbir anlamı olmadığını biliyorduk. Çok güçlü dürbünlerle dahi oradan Great Eyrie'nin içini görmek imkânsızdı.

Tırmanışımız özellikle çalılarla ve kaygan ot demetleriyle kaplı kaygan kayaların üzerinde çok yorucu ve yavaş oluyordu. Henüz iki yüz fit çıkmıştık ki rehberimiz bu noktada toprakta açılmış derin bir çukurun önünde durdu. Etrafta kopmuş ağaç kökleri, parçalanarak toz haline gelmiş kaya parçaları ve kurumuş dallar vardı. Dağın bu bölümüne sanki çığ düşmüş gibiydi.

“Great Eyrie'den kopan büyük kaya parçası buraya yuvarlanmış olmalı,” diye ileri sürdü James Bruck.

“Buna şüphe yok,” diye yanıtladı M. Smith, “bence en iyisi kayanın yuvarlanırken geçtiği yolu takip edelim.”

Biz de mantıklı olarak bu yolu takip ettik. Kaya parçasının bıraktığı izlere ayağımızı basabiliyorduk. Böylece dağa tırmanışımız sanki düz yolda yürür gibi daha kolay oluyordu. Saat on bir bu-çuğa doğru kaydırak denilen yerin üst tarafına varmıştık.

Great Eyrie’nin etrafındaki duvarları oluşturan kayalar sadece birkaç adım ötemizdeydi. Fakat yüksekliği de yüz fit kadardı.

Bulunduğumuz tarafta manzara düzensiz bir biçimde ayrılıyordu: İnce çıkıntılar, iğne gibi uçlar, bunların arasında gökyüzünün en yüksek kısımlarına uçmaya hazır gibi bekleyen, tuhaf gölgesi dev bir kartala benzeyen bir kaya parçası. En azından bu doğu tarafında taş duvarları aşıp geçmek imkânsız görünüyordu.

“Birkaç dakika dinlenelim, sonra Great Eyrie’nin etrafından dolaşıp dolaşamayacağımıza bakalım,” diye önerdi M. Smith.

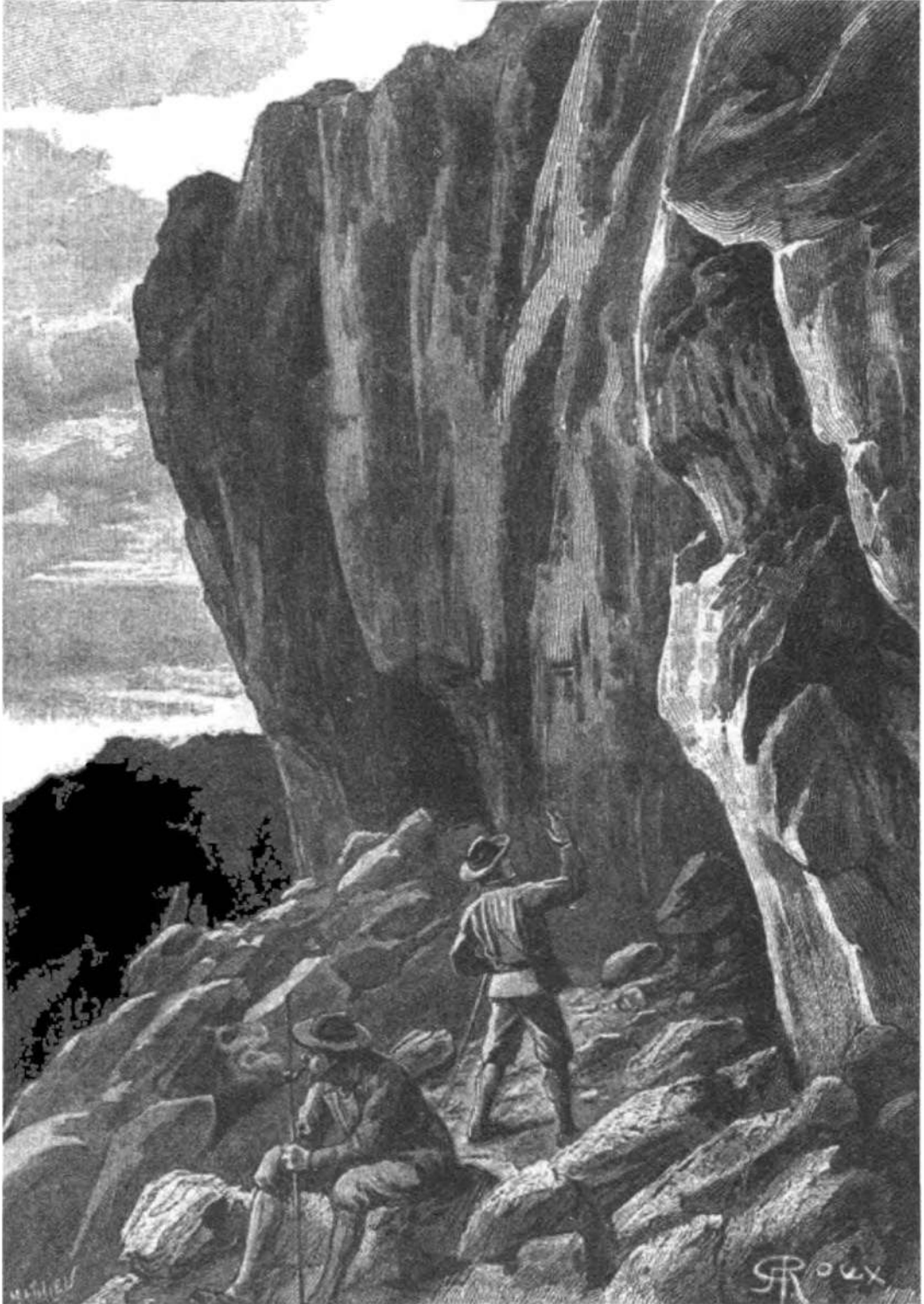
“Kaya parçası bu taraftan kopmuş olmalı, ancak taş duvarın bu bölümünde göze çarpan bir yarık yok,” diye dikkat çekti Harry Horn.

Gerçekten de kaya parçasının bu taraftan kopmuş olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

On dakika dinlendikten sonra rehberlerimiz ayağa kalktı ve oldukça kaygan bir yokuştan düz bir alanın dibine kadar geldik. Şimdi geriye yükseliği elli fit civarında olan bir sepetin kenarı gibi yükselmiş kayalıkların dibine yürümekten başka bir şey kalmamıştı. Ancak bundan sonra yeter-

li uzunlukta bir merdivenle dahi bu taş duvarın üzerine tırmanmak olanaksızdı.

Gerçekten de Great Eyrie gözlerimin önünde kesinlikle fantastik bir şekil alıyordu. Ejderhalar, gulyabaniler, kimeralar ve farklı mitolojik yaratıklar yaşıyor da orayı koruyorsa buna hiç şaşırmazdım!

Great Eyrie fantastik bir şekil alıyordu.

Her şeye rağmen geçilmesi imkânsız kaya duvarının etrafındaki turumuzu tamamladık. Kayalar öylesine düzgündü ki sanki insan eliyle yapılmış gibiydi. Bütün cephe boyunca hiçbir ke-sinti veya geçiş, iki kaya parçası arasından geçip gidilebilecek bir boşluk yoktu. Bu tepenin her ta-rafı yüz fit yüksekliğindeki bu aşılmaz kayalarla çevriliydi.

Bir buçuk saatte düzlük alanın kıyısında dolaşp başladığımız noktaya geri dönmüştük, orada kay-dırak denilen kayanın bittiği yerde biraz durduk.

Bu düş kırıklığının beni sürüklediği moral bo-zukluğunu saklayamıyordum ve M. Smith de en az benim kadar canı sıkkın görünüyordu.

“Hay bin şeytan! Bu durumda şu uğursuz Great Eyrie’nin içinde ne olup bitiyor, krater mi değil mi bilemeyeceğiz...”

“Volkan mı değil mi,” diye ayak uydurdum, “bununla ilgili şüpheli hiçbir gürültü duyulmu-yor, ne duman ne de alev görünüyor, yakında bir patlama olacağına dair hiçbir belirti yok!”

Gerçekten de içeride de dışarıda da derin bir sessizlik vardı. Dışarıya doğru sızan isli bir du-man görünmüyordu. Yukarıda doğudan esen meltemle hareket eden bulutlara yansıyan hiç-bir ışık yoktu. Toprak da gökyüzü kadar sessizdi. Ayağımızın altında ne sarsıntı ne de yeraltı sesle-ri işitiliyordu. Burada yüksek irtifaların kati ses-sizliği hâkimdi.

Düzlük bölgede, kayadan duvarların kena-rında dolaşırken karşılaştığımız zorlukları göz önünde bulundurarak Great Eyrie’nin etrafını do-laşırken geçen süreyi turun süresine göre hesap-

larsak, Great Eyrie'nin çevresi bin iki yüz ya da bin beş yüz mil civarında denebilirdi. İç alanına gelecek olursak, Great Eyrie'yi çevreleyen kayaların kalınlığını bilemediğimiz için bunu nasıl kestirebilirdik ki?

Civarda hiçbir yaşam belirtisi olmadığını da söylemeden geçmeyelim. Tepenin üzerinde süzülen iki-üç çift yırtıcı kuş dışında hiçbir canlı yoktu, etraf ıssızdı.

Saatlerimiz üçü gösterirken M. Smith sıkıntılı bir tonla şöyle dedi:

“Burada durduğumuz sürece yeni bir şey öğrenemeyeceğiz!... Hava kararmadan Pleasant Garden'a dönmek istiyorsak yola çıkmamız gerekiyor Bay Strock.”

Cevap vermediğimi ve yerimden kımıldamadığımı görünce yanıma yaklaşarak ekledi:

“Bay Strock, hiçbir yanıt vermiyorsunuz!... Beni duymadınız mı yoksa?...”

İşin aslı, araştırmayı yanda bırakıp görevi tamamlamadan aşağıya inmek içime sinmiyordu!... Devam etmekte ısrarcı olmak istiyordum, hayal kırıklığına uğramıştım, merakım iki kat artmıştı.

Ama ne yapabilirdim ki?... Bu kalın duvarı delip geçebilir miydim veya yüksek kayalıklara tırmanabilir miydim ki?...

Kabul etmekten başka çare yoktu. Son bir kez daha dönüp Great Eyrie'ye baktım ve yokuş aşağı yürümeye başlamış olan arkadaşlarımı takip ettim.

Dönüş çok yorucu değildi, fazla bir zorlukla da karşılaşmadık. Akşamüstü saat beş olmadan da-

ğın son eğimlerini geçiyorduk, Wildon çiftliğinin kâhyası da bizi mezelerin ve ana yemeklerin beklediği salonda ağırlıyordu.

“Bu durumda Great Eyrie’nin içine giremediniz öyleyse?...” diye sordu.

“Hayır,” diye yanıtladı M. Smith, “artık neredeyse Great Eyrie’nin bizim yiğit köylülerimizin hayal ürünü olduğuna inanmak üzereyim!”

Saat sekiz buçukta arabamız Pleasant Garden belediye başkanının evinin önünde duruyordu. Geceyi burada geçirecektik.

Bir yandan boşuna uykuya dalmaya çalışırken bir yandan da birkaç gün daha kasabada kalıp ikinci kez tekrar dağa tırmanmayı denemenin yerinde olup olmayacağını düşünüyordum. Ama ilkinden daha başarılı olma şansımız var mıydı acaba?...

Sonuçta yapılacak en doğru şey Washington’a dönüp M. Ward’a danışmaktı. Böylece ertesi günün akşamı Morganton’da, rehberlerimizin ödemesini yaptıktan sonra, M. Smith’ten izin aldım ve Raleigh’ye giden hızlı trene binmek üzere gara gittim.

4

Otomobil Kulübü'nün Düzenlediği Bir Yarış

Şu an tahmin edilmesi güç olan bazı olaylar sonucunda Great Eyrie'nin sırrı çözülmeliydi... Cevabı gelecekte saklıydı. Peki bu sırrın çözülmesi için çok önemli bir fayda var mıydı?... Bu konuda şüphe yoktu, çünkü Kuzey Carolina'nın bu bölgesinde yaşayan insanların güvende olması belki de buna bağlıydı.

Diğer taraftan Washington'dan dönüşümün üzerinden on beş gün kadar geçmişti ki en az Great Eyrie gibi kamuoyunun dikkatini çeken ve tamamen onun kadar esrarengiz olaylara sahne olan bambaşka bir konu ortaya çıktı.

Mayıs ayının ortalarına doğru, Pennsylvania gazeteleri eyaletin farklı bölgelerinde meydana gelen bu esrarengiz olayları okuyucularına duyurmaya çalıştı.

Bir süredir eyaletin en büyük şehri Philadelphia'nın etrafındaki çevre yolunda hızla dolaşan, ne şekli, ne boyutları ne niteliği insanlara tanıdık gelen acayip bir taşıt dolaşıyordu. Bunun bir otomobil olduğu konusunda herkes hemfikirdi. Ama acaba hangi motorla çalışıyordu? Bununla ilgili az çok kabul edilebilir varsayımlar bulunabilirdi, fakat popüler hayal gücü

harekete geçince buna makul sınırlamalar getirebilmek imkânsızlaşıyordu.

O devirde en mükemmel otomobiller bile ister su buharı, ister benzin, ister alkol ister elektrikle çalışsınlar saatte yüz otuz kilometreyi, bir fersahın yaklaşık dört kilometreye denk geldiği otuz fersahı, yani dakikada yaklaşık bir buçuk fersahı geçmiyorlardı. Bu da hemen hemen Amerika ve Avrupa'daki en iyi demiryollarında çalışan ekspreslerin veya hızlı trenlerin hızına eşitti.

Halbuki söz konusu aracın hızı bunun iki katıydı elbette.

Bu kadar yüksek bir hızın yollarda hem yayalar hem de araçlar için büyük bir tehlike yarattığını söylemeye bile gerek yok. Korkunç bir gök gürültüsünden sonraki yıldırım gibi gelen bu tekerlekli kütle, havayı öyle şiddetle hareket ettiriyordu ki geçtiği yerlerde yol kenarındaki ağaçların dalları çatırdıyor, tarlalarda otlayan hayvanlar korkuyla paniğe kapılıyor, geçerken kaldırdığı tozun fırtınasına dayanamayan kuşlar etrafa dağılıyordu.

Ayrıca, -gazetelerin en çok dikkat çektiği tuhaf bir ayrıntı olarak- aracın tekerlekleri geçtiği yollardaki makadama^{*} zarar vermiyor, normalde ağır araçların lastiklerinin bıraktığı ize benzer bir iz bırakmıyordu; belki yalnızca hafif bir iz, hafif bir dokunuş. Hız yüzünden toz kalkıyordu, o kadar.

“Sanırsınız hız aracın ağırlığını yok ediyor!” diye yazıyordu *New York Herald*.^{**}

* Kırılmış taş döşenip silindirle üzerinden geçirilerek yapılan yol -ed.n.

** 1835-1924 yılları arasında faaliyet göstermiş olan New York City merkezli bir gazete -ed.n.

Doğal olarak Pennsylvania'nın farklı bölgele-
rinden şikâyetler yükseliyordu. Yolunun üzerin-
deki her şeyi, yayları, araçları ezip devirmekle
tehdit eden böyle bir araç nasıl kabul edilebi-
lirdi?... Ama bunu nasıl durdurabilirlerdi ki?...
Kime ait olduğunu, nereden geldiğini, nereye git-
tiğini, hiçbirini bilmiyorlardı. Araç, mermi gibi fır-
layıp hızla yol aldığı sırada karşımıza çıkıyordu...
Haydi kolaysa gidin de bir silah ateşlendiği sırada
namlusundan çıkan mermiyi yakalayın!...

Tekrar etmem gerekirse, bu aracın ne tür bir
motorla hareket ettiği konusunda hiçbir bilgi yok-
tu. Kesin olan, gördüğümüz tek şey, ardında hiç-
bir petrol veya madeni yağ dumanı, buharı veya
kokusu bırakmamasıydı. Bu sebeple tükenmeyen
bir sıvıyla dolu bir çeşit aküden gelen elektrikle
hareket ettiği sonucuna varılabilirdi.

Heyecan içindeki halk, hayal gücünün devreye
girmesiyle bu gizemli otomobilde bambaşka bir
şey görmek istiyordu: Bu bir hayaletin, cehennem
sürücülerinden birinin, öbür dünyadan gelen bir
cinin, ucubeleri barındıran bir hayvanat bahçesin-
den kaçan bir canavarın, kısacası şeytanın ta ken-
disinin kullandığı olağanüstü arabaydı. Beelzebub'
ve Aştoret'in" sahip olduğu görünmez ve sınırsız
şeytani güçle insan müdahalesine izin vermiyordu.

* Eski Filistinliler tarafından Ekron şehrinde tapınılmış,
daha sonraları ise bazı İbrahimi dinlerde önemli bir şeyta-
ni figür olarak tasvir edilmiş tanrıdır –çn.

** Demonolojiye göre cehennem büyük düküddür. Beelzebub
ve Lucifer'le kötülük üçlemesinin parçasıdır. Büyük ola-
sılıkla adını Mezopotamya tanrıçası İştar'dan alan erkek
figürdür –çn.

Bir cehennem sürücüsü...

Ancak şeytanın kendisi bile olsa, kimsenin özel bir izni, resmi kayıtlı bir plakası, özel bir emri olmaksızın saatte “dört yüz” kilometre hız yapması, bir belediye izni olmadan, Amerika Birleşik Devletleri’nin kara yollarında bu kadar hızlı araç kullanması kabul edilemezdi. Dolayısıyla kamu

güvenliği bakımından bu maskeli, gizemli sürücüyü durdurmanın bir yolunu bulmak gerekiyordu.

Bu tuhaf sportif gösteride yarış pisti olarak kullanılan tek yer sadece Pennsylvania değildi. Polis raporlarına bakılırsa, çok geçmeden diğer eyaletlerde de araç tespit edildi: Kentucky'de Frankfort yakınlarında, Ohio'da Columbus yakınlarında, Tennessee'de Nashville yakınlarında, Missouri'de Jefferson yakınlarında ve son olarak Illinois'da, sonu Chicago'da biten çeşitli yollarda görülmüştü.

Tehlike çanları çaldığına göre, şimdi halkı korumak için bütün önlemleri almak, hızı tahmin bile edilemeyen bir aracı yakalamak belediyelere düşüyordu. En doğrusu yollara, aracın er ya da geç çarparak küçük parçalara dağılacağı engeller koymak olacaktı.

“Bir işe yaramaz!” diyordu şüpheciler, “bu azılı canavar bütün engelleri aşacaktır...”

“Gerekirse engellerin üzerinden atlayacaktır!” diyorlardı.

“Eğer bu canavarın tarihteki şeytanlarınkine benzer kanatları varsa, uçarak engelleri geçmekten kaçınmayacaktır.”

Söyledikleri ciddiye alınamayacak bu dedikoduculara sorulması gereken şeydu: Eğer bu Cehennem Kralı'nın bir çift kanadı varsa, gökyüzünde süzülerek bir kuş gibi serbestçe uçmak yerine neden yoldan geçenlerin hayatını da tehlikeye atarak karayollarında seyahat etmekte inat ediyordu?...

Bu sürdürülebilecek bir durum değildi ve buna bir son vermeye kararlı olan Washington polis merkezini bir hayli meşgul ediyordu.

Mayıs ayının son haftasında, o zamana kadar yakalanamayan araç ortadan kaybolunca herkes Birleşik Devletler'in "canavardan" kurtulmuş olduğunu düşündü. Kim bilir belki de bu ölçüsüz olduğu kadar tehlikeli de olan sürücü Yeni Dünya'nın ardından Eski Dünya'ya yolculuk edecekti?

Aynı tarihte, Birleşik Devletler'in bütün gazetelerinde aşağıdaki haber yer aldı. Bunun ardından gelen okuyucu yorumlarını da tahmin etmek zor olmasa gerek.

Otomobil Kulübü Wisconsin'de, eyaletin başkenti Madison'dan geçen yolların birinde otomobil yarışı düzenlemişti. Batı sınırındaki Prairie du Chien kentinde başlayıp Madison'dan geçerek Michigan gölünün kıyısındaki Milwaukee'nin biraz yukarısında biten iki yüz mil' uzunluğundaki bu yol, mükemmel bir yarış pistiydi. Dünyada yarış pisti olarak kullanılabilecek, bununla rekabet edebilecek tek karayolu Japonya'da, Nikko ve Namode arasında bulunan, iki tarafı devasa servi ağaçlarıyla çevrili, dümdüz, seksen iki kilometre uzunluğundaki karayoludur.

Pek çok araç ve en tanınmış otomobil markaları yarışa katılmak için başvurdu. Her türlü motorlu aracın yarışa katılmasına karar verildi. Motosikletler bile bu yarışa katılıp ödül için otomobillerle yarışabileceklerdi. Hurter & Dietrich'le birlikte Gobron & Brillé, Renault Kardeşler, Richard-Brasier, Decauville, Darracq, Ader, Bayard, Clément, Chenard & Walcker, Gillet-Forest, Harvard & Watson gibi hafif araba-

* Yaklaşık 370 kilometredir.

lar üreten şirketler; Mors markalı büyük otomobiller, Mercedes, Charron-Girardot-Voigt, Hotchkiss, Panhard-Levassor, Dion-Bouton, Gardner-Serpollet, Turcat-Méry, Hirschler & Lobano ve buna benzer dünya markaları yarışta yer alıyordu. Farklı kategorilerdeki ödüllerin toplamı dikkate değerdı, bu meblağ yaklaşık en az elli bin dolara ulaşıyordu. Yarışın büyük bir rekabetle geçeceğine şüphe yoktu. Görülüyordu ki en iyi otomobil üreticileri, Otomobil Kulübü'nün davetini en mükemmel araçlarını göndererek kabul etmişlerdi. Hepsi daha önce yarışmalarda kendini kanıtlamış, buharla, benzinle, alkolle, elektrikle çalışan araçlardan oluşan yaklaşık kırk farklı kategori olacaktı.

Yapılabilecek en yüksek hız yüz otuz veya yüz kırk kilometre olarak hesaplanırsa, iki yüz millik bu parkurda yapılacak yarış yaklaşık üç saat sürecekti. Wisconsin'deki yetkililer tüm tehlikeleri önlemek için 30 Mayıs sabah saatlerinde Prairie du Chien'le Milwaukee arasındaki yolu trafiğe kapatma kararı almışlardı.

Kıyasıya yarışacak araçlar kaza yapmazsa kaza olması ihtimali yoktu. Bu da yarışa katılacak araçların sorunuydu. Akıllıca alınmış tedbirler sayesinde diğer yayaların ve araçların güvenliği konusunda endişelenecek bir şey yoktu.

Çok büyük bir izleyici kalabalığı vardı. Yalnızca Wisconsinliler değil, komşu eyaletlerden, Illinois'dan, Michigan'dan, Iowa'dan ve Indiana'dan ve hatta New York eyaletinden pek çok meraklı koşup gelmişti.

Yarışmaya katılan amatör sporcular arasında İngiliz, Fransız, Alman ve Avusturyalı birkaç ya-

bancı sürücü bulunduğunu söylemeye bile gerek yok. Doğal olarak herkes kendi milliyetinden olan sürücülerin kazanmasını diliyordu.

Şunu da belirtmek gerekir ki bu yarışma Eski Dünya'nın büyük bahisçilerinin pek güzel ana vatanı olan Amerika Birleşik Devletleri'nde yapıldığı için, çeşit çeşit pek çok büyük bahis düzenlenmişti. Bunları özel ajanslar yürütüyordu. Mayıs ayının son haftasından beri bahis rakamı çok artmış, yüz binlerce dolara ulaşmıştı.

Yarışın başlama işareti süre tutan hakem tarafından sabah saat sekizde verilecekti. Olası kazalara ve trafik sıkışıklığına önlem olarak araçların iki tarafı seyircilerle tıklım tıklım dolu olan piste ikişer dakika arayla çıkması kuralı getirilmişti. Birincilik ödülü Prairie du Chien ve Milwaukee arasındaki mesafeyi en kısa sürede kateden arabaya verilecekti.

Kurayla belirlenen ilk on araç saat sekiz ile sekizi yirmi geçe arasında yarışa başladı. Bir kaza olmazsa saat on birden önce yarışı tamamlamaları gerekiyordu. Diğer araçlar da kura çekimine uygun bir şekilde sırayla piste çıkacaklardı. Her yarım milde bir yolu kontrol eden polis araçları vardı. Meraklı izleyiciler yol boyunca dağılmıştı. Başlangıç noktasında ve orta nokta olan Madison'da daha yoğun bir kalabalık vardı. Yarışın bitiş noktası olan Milwaukee'de ise hınca hınç bir seyirci topluluğu bekliyordu.

Bir buçuk saat akıp geçti. Prairie du Chien'de tek bir araç bile kalmamıştı. Her beş dakikada bir telefonla haberleşilerek pistteki durumun ne olduğu, hangi sırada hangi yarışmacının bulundu-

ğuyla ilgili bilgi alınıyordu. Madison'la Milwaukee arasındaki yolun yansında Renault kardeşlerin dört silindirli, yirmi beygir gücündeki Michelin lastikli arabası en öndeydi; onu bir Harvard & Watson ve Dion-Bouton takip ediyordu. Birkaç kaza da meydana gelmişti, bozulan motorlar, yolda kalan araçlar vardı. Görünüşe bakılırsa en fazla on iki sürücü hedefe ulaşabilecekti. Bir sürü yaralı olsa da pek azı ağırdı. Ayrıca ölen insanların olması bu akıl almaz ülkede, Amerika'da, çok da büyük öneme sahip olmayan bir ayrıntıydı.

Özellikle Milwaukee yakınlarında seyircilerin merak ve heyecanı had safhadaydı. Michigan gölünün batı kıyısında bitiş işaretinin olduğu yerde bütün ülkelerin bayrakları rengârenk dalgalanıyordu.

Saat onu geçtiğinde iki Amerikan, iki Fransız ve bir İngiliz toplam beş otomobil arayı iyice açmıştı, –yirmi bin dolarlık– büyük ödülü bunlardan birinin kazanacağı anlaşılmıştı. Pistteki kazalar yüzünden diğer rakipler çok geride kalmıştı. O andan itibaren oynanan son bahisler ulusal sevgi ve bağlılığı ortaya koyuyordu. Yoğun bahis taleplerinin karşılanmasında güçlük çekiliyordu. Hararetli bir şekilde taraflar belirleniyor, ayrılıyordu. Başlı çeken markaların temsilcileri her an kavgaya tutuşacak gibiydi ve silahların veya *bowie knife*'ların çekilmesine ramak kalmıştı!

“Harvard & Watson'a bire üç!...”

“Dion-Bouton'a bire iki!...”

* İng. Bowie bıçağı. 19. yüzyılda James Black'in Jim Bowie için ürettiği bıçaktır. Bowie'nin ünlü bir düelloda bu bıçağı kullanmasıyla ün salan bıçak onun soyadıyla anılmaktadır –ed.n.

Michigan gölü (Fotoğraf: BRET).

“Renault kardeşler, berabere!”

Bu bağrışmalar bütün sıra boyunca telefon haberlerine karışarak deyim yerindeyse yankılanıyordu.

Ancak o anda, Prairie du Chien Belediye Binası’nın saati dokuz buçuğu gösterdiği sırada, kasabaya iki mil uzaklıkta, aniden kalın bir toz tabakasından çıkan korkunç bir gümbürtü işitildi, aynı anda vapur sireni gibi sesler geldi.

Seyirciler yüzlerce kişinin yaralanmasına sebep olabilecek bu tehlikeden kıl payı kurtulabilmişlerdi. Son hızla yol alan araç, hortum gibi geçen toz tabakasının içinden zar zor seçilebiliyordu.

Hiç abartmaksızın aracın iki yüz kırk kilometre hız yaptığı söylenebilirdi.

Bir an görünen araç, aynı hızlı trenin lokomotifinin ardında bıraktığı buhar izi gibi arkasında upuzun beyaz bir toz izi bırakarak gözden kayboldu.

Geçenin olağanüstü motora sahip bir otomobil olduğu aşikârdı. Bu şekilde bir saat daha devam ederse onlarınkinin iki katı hızla en öndeki otomobillere yetişip onları geçer, birinci olarak finale ulaşırđı.

Yolun kenarlarında toplanmış seyircilerin korkuları geçtikten sonra her taraftan sesler yükselmeye başladı.

“Bu, on beş gün kadar önce ortaya çıkan korkunç aracın ta kendisi!...”

“Evet!... Illinois, Ohio ve Michigan’dan geçen ve polisin bir türlü yakalayamadığı araç!...”

“Sonra kamu güvenliği için şükür ki gören duyan olmamıştı!...”

“Sonsuza kadar bittiğini, yok olduğunu, kaybolduğunu sanmıştık!...”

“Evet!... Cehennem ateşiyle ateşlenmiş, sürücüsü şeytanın ta kendisi olan iblisin arabası!...”

Gerçekten de eğer şeytan değilse inanılmaz derecede hızlı giden bu esrarengiz aracı kullanan kim olabilirdi?...

Kesin olan şuydu ki, şu an Madison’a doğru yol alan araç, daha önce kamuoyunu meşgul eden ama polislerin bir daha izine rastlayamadığı araçtı! Polis bu olayın unutulup gideceğini sandıysa da –Amerika’da ve her yerde olabileceği gibi– yanlışlıyordu!

İlk şaşkınlık anı geçtikten sonra, en soğukkanlı olanlar çığ gibi piste dağılmış olan araçların üzerine doğru yaklaşmakta olan tehlikeyi diğer merkezlere bildirmek için telefonlara koştu. Herhangi bir kazada hepsi parçalanıp ezilip yok olabilirdi ve şimşek hızıyla giden aracın sürücüsü

de bu korkunç çarpışmadan sağ salim çıkamaya bilirdi, kim bilir?...

Her şeye rağmen, bu sürücülerin şahı aracına çok hâkimdi, keskin gözleriyle yolu gözlüyor, hiçbir engele takılmayacak şekilde manevralar yaparak aracını kusursuzca kullanıyordu! Wisconsin yetkilileri yarışmaya katılan otomobiller haricinde kimsenin yolu kullanmaması için gerekli önlemleri almış olsa da bu kural bozulmuştu.

Otomobil Kulübü'nün vereceği büyük ödül için yarışan ve telefonla haber gelince yarışmayı yarıda bırakmak zorunda kalan yarışmacıların tahminine göre bu muazzam araç saatte en az yüz otuz mil hız yapıyordu. Uzunluğu on metreyi geçmeyen kırmızı biçimindeki aracı o hızla zar zor secebilmişlerdi. Tekerlekleri o kadar hızlı dönüyordu ki neredeyse görünmüyordu ve ardında ne buhar ne duman ne de bir koku bırakıyordu.

Arabanın içine kapanmış sürücüye gelince, onu açık seçik görmek olanaksızdı. Birleşik Devletler'in yollarında ilk ortaya çıktığında nasıl tanınamadıysa, şimdi de görülememiştir.

Telefon santralleri bu *outsider*'in gelmekte olduğunu Milwaukee'ye bildirmişti. Haberin ne kadar büyük bir şaşkınlık yarattığını tahmin etmek zor değildi. İlk önce "mermi" gibi hızla yol alan bu aracın durdurulması düşünüldü, yolunun üzerine bir engel konulsaydı, araç ona çarpıp bin parçaya bölünmez miydi?... Peki bunun için zaman olur muydu?... Sürücü bir anlığına kaybolup geri

* İng. İki anlama gelmektedir. 1) Yabancı 2) kazanacağı hiç tahmin edilmeyen, buna rağmen kazanan kişi –ed.n.

gelemez miydi?... Pist Michigan gölü kıyısında sona erdiği için daha ileri gidemeyeceğinden otomobil yüzebilen bir araca dönüşmedikçe *valens aut nolem** sürücü zaten mecburen durmak zorunda kalacaktı...

İlk önce durdurulması düşünüldü.

* Lat. İstese de istemese de -çn.

Gelmekte olan hortuma kapılmamak için kendilerini güvenli bir mesafeye aldıktan sonra Milwaukee yakınlarında toplanan seyircilerin aklından işte bunlar geçiyordu.

Prairie du Chien'de ve Madison'da olduğu gibi burada da en tuhaf varsayımlar tekrarlanıyordu. Gizemli sürücünün şeytanın ta kendisi olduğunu kabul etmeyenler bile onun kıyamet gününde mağarasından kaçmış bir canavar olabileceği fikrine karşı çıkmıyordu.

Şimdi bu meraklıların ortaya çıkmasını beklediği önemli aracın gözükmesine dakikalar değil, yalnızca saniyeler kalmıştı artık!

Pistte yükselen duman dalgalarının içinde uzaktan bir motor gürültüsü işitildiğinde saat daha on bir bile olmamıştı. Canavarın geçişi sırasında herkesin yoldan çekilmesi için uyarı düdükleri havada çınlıyordu. Michigan gölüne yarım milden daha kısa bir mesafe kalmış olmasına rağmen araç hiç hız kesmeden yola devam ediyordu... Bu gidişle birazdan gölde bulacaktı kendini!... Acaba sürücü aracına hâkim olamıyor muydu?...

Bu konuda şüphe kalmamıştı. Araç yıldırım hızıyla Milwaukee'ye yaklaştı. Şehri geçtiğinde Michigan gölünün sularına mı dalacaktı?...

Her ne söylenirse söylensin, dönemeci dönerken gözden kaybolan aracın ardında hiçbir iz kalmamıştı.

New England Kıyılarında

Bu olan bitenler Amerika'daki gazetelerde yer aldığı sıralarda ben bir ay önce Washington'a dönmüştüm.

Döner dönmez şefimi ziyaret etmek istemiş, ancak ailevi sebeplerle birkaç haftadır işe gelemediği için kendisiyle görüşememiştim. Ama Bay Ward'ın görevimin başarısız oluşundan muhakkak haberi vardı. Morganton belediye başkanıyla birlikte yaptığımız Great Eyrie tırmanışı Kuzey Carolina'nın farklı gazetelerinde bütün ayrıntılarıyla yer almıştı.

Giderememiş olduğum merakımı bir kenara bırakırsak, bu başarısız girişim yüzünden ne kadar hırslanmış olduğumu tahmin etmek zor değildi. Aslında bu konunun gelecekte çözümsüz kalacağını da düşünmüyordum!... Great Eyrie'nin sırlarının çözülmesi işinden vazgeçmek mi!... Hayır!... Gerekirse on kez, yirmi kez baştan dener, orada ölmek pahasına tekrar giderdim!...

Açıkçası Great Eyrie'nin içine girmek insanüstü bir iş değildi. Yüksek kayaların üzerine bir iskele kurmak ya da duvarın kalın çeperinin içinden geçen bir geçit açmak yapılmayacak şeyler değildi. Mühendislerimiz her gün bundan çok daha zor işlerle mücadele ediyorlardı.

Ancak söz konusu Great Eyrie olunca yapılacak harcamanın buradan kazanılacaklara değmesi gerekirdi. Sonuçta binlerce dolar harcanması söz konusuydu ve uzun lafın kısası bu kadar masraflı bir iş neye yarayacaktı?... Eğer Blue Ridge'in bu noktasında bir volkan ağzı açılıyorsa onu söndüremezdik. Eğer bölgeyi tehdit eden bir volkan patlaması olacaksa bunu engelleyemedik... Böyle bir çalışma safi zarara sebep olurdu ve orada yaşayanların merakını dindirmekten başka da bir işe yaramazdı.

Her ne kadar bu konuya özel bir ilgim olsa da, Great Eyrie'ye adım atmayı ne kadar çok istesem de, yapmayı düşündüklerimi kendi kaynaklarımla yapamazdım, o zaman kendi kendime *in petto* şöyle diyecek hale gelmiştim:

“Bu işi milyarder Amerikalılardan biri üstlenmeli!... Örneğin bedeli ne olursa olsun Gouldlar, Astorlar, Vanderbiltler, Rockefellerlar, Mackaylar, Pierrepont-Morganlar bunu üstlenebilirdi!... İyi! Böyle bir şeyi düşünmüyorlarsa bu tröst patronlarının da başka hayalleri vardı muhakkak!”

Keşke şu duvarın ardında birkaç zengin altın ya da gümüş madeni bulunuverseydi, belki o zaman işler değişirdi...Tabii bu gerçekçi bir varsayım değildi!... Apalaş sıradağları Kaliforniya, Klondike, Avustralya veya Transvaal gibi sınırsız altın yataklarının olduğu yerlerde bulmuyordu ne yazık ki!...

M. Ward'ın ofisinde beni kabul ettiği tarih 15 Hazirandı. Bana verdiği soruşturmanın başarısız-

lıkla sonuçlandığını bildiği halde yine de beni iyi karşıladı.

“İşte zavallı Strock,” diye bağırdı ben içeri girerken, “başarısızlığa uğrayan zavallı Strock!...”

“Eğer bana ayın yüzeyinde bir araştırma görevi vermiş olsaydınız yine bu kadar başarısız olabilirdim Bay Ward,” diye yanıtladım. “Tamamen maddi engellerle karşılaşmış olduğumuz doğrudur ama içinde bulunduğumuz koşullarda bunları aşamazdık!...”

“Size inanıyorum, Strock, size tamamen inanıyorum!... Kesin olan şu ki, Great Eyrie’de ne olup bittiğiyle ilgili hiçbir şey öğrenemediniz...”

“Hiçbir şey öğrenemedik, Bay Ward...”

“Herhangi bir alev de mi görmediniz?...”

“Hiç görmedik.”

“Şüpheli bir ses de mi işitmediniz?...”

“Hiç işitmedik.”

“Orada bir volkanın bulunup bulunmadığı hâlâ merak ediliyor mu?...”

“Evet, Bay Ward, ancak öyle bir volkan varsa çok derin bir uykuda olduğunu kabul etmemiz gerekir...”

“Evet,” diye devam etti M. Ward, “ama bu durumda volkanın bir gün uyanmayacağını da bir garantisi yok!... Bakın Strock, eğer bütün anlatılanlar Carolinalıların kafalarında kurdukları hayallerden ibaret değilse bir volkanın uykuda olması yeterli değil, sönmüş olması gerekiyor!...”

“Anlatılanların hayallerden ibaret olduğunu sanmıyorum Bay Ward, Morganton belediye başkanı ve arkadaşı Pleasant Garden belediye başkanının bu konuda hiç tereddütleri yok. Evet, Great

Eyrie'nin üzerinde alevler vardı! Ayrıca, evet! Oradan tuhaf gürültüler geliyordu!... Bu olayların gerçekliği konusunda şüphe yok!..."

"Tamam, peki anlaşıldı," dedi Bay Ward. "Blediye başkanlarının ve yurttaşlarının hiç hata yapmayacağını varsayıyorum. Sonuç olarak ne olursa olsun Great Eyrie'nin sırrı çözülemedi..."

"Bay Ward, bu esrarın hâlâ çözülmesi gerekiyorsa, bunun için gerekli bedelin harcanması, bu kaya duvarlarının patlatılması veya oraya tırmanılması için gereken masrafların yapılmasından başka yapılacak bir şey yoktur..."

"Evet, şüphesiz," diye yanıtladı M. Ward, "ancak bunun acelesi yoksa ben beklemeyi tercih ederim! Açıkçası doğanın söz konusu esrarı kendiliğinden çözeceğini düşünüyorum..."

"Bay Ward, emin olun bana verdiğiniz görevi yerine getirememiş olmaktan büyük üzüntü duyuyorum..."

"Ne yapalım! Üzülmeyin Strock, bu başarısızlığa serinkanlılıkla yaklaşın!... Bizim işimizde her zaman olumlu sonuçlar alıp mutlu olunmuyor, polis operasyonları her zaman başarıyla taçlanmaz!... Düşünün, cinayet dosyalarında ne kadar çok şüpheli elimizden kaçır, hatta daha da ileri gidecek olursam, daha akıllıca davranmalar, biraz daha dikkatli olsalar, hata yapmasalar belki bir tanesini bile yakalayamazdık!... Ne var ki yerli yersiz bilgiler verip kendilerini ele veriyorlar!... Bence bir cinayet, suikast veya hırsızlık planlamaktan ve ardında takibe izin verecek hiçbir delil bırakmadan bunu gerçekleştirmekten daha kolay bir şey yok... Anlıyorsunuz değil mi

Strock? Suçlulara yol gösterme ve dikkatli davranma dersi verecek kişi ben değilim!... Bununla birlikte, işin aslı şu ki pek çoğunu polis hiç yakalayamayabilirdi!...”

Bu konuda kesinlikle şefime katılıyordum: En aptallar her zaman suçluların arasından çıkıyordu!

Ancak itiraf etmeliyim ki bana en azından şaşırtıcı görünen şey, belediye yetkililerinin ve diğer yetkililerin bazı eyaletlerde meydana gelen olayları hâlâ aydınlatamamış olmalarıydı. M. Ward bu konuda düşüncemi sorduğunda şaşkınlığımı ondan gizleyemedim.

Söz konusu olan, geçtiği her yerde yayalan, atları, otomobilleri tehlikeye atarak yollarda son hızla dolaşan, bir türlü yakalanamayan araçtı. Nasıl bir hızla bütün sürat rekorlarını kırdığını herkes biliyordu. Ortaya çıktığı ilk günlerden beri yetkililer bilgilendirilmiş, bu korkunç icadın cezalandırılması emri verilmiş ve tehlikeli oyunlarına bir son verilmesi istenmişti. Bilinmeyen bir yerden ortaya çıkıyor, şimşek gibi bir görünüp bir kayboluyordu. Pek çok polis memuru görevlendirilmiş ancak şüpheliyi yakalayamamıştı. Ayrıca, son olarak Prairie du Chien ve Milwaukee arasında, Amerika Otomobil Kulübü tarafından düzenlenen yarışın ortasında da ortaya çıkmış, iki yüz millik pisti iki saatten daha kısa bir sürede tamamlamıştı.

Sonra da bu araç sırra kadem bastı! Bütün hızıyla pistin sonuna gelip, o hızla duramayıp Michigan gölünün sularına mı dalmıştı?... Hem sürücü hem de araç ortadan yok mu olmuştu?

Bir daha her ikisinden de haber alınamayacak mıydı?... Keşke öyle olsaydı, ama halkın büyük çoğunluğu buna inanmıyor, yakında tekrar daha güçlü ve hızlı ortaya çıkacağını düşünüyordu!

M. Ward'a göre bu olay olağanüstü olaylar sınıfına giriyordu, ben de onun gibi düşünüyordum. Eğer bu fantastik sürücü tekrar ortaya çıkmazsa, en doğrusu bu olayı insanın çözmesi mümkün olmayan gizemlerin arasına kaldırmak yerinde olurdu!

Bu olay hakkında konuşmamızın ardından şefim ayağa kalkıp bürosunda birkaç adım atınca görüşmemizin biteceğini düşünmeye başlamıştım ki bana şöyle dedi:

“Evet!... Uluslararası yarışma sırasında Milwaukee yolunda olanlar çok tuhaf... Ancak bir de şuna bakın, bu da en az onun kadar tuhaf bir olay!”

M. Ward, aynı akşam gazetelerin okuyucularına verdiği bir haberle ilgili Boston polisinin hazırladığı raporu bana uzattı.

Ben raporu okurken M. Ward masasına dönmüş, görüşmemizden önce başladığı bir yazışmayla ilgilenmeye başlamıştı. Ben pencereye yakın oturmuştum. Büyük bir dikkatle söz konusu raporu incelemeye koyuldum.

Birkaç gündür New England dolayları, Maine, Connecticut, Massachusetts kıyıları, kimsenin ne olduğunu anlayamadığı bir cismin gözükmesiyle kanışmıştı.

Kıyıda iki-üç mil uzakta hızla hareket eden bir cisim ortaya çıkıyor, sonra denizin üzerinde kayarak suyun açıklarında kaybolup gidiyordu.

New England dolayları kanşmıştı...

Bu cisim öyle yüksek bir hızla yer değiştiriyordu ki en iyi uzak mesafe dürbünleri bile cismi izlemekte güçlük çekiyordu. Uzunluğu en fazla dokuz küsur metre olmalıydı. Mekiğe benzeyen bir şekli ve denizin rengine karışan yeşilimsi bir rengi vardı. Amerika kıyıları tarafında, genellikle Connecticut eyaletinin Kuzey burnuyla Yeni İskoçya'nın batı ucunda yer alan Sable burnu arasında görünüyordu.

Providence'da, Boston'da, Portsmouth'da, Portland'da buharlı balıkçı sandalları kim bilir kaç kez bu hareketli cismi yakalamayı denedi de yakınına bile yaklaşamadı. Onu izlemeye kalkışmak da nafileydi çünkü birkaç saniye içinde gözden kayboluveriyordu.

Bu cismin ne olduğu konusunda her kafadan başka bir ses çıkıyor olması doğaldı. Ancak bugüne kadar, denizciler de dahil olmak üzere hiç kimse tarafından sağlam bir temele oturan herhangi bir varsayım ortaya atılmamıştı.

Denizciler ve balıkçılar, önce bunun balinagillerden memeli bir deniz canlısı olabileceğini düşündü. Ancak bu canlılar düzenli aralıklarla suyun derinlerine dalar, uzun bir süre deniz altında yüzdükten sonra tekrar su yüzeyine çıkıp havayla karışık su püskürterek soluk alırdı. Halbuki söz konusu deniz canlısı –tabii eğer deniz canlısıysa– balina avcılarının deyimiyle şimdiye kadar hiç “dalış yapmamıştı”. Hiçbir zaman suyun dibine dalmamış, soluk alıp verdiği görülmemiş, soluk alıp verirken balinaların çıkardığı güçlü sesler duyulmamıştı.

Memeli deniz canlısı sınıfından bir tür değilse, eski zamanlardaki efsanevi masallarda yer alan,

okyanusun derinliklerinden gelen, bilinmeyen bir canavar mıydı?... Yoksa saldırısından korkulabilecek mürekkep balıklarının, krakenlerin,* leviathanların,** denizin meşhur yılanlarının arasında mı yer alıyordu?...

Her ne olursa olsun, bu canavar New England'ın kıyılarında görüldüğünden beri küçük tekneler, balıkçı tekneleri denize açılmaz olmuştu.

O ortaya çıkar çıkmaz en yakın limana sığınıyorlardı. Tedbirli olmak zorundaydılar elbette ve eğer bu canlı saldırgan bir yaratıksa yapılacak en doğru şey saldırılarından korunmaktı.

Uzun yol yelkenlilerine ve büyük buharlı gemilere gelince, onların bu canavar, balina ya da her neyse, ondan çekinmelerine gerek yoktu. Ortaya çıktığı zaman millerce öteden onu rahatça görebiliyorlardı. Ama yakalamak istedikleri zaman öyle bir hızla uzaklaşıyordu ki ona yetişmelerine imkân yoktu. Hatta bir gün, eyalete ait bir kruvazör, onu takip etmek için değilse bile en azından birkaç mermi sıkabilmek için Boston limanından yola çıktı. Birkaç dakika içinde canavar görünüp yok olmuş, girişim başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Aslına bakılırsa o zamana kadar onun balıkçı teknelerine saldırma niyetinde olduğu görülmemişti.

* İskandinav efsanelerinde geçen bir deniz canavarı. Kraken, eski Norveçcede "ahtapot" anlamına gelmekteydi. Oldukça büyük bir ahtapota benzemektedir –ed.n.

** Leviathan ya da Eski Ahit'te geçtiği adıyla Livyatan çok başlı deniz yılanı olarak tasvir edilir. "Livyatan'ın başlarını ezdin. Çölde yaşayanlara onu yem ettin." (Mezmurlar 74:14) –ed.n.

Bir kruvazör Boston limanından yola çıktı.

O sırada raporu okumayı bıraktım ve M. Ward'a dönerek şöyle dedim:

“Sonuçta bu canavarla ilgili pek de kaygılanacak bir şey yok... Büyük gemilerden kaçıyor... Küçük teknelere saldırmıyor... Kıyıda oturan halkın heyecanı ve korkusu zamanla geçer.”

“Buna rağmen halkın korkusu geçmiyor, Strock, bu rapor da bunu kanıtlıyor...”

“Fakat Bay Ward, bu hayvan tehlikeli görünmüyor... Sonunda iki ihtimal var: Ya bir gün bu kıyılardan uzaklaşıp gidecek, ya da yakalanabilirse Washington Müzesi’nde sergilenecek.”

“Peki ya bir deniz canavarı değilse...” dedi M. Ward.

Bay Ward’ın sorusuna çok şaşırarak “Deniz canavarı değilse başka ne olabilir ki?...” diye sordum.

“Raporu okumaya devam edin!” dedi M. Ward.

Ben de öyle yaptım. Bakın şefimin bazı kısımların altını kırmızı kalemle çizdiği rapordan neler öğrendim:

Başlangıçta bir süre için bunun bir deniz canavarı olduğundan kimse şüphe duymamıştı, dikkatli ve ısrarlı bir şekilde takip edilerek yakalanacak ve bu kıyılar ondan kurtulacaktı. Ama kısa süre sonra bu düşünce değişti. Çünkü daha bilgili bazı insanlar, bu bir hayvan değil de New England sularında geliştirilmiş yeni bir gemiyse diye merak etmeye başladılar.

Şüphesiz bu gemi bir mükemmeliyet örneği olabilirdi. Belki de mucidi buluşunu kamuoyuna açıklamadan önce halkın dikkatini çekmeyi, hatta denizcileri bile şaşırtmayı planlamıştı. Manevra hâkimiyeti, bu kadar süratle hareket etmesi, takip edilememesinin neredeyse imkânsız oluşu, yer değiştirme gücündeki üstünlük, bütün bunlar insanlardaki merakı artırıyordu!

O devirlerde deniz sanayinde büyük ilerlemeler vardı. Transatlantikler örneğin, o kadar hızlı yol alabiliyordu ki eski ve yeni kıta arasındaki mesafeyi beş günde gidebiliyorlardı. Bir yandan da araştırmalar kesintisiz devam ediyordu.

Deniz harp sanayine gelince, o da bundan geri kalmıyordu. Kruvazörler, torpido botları, muhrip-ler, Atlas okyanusu, Pasifik okyanusu ve Hint okyanusunun en hızlı yolcu gemileriyle yarış edebiliyorlardı.

Bununla birlikte, bu cisim muhakkak yeni model bir gemiydi. Henüz şekli tam olarak anlaşılamamıştı. Yalnız sahip olduğu motor muhakkak en mükemmel olanların bile yanına yaklaşılamadığı kadar güçlüydü. Hangi yakıtla, elektrikle mi yoksa buharla mı çalışıyordu acaba? Bunu anlamak mümkün değildi. Kesin olan bir şey varsa o da yelkeni olmadığı ve rüzgârla gitmediği idi; bacası da yoktu, duman da çıkarmıyordu.

Raporun bu bölümünde bir kez daha okumayı bırakıp o ana kadar okuduklarımı düşündüm.

“Ne düşünüyorsunuz Strock?...” diye sordu şefim.

“Bahsi geçen geminin malum motoru hakkında düşünüyorum Bay Ward. Amerikan Otomobil Kulübü’nün düzenlediği yarışta ortaya çıkan, ondan sonra da üzerinde pek konuşulmayan olağanüstü otomobilin motoru kadar güçlü ve onun kadar esrarengiz olduğunu düşünüyorum...”

“Aklınıza gelen bu mu, Strock?...”

“Evet, Bay Ward...”

Bu durumda, düşüncelerimden şöyle bir sonuca varmak mümkündü: Eğer bu gizemli sürücü ortadan kaybolduysa, Michigan gölünün sularında aracıyla birlikte kayıplara karıştıysa, her ne pahasına olursa olsun, onun kadar esrarengiz olan denizcinin sırrını öğrenmek, denizin girdaplarında yok olup gitmemiş olmasını temenni et-

mek gerekiyordu. Eğer bu cisim bir mucidin icat ettiği bir araçsa, bunu duyurmak istemez miydi?... Amerika veya başka bir devlet ona hak ettiği ödülü vermez miydi?...

Talihsizlik şuradaydı: Karadaki aracın mucidinin bilinmez olarak kaldığı gibi denizdeki aracın mucidi de tanınmak istemiyor olabilirdi... İlki şayet varsa bile, artık ondan hiç bahsedilmiyordu. Peki ya ikincisi için de aynı şey geçerli olmayacak mıydı? Belki de Boston, Portsmouth ve Portland'dan sonra ardında iz bırakmadan kaybolup gidecekti?...

Zaten kıyıdaki fenerler bu rapor Washington'dan geldiğinden bu yana, yani yirmi dört saattir açıklarda bu olağanüstü deniz aracının varlığını tespit etmemişlerdi, bu da bu varsayımı kanıtlıyordu!...

Ayrıca başka sahillerde gözükmediğini de ekleyeyim. Tamamen kaybolduğunu kabul etmek için yine de henüz erkendi!

Bu durumda şu önemli noktaya dikkat çekmek gerekir: Bu cismin bir balina, mürekkep balığı, kraken, kısacası bir deniz canlısı olduğu düşüncesinden tamamen vazgeçilmişti. O gün bile Birleşik Devletler'in farklı gazetelerinde bu konuya yer verilen haberlerde hareket ve hız kabiliyeti bakımından üstün özellikleri olan bir deniz taşıtından bahsediliyordu. Hepsi bunun elektrikli motorla çalışan bir araç olduğu konusunda uzlaşıyor, ancak hiçbiri elektrik kaynağını nereden aldığı konusuna açıklık getiremiyordu.

Fakat basın henüz halka açıklamadığı –şüphesiz çok yakında açıklanacaktı–, M. Ward'ın dikkat çektiği anda benim de farkına varmış olduğum tuhaf bir rastlantı söz konusuydu.

Gerçekten de meşhur otomobil ortadan kaybolur kaybolmaz en az onun kadar ses getiren meşhur gemi ortaya çıkmıştı... Her ikisinin motoru da inanılmaz güçlüydü... Eğer ikisi de karada ve denizde aniden ortaya çıkacak olursa, tekneler, otomobiller, yayalar tehlike altına girecekti... Bir şekilde polis devreye girmeli, hem karayollarında hem de denizde kamu güvenliğini sağlamalıydı!

M. Ward'ın söylemek istediği belli ki buydu... Ancak sonuç almak mümkün müydü?...

En son biraz daha sohbet ettikten sonra tam ayrılırken M. Ward beni durdurdu:

“Gemiyle otomobilin davranışları arasında tuhaf bir benzerlik olduğunu fark ettiniz değil mi Strock?...”

“Kesinlikle öyle, Bay Ward!...”

“Acaba ikisi aynı araç olabilir mi?...”

6

İlk Mektup

Bay Ward'ın yanından ayrıldıktan sonra Long sokakındaki evime dönüyordum.

Orada, karım veya çocuğum da olmadığı için, tek başıma düşüncelerimle baş başa kalmak için bol bol zamanım olacaktı. Eskiden annemin, on beş senedir de benim işlerimi yapan bir hizmetçi dışında evde kimse yoktu.

Bir ay önce yıllık iznimi almıştım. Öngörülemeyen çok acil bir görev verilmezse on beş gün daha tatilim vardı.

Malumunuz iznim daha önce Great Eyrie olayıyla ilgili soruşturma sebebiyle üç gündür tamamen kesintiye uğramıştı.

Şimdi de bir yandan Milwaukee otoyolunda, diğer yandan Boston kıyılarında olan biteni aydınlatma görevini bana mı vereceklerdi?... Göreceğim bakalım... Fakat bu otomobilin ve bu geminin izi nasıl bulunabilirdi?... Kamu çıkarı, yolların ve deniz sularının güvenliği hesaba katılırsa bunun için bir soruşturma yapılması şarttı... Ancak sürücüler ortaya çıkmazsa ne yapılabilirdi ki? Kaldı ki ortaya çıksalar bile onları yolda yakalamak mümkün değildi!

Eve döndüm. Yemekten sonra pipomu yakıp gazetemi açtım. İtiraf etmeliyim ki ne politika

haberleri ne de cumhuriyetçilerle demokratların bitmek tükenmek bilmez kavgaları beni ilgilendiriyordu... Bu yüzden önce diğer haberlerle ilgili sütunlara göz attım...

Kuzey Carolina'dan Great Eyrie hakkında bir haber var mıydı acaba? Belki Morganton'dan veya Pleasant Garden'dan gönderilen bir habere rastlardım... Aslında M. Smith gelişmelerden beni haberdar edeceği konusunda kesin olarak söz vermişti. Gökyüzünde alevler görülürse bana hemen bir telgraf çekecekti. Morganton belediye başkanının da en az benim kadar duvarı aşmayı, bir fırsat çıkarsa tırmanışımızı tekrar etmeyi sabırsızlıkla arzu ettiğinden emindim... Maalesef oradan ayrıldığımdan beri yeni bir haber almamıştım.

Gazetede yeni bir haber yoktu. Ben kendi düşüncelerime dalarken gazete elimden kayıp düşmüştü.

Aklıma takılan M. Ward'ın otomobil ve geminin aslında aynı araç olabileceği konusunda söyledikleriydi... Her iki aracın da aynı kişinin elinden çıktığı çok muhtemeldi... Şüphesiz her iki araca da monte edilen ve bugüne kadar karada ve denizde kırılan hız rekorlarının iki katından daha fazla hız yapan motorlar da aynıydı...

"Aynı mucit," diye tekrarlıyordum kendi kendime.

Açıkçası bu varsayım sağlam temellere dayanıyordu. İki aracın hiçbir zaman aynı anda ve birlikte ortaya çıkmamaları da bu varsayımı bir ölçüde güçlendiriyordu...

Kendi kendime şöyle diyordum:

“Great Eyrie’deki gizemli olayların ardından Boston körfezindeki olaylar başladı!... Acaba ikincisinin sonu da birincisi gibi mi olacak?... İkisinin de ne olduğu anlaşılamayacak mı?...”

Bu yeni olayın genel güvenliği tehdit etmesi bakımından büyük bir yankı uyandırdığı konusunun altını çizmek gerekir. Bir yanardağ patlaması veya deprem yalnızca Blue Ridge yakınındaki bölgelerde yaşayan halkı tehdit ediyordu... Halbuki gerek bu esrarengiz otomobil gerekse de bu gizemli gemi, Amerika Birleşik Devletleri’ndeki bütün yollarda ve kıyılarda aniden ortaya çıkıyor ve bütün vatandaşları ciddi bir tehlike altında bırakıyordu...

Yıldırım gibi birdenbire ortaya çıkıyor, neredeyse çarpacakmış gibi sizi tehdit ediyordu!... Halk, evinin dışında her an her yerde bu yakalanamayan sürücüye rastlayabilirdi!... Kolaysa kurşunların sağdan soldan uçtuğu bir yola çıkıp dolaşın!... Herkesin okumaya doyamadığı binlerce gazetede bu haberler yer alıyordu...

Bu konunun büyük bir merak ve heyecan yaratıyor olmasına şaşırı mıyordum, özellikle de doğaüstü efsaneler konusunda oldukça iyi niyetli olan yaşlı hizmetçimde yarattığı heyecana.

Grad o gün akşam yemeğinin ardından masayı topladığı sırada, bir elinde sürahi diğer elinde tabakla karşımda durup soru sormaya başladı:

“Pekiye beyefendi, bugün yeni bir haber var mı?...” dedi bana.

“Yeni bir haber yok,” dedim neyi kastettiğini tahmin ederek.

“Otomobil tekrar görülmedi mi?...”

“Hayır, Grad.”

Grad masayı topladığı sırada...

“Peki ya gemi, o da mı görülmedi?...”

“Gemi de görülmedi... En hızlı haber alan gazetelerde bile bununla ilgili haber yok!”

“Peki ama... Ya sizin şubede?...”

“Bizim şube de daha fazla bir şey bilmiyor!...”

“İyi de beyefendi, o zaman polis ne işe yarıyor?...”

“Bir bilsem! Ben de bu soruyu kaç kez farklı vesilelerle kendime sordum!...”

“Kesin olan şu ki günün birinde bu lanetli sürücü haber vermeden tekrar Washington’da ortaya çıkacak, oradan geçen herkesi tehlikeye atarak Long sokağından son hızla geçecek...”

“Ah! Bu kez, Grad, belki onu durdurmak mümkün olur...”

“Onu yakalamak mümkün değil beyefendi!...”

“Neden böyle söylüyorsun?...”

“Çünkü bu sürücü şeytanın ta kendisi, şeytan da durdurulamaz!...”

Şeytanın kesinlikle masum olduğu kanaatine vardım, cüretkâr insanların açıklayamadığı olaylara bir açıklama getirebilmesi için icat edilmişti!... Great Eyrie’de alevleri yakan oydu!... Wisconsin otoyolunda hız rekorunu kıran da oydu!... Connecticut ve Massachusetts kıyılarında dönüp dolaşan da oydu!...

Her neyse, bazı az gelişmiş beyinlere hitap eden bu zavallı zihniyetin icadını bir kenara bırakalım!... Olanların arkasında, hem karada hem denizde gidebilen, üstün motorlu bir veya iki taşıta sahip biri vardı şüphesiz.

Bu durumda akla şu soru geliyordu:

Peki neden o kişiden hiç bahsedilmiyordu?... Kimliği ortaya çıkarsa gizlemek istediği icadının sırrının çözülmesinden mi çekiniyordu?... Tabii eğer –ister istemez aklımıza geldiği gibi– bir kazaya kurban gidip sırrını kendisiyle birlikte öbür dünyaya götürmediyse!... Ayrıca ya Michigan ya

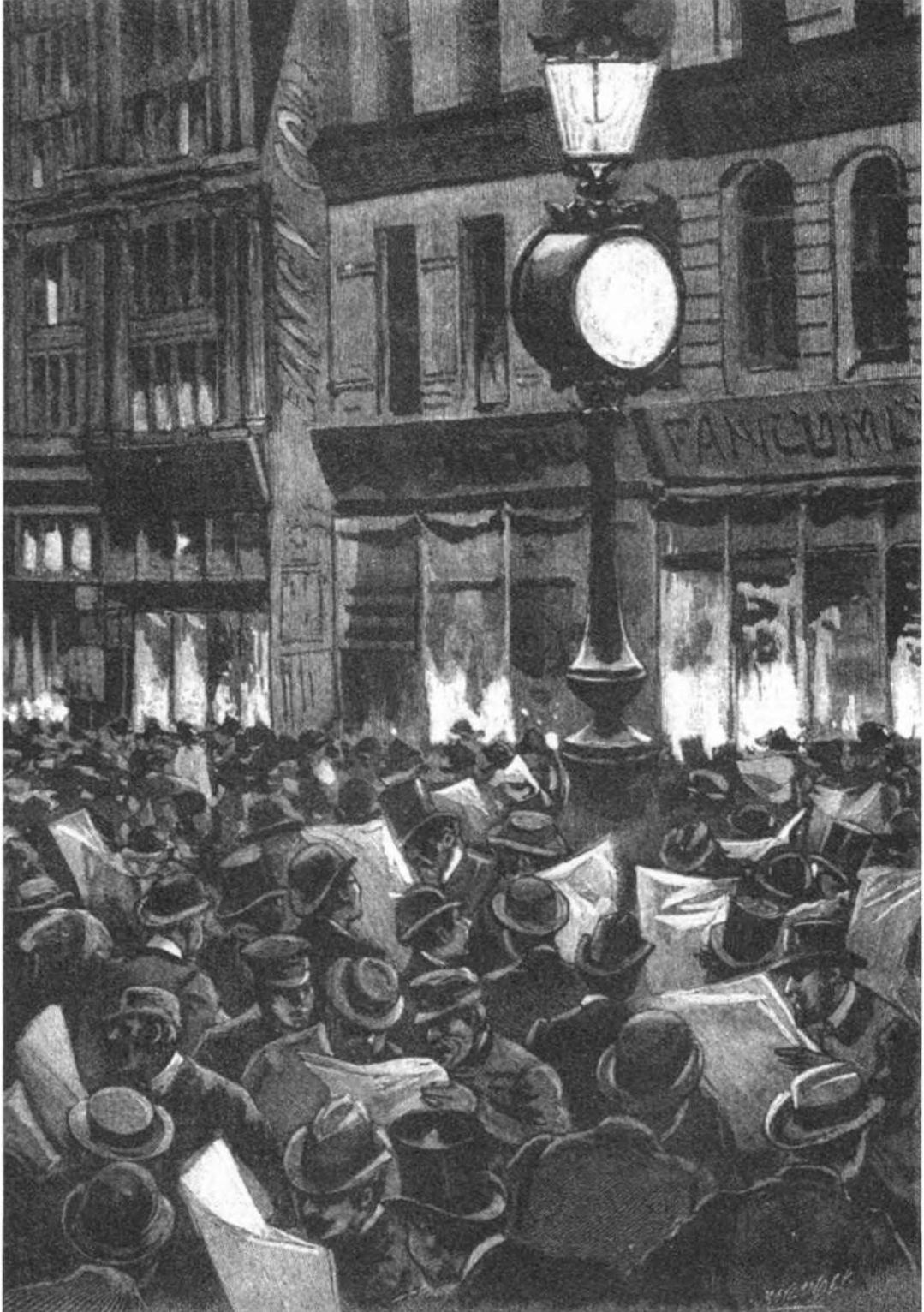
da New England sularına batıp gittiye nasıl hiç iz bulunamaz!... Dünyadan bir meteor gibi, uzaydaki bir asteroid gibi geçip gitmişti ve bu olay bin yıl sonra, otuzuncu yüzyılda Grad gibi hizmetçilerin anlattığı bir efsaneye dönüşüp hatırlanacaktı.

Bir süreliğine önce Amerika'daki, sonra da Avrupa'daki gazeteler bu olayı yakından takip ettiler. Bu konuda makale üstüne makale yayımlandı! Yalan yanlış bilgiler yayıldı! Türlü türlü hikâye anlatıldı! Her iki kıtadaki halk haberleri olağanüstü bir ilgiyle karşıladı – ki bu bir bakıma doğaldı. Kim bilir bu mucidin icadını denemek için Amerika'yı seçmiş olması Avrupa'nın farklı devletlerinde bir kıskançlığa da sebep olup olmadığını?... Eğer mucit Amerikalı ise ülkesi de bundan kazanç sağlayacaktı belki... Vatanseverlik karşılığında veya bedeli ne olursa olsun ödenerek elde edilecek böylesi bir araca sahip olmak Birleşik Devletler'e apaçık bir üstünlük kazandırmaz mıydı?

Sonunda, 10 Haziran tarihinde ilk kez New York gazetesi bu konuda ses getiren bir haber yayımladı. Eğer bu araç Amerika'nın olursa, Donanmada halihazırda var olan en hızlı kruvazörlerle bu aracın hızı karşılaştırıldığında, şu an Avrupa'ya beş gün olan seyahat süresi üç güne iniyordu. Polis, madem, Great Eyrie'de olanları açıklığa kavuşturmak için soruşturma yapmayı göze almıştı, en azından neredeyse unutulmaya başlayan bu sü-rücüyü bulmak için de çalışmalıydı. M. Ward'ın dönüp dolaşıp geldiği bir sohbet konusuydu bu. Şefim arada sırada Carolina'daki görevimin başarısızlığa uğramış olmasından bahsediyorsa da bunu beni üzmemek için yapmıyordu; bunun benim

hatam olmadığını da kesinlikle çok iyi anlıyordu... Kayalar merdivensiz aşılamayacak kadar yüksekse ve merdiven de yoksa bir tünel açmadıkça buradan geçilemeyeceği aşikârdı. Buna rağmen M. Ward sık sık konuyu açıyordu:

“Sevgili Strock, sonuçta başarısız oldunuz maalesef, değil mi?...”

Halk haberleri olağanüstü bir ilgiyle karşılıyordu.

“Maalesef Bay Ward, benim yerimde kim olsa başarısız olurdu... Harcama yapmakla ilgili bir durum... Yapmak istiyor musunuz?”

“Neyse Strock neyse, önemli değil, umarım cecur müfettişimize moralini düzelterceği yeni bir görev fırsatı çıkar... Mesela, şu otomobil ve gemi olayı, eğer bunu aydınlatabilerseniz bizim için büyük bir mutluluk, sizin için de şeref olur!”

“Elbette Bay Ward, işe koyulmam için emir vermeniz yeterli...”

“Dur bakalım... Biraz daha bekleyelim Strock!...”

Günler böyle geçerken, 15 Haziran sabahı, Grad postacının getirdiği taahhütlü bir mektubu bana uzattı, postacıya imza vererek mektubu aldım.

Adrese baktım, zarfın üzerindeki el yazısı tanıdık değildi. İki gün öncenin tarihi yazılı olan mektupta Morganton postanesinin pulu vardı.

Morganton’dan mı gelmişti?... Mektubu M. Elias Smith göndermiş olabilir mi diye düşündüm.

“Evet,” dedim ihtiyar hizmetçime, “yazan M. Smith’tir... Ondan başka kimse olamaz... Morganton’da tanıdığım başka hiç kimse yok... Bana yazdığına göre, daha önce sözleştiğimiz gibi haber vermek istediği önemli bir şey olmuştur...”

“Morganton mı?...” diye sordu Grad. “Orası şu iblislerin cehennem ateşini yaktıkları yer değil mi?”

“Tam olarak orası, Grad.”

“Beyefendinin tekrar oraya gitmesini hiç arzu etmem!...”

“Neden Grad?... ”

“Çünkü sizin kendinizi tehlikeye atıp şu Great Eyrie denilen kazanın içine düşmenizi istemiyorum da ondan!...”

“Endişelenmeyin, Grad, önce bakalım şu mektupta ne yazıyor.”

Zarfı açtım, çok ince bir kâğıttan yapılmıştı. Üzerindeki kırmızı mühür üç yıldız şeklinde bir ambleme benziyordu.

Mektubu zarftan çıkardım. Dörde katlanmış, sadece tek yüzüne yazılmış dümdüz bir kâğıttı.

İlk işim imzaya göz atmak oldu...

İmza atılmamıştı... Sadece son satırın altında üç harfli bir kısaltma vardı...

“Bu mektup Morganton belediye başkanından gelmiyor o zaman...” dedim.

“Peki kimden geliyor?...” diye sordu Grad, hem kadın olması hem de yaşlı bir kadın olması sebebiyle iki kat meraklıydı.

İmza olarak atılan harfleri inceleyerek “Ne Morganton’da ne de başka bir yerde bu harflerle başlayan isimde birini tanımıyorum!” diyordum. Harflerin yazılış biçimi oldukça keskindi, ince ve kalın çizgiler oldukça vurgulanarak divit kalemle yazılmıştı. Hepi topu yirmi satırdı.

Orijinal kopyasını özenle sakladığım, büyük bir şaşkınlıkla esrarengiz Great Eyrie’den gönderildiğini anladığım bu mektubun örneği şöyleydi:

Great Eyrie. Blue Ridge,
Kuzey Carolina
13 Haziran

Polis Başmüfettişi Bay STROCK’a, 34 Long-Street,
Washington.

Bayım,

Great Eyrie’nin içine girmekle görevlendirilmiştiniz.

28 Nisan tarihinde, Morganton belediye başkanı ve iki rehberle birlikte buraya geldiniz
Kayalıklara kadar çıktınız ve tırmanmak için epey yüksek olan kaya duvarlarının etrafında bir tur attınız.

Bir geçit aradınız ancak bulamadınız.

Şunu anlamanız gerekir ki Great Eyrie'ye girilemez, girilirse de çıkılamaz.

Sizin için çok kötü sonuçlar doğurabilecek olan denemenizi asla tekrar etmeyiniz, ikinci seferde de başarılı olamayacaksınız!

Size verilen bu öğüdü dikkate alınız, aksi takdirde başınıza bir felaket gelecektir!"

D. H.

Şimdi de Üçüncü Araç

İtiraf etmeliyim ki bu mektubu okuduğum zaman önce çok şaşırdım. Ben şaşkınlık içinde “Ah! Vah!” diyerek mektubu okurken, yaşlı hizmetçim ne diyeceğini bilemeden bana bakıyordu.

“Ne oldu? Kötü bir haber mi aldınız yoksa beyefendi?...”

Grad böyle sorunca –ondan gizlediğim hiçbir şeyim yoktu– mektubu ilk satırından son satırına kadar okuyarak sorusuna yanıt verdim.

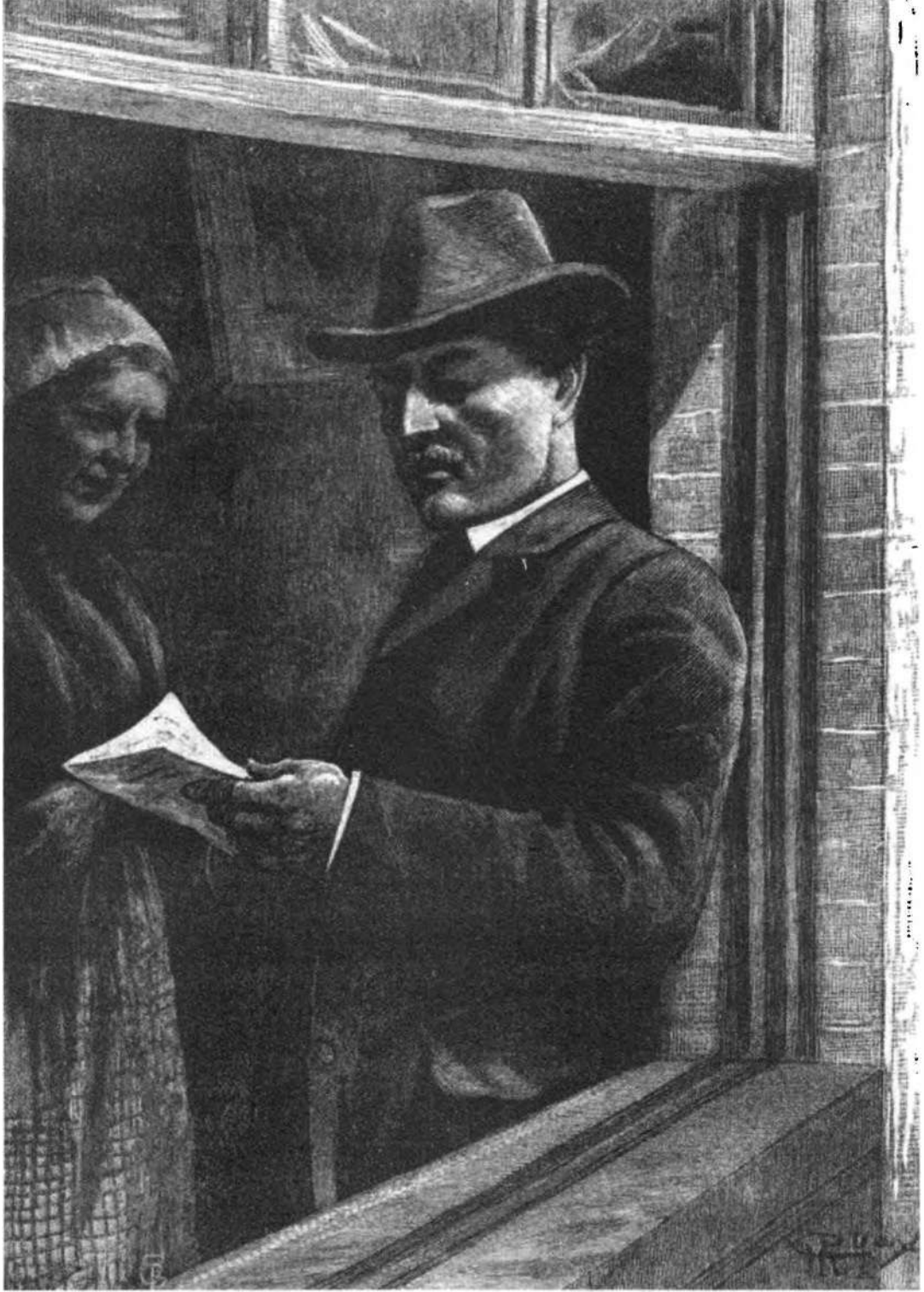
Grad bir yandan dinliyor bir yandan da gerçekten kaygılanarak bana bakıyordu.

“Bir üçkâğıtçı kesin,” dedim omuzlarımı silerek.

“Şeytanın adresinden gönderildiğine göre eğer şeytan değilse tabii!” diye ekledi kafayı şeytanla bozmuş Grad.

Tek başıma kaldığım zaman bu hiç beklemediğim mektuba tekrar göz gezdirdim ve bunun kötü bir şaka olduğuna kanaat getirdim. Mace-ram her yerde duyulmuştu. Bir yanlışlık yapılmış olamazdı... Kuzey Carolina’daki görevimiz ve Great Eyrie’nin duvarını aşma girişimimiz bütün gazetelerde ayrıntılarıyla yer almıştı, M. Smith’in ve benim hangi sebeplerle başarılı olmadığımızı herkes biliyordu... Dolayısıyla Amerika’da bile

denk gelindiği gibi soytarının biri kalemi eline almış, alay etmek için de tehdit edici bu mektubu yazmıştı.

Yaşlı hizmetçi bana bakıyordu.

Öte yandan söz konusu tepenin polisin her an yeni bir araştırma yapması ihtimaline rağmen bir haydut yatağı olabileceğini düşünmek, içle-

rinden birinin böyle bir tedbirsizlikle bunu ifşa etmesi pek olası değildi... Buranın gizli kalması daha çok çıkarlarına olmaz mıydı? Yerlerini bu şekilde açıkladıkları zaman polis Blue Ridge'in bu bölgesinde daha çok araştırma yapmayacak mıydı sanki?... Şüphelilerin saklandıkları yer öğrenilirse, eninde sonunda onları yakalamanın yolu bulunurdu!... Dinamit ya da barut kullanılarak taş duvarı patlatmak her zaman mümkündü. Bizim bir türlü göremediğimiz bir geçit yoksa eğer, bu haydutlar oraya nereden girebilirlerdi ki?... Ne olursa olsun, orada saklanan haydutlar varsa bile, içlerinden birinin düşüncesizlikle bana bu mektubu göndermiş olması imkânsızdı...

Düşünceme göre, geriye bu mektubun şakacı veya deli biri tarafından yazılmış olma ihtimali kalıyordu, bunun için de ne endişelenmeye ne de kafamı yormaya gerek vardı.

Birkaç saniye için mektup hakkında M. Ward'a bilgi verip vermemek konusunda düşündüm ancak bunu yapmamaya karar verdim. Bu mektubu hiç dikkate almamak gerekiyordu. Yine de mektubu yırtmadım, her ihtimale karşın çalışma masamda kilitli olarak sakladım. Aynı baş harflerin yazıldığı buna benzer imzasız başka mektuplar gelirse onları da fazla önemsemeden buraya koyacaktım.

Aradan günler geçti, ben bu sırada her zaman ki gibi polis merkezine gidiyordum. Bitirmem gereken raporlar vardı ve yakında Washington'dan ayrılacağıma dair hiçbir işaret yoktu. Ancak bizim meslekte ertesi gün ne olacağı hiç belli olur muydu ki? Aniden birtakım olaylar olabilir, Oregon'dan Florida'ya, Maine'den Texas'a kadar

Amerika Birleşik Devletleri'ni baştan başa dolaşmanız gerekebilirdi!

Sık sık aklıma şöyle bir düşünce geliyordu: Eğer bana yeni bir görev verilirse ve Great Eyrie seferindeki gibi yine başansız olursam, istifa etmekten veya emekliliğimi istemekten başka çarem kalmayacaktı!...

Esrarengiz sürücü veya sürücülerden artık hiç bahsedilmiyordu. Hükümet tarafından bütün yolların, ırmakların, göllerin, tüm Amerika sularının takibe alınması talimatı verildiğini biliyordum. Fakat 60. boylamdan 125. boylama ve 30°'deki enlemenden 45. enleme kadar uzanan bu geniş ülkede sürekli olarak kontrol yapmaya olanak var mıydı acaba!... Bir tarafta Atlas okyanusu, diğer tarafta Pasifik okyanusu dururken, güney kıyılarını yıkayan koskocaman Meksika körfezi varken bu esrarengiz geminin bu kadar geniş sularda yakalanması imkânsız değil miydi?...

Ancak tekrar ediyorum, araçlardan ne biri ne de diğeri bir daha görülmemişti. Bildiğiniz gibi, son göründükleri zamanda da mucit ıssız ve gizli yerleri seçmemiş, araçlar, otomobil yanışları sırasında Wisconsin yolunda ve binlerce deniz taşıtının durmadan dolaşmakta olduğu Boston sahillerinde görünmüştü!...

Eğer bu mucit bir şekilde ortadan kaybolmadıysa şu anda Amerika sınırlarının dışında, belki de Eski Kıta'nın denizlerindeydi ya da sadece kendisinin bildiği bir yerlerde saklanıyordu ve ancak şans eseri bulunabilirdi...

“Eh!” diye kendi kendime konuşuyor, tekrar ediyordum, “Bu esrarengiz şahsın gizlenmek için

bulabileceği, ulaşmanın imkânsız olduğu en iyi yer Great Eyrie!... Tabii ki buraya bir otomobil veya gemi gelemmez!... Yalnızca yırtıcı kuşlar, kartallar veya akbabalar sığınabilir buraya!”

Washington’a geldiğimden beri, Great Eyrie çevresinde yaşayanları endişelendiren alevler bir daha görünmemişti. M. Elias Smith bu konuda bana hiçbir mektup yazmamıştı ve ben de ortada olağan dışı bir şey olmadığına kanaat getirmiştim. Halkta onca merak ve endişe uyandıran iki olay da böylece tamamen unutulup gitmişti.

19 Haziranda, sabah saat dokuzda doğru ofise gitmek üzere evden çıkarken ısrarla bana bakmakta olan iki kişiyi fark ettim. Kendilerini tanımadığım için o sırada fazla önemsemedim. Ancak akşam eve döndüğümde Grad’ın söyledikleri konuya dikkat etmeme yol açtı.

Yaşlı hizmetçim birkaç gündür sokakta beni gözetleyen iki adamı görmüştü, evimin etrafında dolaşıyor ve görünen o ki polis merkezine doğru yola çıktığım zaman Long sokağı boyunca beni takip ediyorlardı.

“Söylediklerinizden emin misiniz?...” diye sordum.

“Evet, beyefendi, eminim, hatta daha düne kadar eve döndüğünüzde sizi adım adım takip edenler, kapı kapatılır kapatılmaz çekip gidenler de bunlardı!”

“Bakalım Grad, bir yanlışlık yoktur umarım...”

“Yanlışlık yok beyefendi.”

“Peki bu iki kişiyi tekrar görseniz tanıyabilir misiniz?...”

“Evet, tanırım.”

“Aferin... aferin, sevgili Grad,” dedim gülerek, “bakıyorum da tam bir polis önsezisine sahipsiniz!... Sizi de emniyet teşkilatına alsak iyi olacak!...”

“Gülün beyefendi, siz gülün!... Ancak benim gözlerim hâlâ çok iyi görüyor, bu kişilerin yüzünü tanımak için gözlüğe bile ihtiyacım yok!... Gözetlendiğinizden hiç şüphem yok, bu casusların peşine birkaç polis memuru takarsanız iyi edersiniz!...”

“Size söz veriyorum Grad, bunu yapacağım,” dedim ihtiyar kadını memnun etmek için, “ve dedektiflerimden birinin yardımıyla bu şüpheli kişilerin ne yaptığını anlayacağım.”

Aslında bu konuşmayı pek de ciddiye almıyordum.

Buna rağmen şunu ekledim:

“Dışarı çıktığım zaman yoldan geçenlere daha dikkatle bakanım...”

“Çok iyi olur beyefendi!”

Grad’ın bu kadar uyarmasına rağmen, nedense onun söylediklerine pek de önem vermemiştim.

“Onları tekrar görürsem, siz kapıdan çıkmadan haber vereceğim beyefendi,” dedi.

“Pekâlâ!”

Konuyu kapatmak istedim, çünkü eğer konuşmaya devam etseydik, Grad konuyu tekrar Beelzebub olayına getirecek ve onun adamlarından birinin peşimde olduğunu iddia edecekti.

Sonraki iki gün, ne evden çıktığımda ne de eve dönerken kimse beni takip etmedi. Grad’ın yanıldığı sonucuna vardım.

Ancak 22 Haziran sabahı, merdivenleri yaşının elverdiği ölçüde hızla tırmanan Grad, odamın kapısını itti ve nefes nefese şunu dedi:

“Beyefendi... Beyefendi...”

“Ne oldu Grad?...”

“Buradalar...”

“Kimler burada?...” diye sordum, o an konusu olduğum “gözetlenme” olayından bambaşka şeyler düşünüyordum.

“İki casus...”

“Beyefendi! Beyefendi! Buradalar!”

“Ah! Şu meşhur casuslar...”

“Ta kendileri... Buradalar, sokakta, pencerenizin karşısında, evi gözetliyor, çıkmanızı bekliyorlar!”

Pencereye yaklaştım. Dikkati çekmeyecek biçimde perdeyi yavaşça araladım ve kaldırımda duran o iki adamı gördüm.

Gerçekten de orta boylu, belirgin biçimde yapılı, geniş omuzlu, başlarını örten fötr şapka, altlarında kalın yün pantolon, kaba çizme ve ellerinde bastonla sıradan köylüler gibi giyinmiş otuz beş-kırk yaşlarında iki kişi karşımda duruyordu.

İnatla evimin pencerelerini ve kapısını incelediklerine hiçbir şüphe yoktu.

Biraz konuştuktan sonra kaldırımda on-on beş adım atıp eski yerlerine dönüyorlardı.

“Daha önce gördüğünüz kişiler bunlardı değil mi Grad?...” diye sordum.

“Kesinlikle onlardı beyefendi!”

Artık ihtiyar hizmetçimin yanıldığını düşünmüyordum ve bu konuyu aydınlatmaya karar vermiştim. Bu adamları kendim takip edemezdim! Beni tanırlardı ve doğrudan doğruya onlarla ilgilenmem ne işime yarardı ki?... Bugünden itibaren bir polis memuru evimin önünde nöbet tutacaktı, bu akşam ya da yarın tekrar ortaya çıkarlarsa, memur onları hemen takip etmeye başlayacaktı... Nereye giderlerse onları izleyecek, böylece kimliklerini açığa çıkaracaktı.

Acaba polis merkezine giderken beni takip edecekler miydi?... Bunu şimdi anlayacaktım. Eğer polis merkezine kadar peşimden gelirlerse çok da müteşekkire kalmayacakları bir konukseverlik gösterebilirdim belki.

Şapkamı elime aldım ve Grad pencereden bakarken merdivenlerden indim, kapıyı açıp sokağa çıktım.

Bu iki adam artık orada değillerdi.

Fakat zihnime kazınan eşkâlleri oradan hiç silinmeyecekti.

Çok dikkatli bakmama rağmen o gün onları göremedim.

Hatta o günden sonra ne Grad ne de ben onları evin etrafında bir daha gördük, yoluma da çıkmadılar.

Belki de sonuç olarak, bir casusluk meselesine konu olduysam bile, beni gözleriyle gördükten sonra istedikleri bilgiyi almışlardı, benimle işleri kalmamıştı. M.D.M. imzalı mektup gibi, bu olayı da hiç ciddiye almamaya karar verdim.

Bu sırada halkın merakı gerçekten olağanüstü olan gelişmeler karşısında yeniden artmaya başlamıştı.

Öncelikle şunu hatırlamak gerekir ki gazeteler artık okurlarına Great Eyrie'de bir daha görülmeyen olaylar hakkında bilgi vermiyorlardı. En yetenekli polis memurlarının bile izine rastlayamadığı esrarengiz otomobil ve gemi hakkında da aynı sessizlik hâkimdi. Yeni bir olay daha meydana gelmeseydi bu olanlar bir daha hatırlanmayacaktı büyük ihtimalle.

The Evening Star'ın 22 Haziran baskısında ve ertesi gün de Birleşik Devletler'in bütün gazetesinde binlerce okur şu haberi okuyordu:

“Kansas'ın başkenti Topeka'nın seksen mil batısında bulunan Kirdall gölü pek fazla bilinmiyor. Yine de bilinmeyi hak ediyor ve kuşkusuz biline-

cek de, zira kamuoyunun dikkati oldukça özel bir şekilde üzerine çekilmiş durumda.

Dağlık bir yörede bulunan bu gölün, eyaletin hiçbir akarsu şebekesiyle ilişkisi bulunmamaktadır. Buharlaşıma nedeniyle kaybettiği suyu, Kansas'ın bu bölgesine yoğun olarak yağan yağmurlarla karşılamaktadır.

Kirdall gölünün yüzölçümü yetmiş beş mil kare kadardır ve yüzeyinin seviyesi ovalık arazinin seviyesinden biraz yüksektedir. Dağların arasında kapalı olduğundan dar geçitlerle göle ulaşmak oldukça zordur. Buna rağmen eteklerinde pek çok köy kurulmuştur. Gölde bolca balık bulunduğu için üzerinde dolaşıp duran balıkçı gemileri görülür.

Gölün derinliğinin çok değişken olduğunu da belirtelim. Kıyılara yakın yerlerde bu yükseklik on beş metre civarındadır. Bu geniş küvetin kenarları sivri tepeli kayalardan oluşmuştur. Rüzgârlarla kabaran dalgalar bazen sahillere o kadar şiddetli vurur ki sahillerde yaşayan halk, pek çok kez, dalgaların şiddetiyle boğulma tehlikesi geçirmiştir. Daha kıyılardan itibaren başlayan derinlik, gölün ortasına doğru daha da artar, bazı yerlerde doksan bir küsur metreyi bulur.

Suyu tatlı ve berraktır. Doğal olarak burada hiçbir deniz balığı türüyle karşılaşılmaz. Burada kiler bol miktarda olan iri boyutlardaki turna balığı, tatlı su levreği, alabalık, sazan balığı, dere kaya balığı, yılan balığı ve benzeri balıklardır.

Tahmin edileceği üzere Kirdall gölünde balıkçılık çok verimli ve yaygındır. Bu sularda ava çıkan binlerce balıkçılı yüzlerce kayık vardır. Bu

filotillaya' sahil köyleri arasındaki ulaşımı sağlayan yirmi kadar küçük yelkenliyi ve buharlı gemiyi de eklemek gerekir. Balıkçılıkla ilgili sanayi ürünlerinin Kansas'da ve komşu eyaletlerde taşınması için ise dağlık arazinin dışından geçen demiryolu kullanılmaktadır.

Kirdall gölünü tanıtmak şimdi anlatacaklarımızın daha iyi anlaşılması için elzemdir."

Şimdi bakın *The Evening Star* bu çarpıcı haberi nasıl devam ettiriyor:

"Balıkçılar gölün yüzeyinde bir süredir neden olduğu anlaşılamayan bir bulanıklık olduğunu fark ettiler. Göl suları, aralıklı olarak, dipten gelen bir dalga sebebiyle kabarıyor sanki. Hiç rüzgâr olmasa da, durgun havada veya gökyüzü tamamen berrakken de, bu iniş çıkış bir köpüklenmeyle birlikte artıyor. Bu durumda, Aynı anda hem yalpalama hem de öne arkaya çarpma sarsıntılarıyla sallanan tekneler yollarına devam edemiyor, birbirlerinin üzerine düşüyor, batma tehlikesi geçiriyor, büyük hasarlar meydana geliyor.

Kesin olan bir şey varsa o da sudaki bu çalkalanmanın Kirdall'ın diplerinden geldiği ve bu olaya çeşitli açıklamalar getirilmeye çalışıldığıdır.

İlk önce, bu bulanıklaşmanın volkanik bir hareket sonucu ortaya çıkan sismik dalgalanmaların gölün dibinde yarattığı etkiyle ortaya çıktığı düşünüldü. Ancak bu varsayım reddedilmek durumunda kaldı, çünkü dalgalanmanın bölgesel olmadığı, Kirdall'ın bütün yüzeyine yayıldığı, aynı zamanda hem doğuda hem batıda, hem kuzeyde

hem güneyde ortaya çıktığı, düzenli olarak ve art arda denilebilecek biçimde gölün kıyılarında olduğu gibi ortasında da görüldüğü tespit edilmişti. Bu durumda yer sarsıntısı veya volkanik hareket söz konusu olamazdı.

Bunun üzerine çok gecikilmeden ortaya yeni bir varsayım atıldı. Acaba Kirdall sularını son derece şiddetle çalkalayan kuvvetli bir deniz canavarı mı vardı?... Fakat böyle bir canavar burada doğup burada büyük boyutlara ulaşmadıysa, ki bu neredeyse olanaksızdı, dışardan gelip göle girmiş olmalıydı. Ancak Kirdall gölünün dışarıyla hiçbir ilişkisi bulunmuyor. Kansas'tan gelen nehirlerin sularıyla beslenen yer altı kanallarının bulunup bulunmadığı konusuna gelince, bu da doğrulanmamıştı. Bu eyalet Atlas veya Pasifik okyanusunun ya da Meksika körfezinin kıyısında bulunsaydı belki bu mümkün olabilirdi!... Ama hayır! Amerika'nın deniz kıyılarından uzakta, daha iç kesimde bulunuyor.

Kısacası bu sorunun çözülmesi, sorulara yanıt bulunması pek kolay değil. Yapılması gereken, yalan yanlış bilgilerin ayıklanarak gerçeğin ortaya çıkarılmasıdır.

Kirdall'ın sularında bir canavarın yaşamasının imkânsız olduğu anlaşıldı, ancak acaba gölün derinliklerinde bir denizaltı dolaşıyor olabilir miydi?... Günümüzde bu türden bir sürü gemi inşa edilmiyor mu?... Hatta Connecticut'ın Bridgeport kentinde daha birkaç yıl önce hem su altında ve üzerinde gidebilen hem de karada hareket edebilen Protector isimli bir araç tanıtılmamış mıydı?... Lake isimli bir mucit tarafından inşa edilen bu ge-

minin, biri yetmiş beş beygir gücünde olup elektrikle çalışan, bir çift pervaneyi harekete geçiren; diğeri iki yüz elli beygir gücünde, benzinle çalışan iki motoru vardı. Ayrıca hem karada hem de denizin dibinde yol almasını sağlayan bir metre çapında tekerleklerle donatılmıştı.

Göldeki çalkantının ileri düzeyde geliştirilmiş Lake sistemiyle çalışan bir denizaltının geçişinden kaynaklandığı kabul edilse bile, geriye şu soru kalıyordu: Bu araç Kirdall'a nasıl girebilmiş, hangi yer altı yollarını geçerek gelebilmişti?... Çünkü tekrar belirtelim, dört yanı kapalı, dağınık dağlarla çevrili bu göle ne bir deniz canavarının ne de bir geminin dışarıdan ulaşması imkânsızdı.

Bu durumda bu yoruma da açıklama getirilemiyor. Bunun yanında, geçerli olabilecek tek varsayım bir denizaltının Kirdall'ın sularında hiç yüze çıkmadan hep var olduğu olabilir.

Dahası, geçtiğimiz 20 Haziran tarihinde olup bitenlerden sonra bu varsayımların doğruluğu konusunda şüphe kalmamıştır.

O gün öğleden sonra, yelkenlerini açmış, kuvvetli bir rüzgârla kuzeybatı yönüne doğru yol almakta olan *Markel* isimli bir yelkenli suda yüzen bir cisme çarpmıştır. Halbuki derinliğin yirmi beş-otuz metre civarında olduğu o bölgede dipte hiçbir kaya veya yükselti bulunmamaktadır.

İskele tarafından hasar alan yelkenli gemi, birkaç dakika içinde suya gömülüp batma tehlikesi geçirmiştir. Bu yol trafiğe kapatılmış, kaza yapan gemi üç mil mesafedeki en yakın limana sığınabilmiştir.

Bu iniş çıkış durgun havada da artıyordu.

Yükü boşaltılıp kızağa çekildiğinde Markel'in gövdesi içerden ve dışardan incelendi. Yelkenli geminin bir mahmuz' darbesiyle gövdesine hasar almış olduğu saptandı.

Bu tespitin ardından, Kirdall'ın sularında bir denizaltı olduğunu ve çok yüksek bir hızla hareket ettiğini inkâr etmek imkânsız hale geldi.

Ancak şunu da belirtmek gerekir: Böyle bir aracın göle girmiş olabileceği kabul edilse bile, onun hangi amaçla göle girdiğinin anlaşılması gerek!... Orada birtakım deneyler mi yapmakta?...Sonra, niçin hiç yüzeye çıkmamakta?... Sürekli gizli kalmaktaki maksadı nedir?"

The Evening Star'ın makalesi şöyle tuhaf bir saptamayla sonlanıyordu:

"Esrarengiz otomobilin ardından esrarengiz gemi.

Esrarengiz geminin ardından esrarengiz denizaltı.

Hepsi aynı mucidin zekâsının ürünü olabilir mi? Yoksa üçü de aslında aynı araç mı?"

* Bazı eski savaş gemilerinin ön tarafında bulunan, düşman gemilerini batırmak için kullanılan çıkıntı -çn.

Her Ne Pahasına Olursa Olsun

The Evening Star'ın ortaya attığı soru büyük bir etki yaratmış ve adeta herkesin kabul ettiği bir gerçeği açığa çıkarmıştı. İnsan zihninin olağanüstü hatta imkânsız olan olaylara eğilimi olduğunu da kabul edersek, kimse bundan şüphe duymak istemedi. Sadece mucit değil araçlar da aynıydı.

Fakat gerçekte bu dönüşüm, bir aracın otomobilden gemiye, gemiden denizaltına dönüşmesi nasıl mümkün olabilirdi?... Hem karada hem denizin üzerinde hem de denizin altında yol alan bir araç!... Eh, geriye bir tek uzayda uçması kalıyordu o zaman!

Sonuçta, şimdiye kadar öğrendiklerimize, gördüklerimize dayanarak, pek çok tanığın hiç tartışmasız doğruladığı gibi, kesinlikle sıra dışı olarak görülmeliydi. Son haberler olan bitenden biraz bıkmış olan halkta da yeniden bir merak uyandırdı.

İlk başta gazeteler, haklı olarak, bilenen bütün motorlardan daha güçlü bir motora sahip üç farklı araç olduğunu varsaymışlardı. Hesaplara göre bu motor dakikada bir buçuk mil hız yapıyordu!

Her ne pahasına olursa olsun motorun yaratıcısından bu sistemin patentini almak gerekiyordu. Bu sistem ister üç farklı araca uygulanıyor olsun, ister farklı koşullarda yol alabilen tek bir

araca, önemli olan bu değildi. Bu hıza ulaşabilen bir aracın onu kötüye kullanabilecek birinin eline geçmesine izin verilemezdi, asıl çözülmesi gereken sorun buydu.

Üstelik diğer devletler de tabii ki hem denizcilikte hem de donanmada kullanılabilecek bu araca sahip olma konusunu ihmal edemezlerdi. Bu araca sahip olan bir ulus hem karada hem de denizde önemli bir üstünlük elde edecekti!... Ona yetişmek ve yakalamak olanaksızken, yıkıcılığına engel olmak ne mümkün!... Bu durumda Amerika onu en doğru şekilde kullanmak için kaç milyon gerekiyorsa ödeyip bu araca sahip olmalıydı.

Hem resmi makamlar hem de sıradan halk bu konuda benzer şekilde düşünüyordu. Ülke-deki gazeteler bu heyecanlandıran konu hakkında yazılan makalelerle doluydu. Ayrıca, büyük bir ihtimalle, bu koşullarda Avrupa da Birleşik Devletler'den geri kalmayacaktı.

Ancak bu icadın patentini satın almak için önce mucidi bulmak gerekiyordu ki asıl zorluk da buradaydı. Kirdall gölü boşuna kazılmış, sularında iskandil gezdirilmişti!... Dibinde bir denizaltının dolaşmadığı sonucuna mı varılmıştı?... Peki o zaman nasıl çıkıp gitmiş olabilirdi?... Ama asıl nasıl gelmişti?... Bu yanıtı olmayan bir soruydu!... Ayrıca ne Birleşik Devletler'in yollarında otomobil görüntüsünde ne de Amerika sahillerinde gemi görüntüsünde ortaya çıkıyordu!

M. Ward'ı ziyaret ettiğimde çoğu kez onu sürekli endişelendiren bu konu üzerine sohbet ediyorduk. Acaba polis memurları bugüne kadar pek bir işe yaramayan araştırmalara devam edecekler miydi?...

27 Haziran sabahı polis merkezine çağrılmıştım ve içeri girer girmez M. Ward şöyle dedi:

“İşte Strock, intikam almanız için bundan daha iyi fırsat mı olur?...”

“Great Eyrie’nin intikamını mı?...”

“Evet, kesinlikle.”

“Ne gibi bir fırsat?...” diye sordum, şefimin ciddiyetinden emin olamamıştım.

“Aynı anda üç farklı hareket yeteneği olan bu aracın sırrını ortaya çıkarmak istemez misin?...”

“Hiç şüphemiz olmasın Bay Ward!” dedim. “Yeter ki işe başlamam için talimat verin, başarmak için elimden gelen her şeyi yapacağımdan emin olabilirsiniz!... Bunun zor olacağını da biliyorum tabii...”

“Şüphesiz Strock, hatta belki Great Eyrie’nin içine girmekten daha da zor bir görev!”

Şu apaçıktı ki –bizim dilimizde karşılığı olmayan Fransızca bir kelime kullanmak gerekirse– M. Ward genel olarak son görevimle ilgili benimle “blaguait”.^{*} Ancak bunu hiçbir kötülük düşünmeden, beni oyunun içinde tutmak için yaptığını biliyordum. Beni iyi tanıyordu ve başarısız olan bir görevi yeniden almak için her şeyi verebileceğimi bilirdi. Yalnızca yeni talimatlarını bekliyordum.

M. Ward dostane bir tavırla devam etti:

“Strock, elinizden gelen her şeyi yaptığınızı biliyorum, sizi suçlamak için hiçbir neden göremiyorum... Fakat Great Eyrie artık söz konusu değil... Hükümet taş duvarı zorlamaya karar verdiği gün bu sadece bütçeye bakar, birkaç bin dolar harcanarak kolayca çözülebilir.”

* Fr. “...dalga geçiyordu.” –ed.n.

“Ben de aynı düşüncedeyim...”

“Bununla birlikte,” diyerek devam etti M. Ward, “şimdi devamlı elimizden kaçırdığımız bu gizemli şahsın peşinde koşmanın daha anlamlı olacağını düşünüyorum!... Bu iş polisin, iyi bir polisin görevi olabilir ancak!...”

“Gelen raporlarda bununla ilgili yeni bir haber var mı?...”

“Hayır, Kirdall gölünün sularının dibinde olduğu ve orada gezindiği düşünülse de henüz izine rastlanmadı. Acaba görünmez olma yeteneği mi var, kendisi mekaniğin Proteus’u* mu acaba?”

“Eğer böyle bir yeteneği yoksa da işine gelmediği müddetçe görünmemeyi başarıyor kesinlikle,” diye yanıtladım.

“Doğru söylüyorsun Strock, bence bu konuyu halletmek için yapılabilecek tek şey, aracını satması için geri çeviremeyeceği bir fiyat teklifi sunmaktır!”

M. Ward haklıydı. Belki bu sayede hükümet “günün kahramanı”yla bir müzakere yapma fırsatı yakalayabilirdi, ne de olsa şimdiye kadar hiçbir insan bu unvanı onun kadar hak etmemişti!... Basın sağ olsun, bu sıra dışı insan kendisinden ne istediğini öğrenmekte geri kalmazdı... Sırrını açması için ona sunulacak olağanüstü koşulları bilirdi...

“Zaten,” diyerek vardığı sonucu açıkladı M. Ward, “başka türlü bu icat kişisel anlamda mucidin ne işine yarayabilir ki?... Bundan bir kazanç sağlamak istemez mi yani?... Bu meçhul adamın

* Gövdesinin üst kısmı insan, alt kısmı balık şeklinde tasvir edilen deniz tanrısıdır. Poseidon’dan istediği zaman şekil değiştirme yeteneğini almıştı –çn.

aracıyla bir türlü yakalanmayan bir suçlu olmasının hiçbir mantığı yok!”

Buna rağmen, şefimin bana daha sonradan bildirdiğine göre, yüksek makamlar başarılı olmak için başka yöntemler uygulamaya karar vermişti. Polis memurlarının yollarda, nehirlerde, göllerde ve çevredeki sahillerde yaptığı gözlemler hiçbir sonuç vermemişti. Artık hiç görülmediğine, görüldüğü de duyulmadığına göre geriye tek bir olasılık kalıyordu, o da mucidin tehlikeli bir manevra sırasında kaza yaparak aracıyla birlikte yok olmuş olabileceğiydi... Gerçekten de Kirdall gölünde, Markel adlı yelkenlinin başına gelen kazanın ardından, bu konuda bir arpa boyu bile yol alınamamıştı. İşte M. Ward'ın bana söyledikleri bunlardı. Bunları söylerken hayal kırıklığını da hiç gizlemiyordu.

Evet! Büyük bir hayal kırıklığı ve hüsrân duygusu oldu, sonuçta kamu güvenliğini sağlamak gittikçe güçleşiyordu! Haydi kolaysa haydutları karada ve denizde görünmez oldukları sırada takip edin!... Kolaysa onları suyun altında arayın!... Uçan balonlar kusursuz olarak kullanılabilir duruma geldiğinde haydutları gökyüzünde takip edin bakalım!... Bu durumda kendi kendime soruyorum, acaba bu gidişle polis teşkilatı küçülecek miydi? Acaba işlevsiz ve etkisiz kalıp işe yaramaz hale geldiğimiz için meslektaşlarımın ve benim emekli olmamız mı istenecekti!...

O sırada on gün kadar önce aldığım mektup geldi aklıma, hani Great Eyrie'den postaya verilmiş, tekrar araştırmaya kalkacak olursam beni özgürlüğüm ve hayatımla tehdit eden şu mektup. Sonra evime gelip beni gözetleyen casusları dü-

şündüm. Bir daha böyle bir mektup almamış, evimin önünde bekleyen iki şüpheliye de bir daha rastlamamıştım. Zavallı Grad da her an tetikteydi ama onları bir daha evin çevresinde görmedi.

Konuyu M. Ward'a açmanın iyi olup olmayacağını düşünüyordum. Fakat biraz düşününce Great Eyrie önemini kaybetmişti artık. "Başka" bir olay onu anılarına değin silmişti... Onları kaygılandıran alevler, sarsıntılar tekrar etmediği için o bölgede yaşayanların bile aklına gelmiyordu artık, hayatlarına kaldıkları yerden devam ediyorlardı büyük ihtimalle.

Daha sonra, yalnızca koşullar öyle gerektirirse mektup konusunu şefime açmaya karar verdim. Bundan kötü bir şakadan daha fazla bir anlam çıkaracağını sanmıyordum.

Birkaç dakikadır süren sessizliği bozan M. Ward dedi ki:

"Bu mucitle irtibata geçmeyi ve görüşmeyi deneyeceğiz... Şu an ortadan kaybolduğu kesin ama Amerikan topraklarının herhangi bir yerinde tekrar ortaya çıkmayacağını hiçbir garantisi yok... Strock, bu görev için sizi seçtik ve verilecek ilk emirde derhal yola çıkmaya hazır olacak şekilde evinizde bekleyin. Sadece şayet olursa son talimatlarımızı öğrenmek üzere polis merkezine gelmek için evden çıkın..."

"Emirlerinizi yerine getireceğim, Bay Ward ve ilk talimatla nereye olursa gitmek için Washington'dan ayrılmak üzere hazır durumda bekleyeceğim... Yalnız izin verirsiniz bir soru sormak istiyorum. Acaba bu soruşturmada tek başıma mı çalışacağım, yoksa yanımda...?"

“Ne demek istediğinizi anlıyorum,” dedi M. Ward sözümü bitirmemi beklemeden. “Çok güvendiğiniz iki polis memurunu yanınıza alabilirsiniz...”

“Tamam, hallederim M. Ward. Peki günün birinde kahramanımızla karşılaşsam ne yapmam gerekiyor?...”

“Her şeyden önce onu takip etmeniz, kimliğinden emin olmanız gerekiyor, yanınızda bir tutuklama emri de bulunacak...”

“Faydalı bir tedbir, Bay Ward. Fakat eğer otomobiline atlarsa ve sizin de bildiğiniz gibi saatte iki yüz kırk mil yapan bir yiğidi kolaysa yakalayın!...”

“Bunu yapamaması gerekiyor Strock, tutuklama işini tamamlar tamamlamaz bize bir telgraf çekin... Gerisi bize kalıyor.”

“Bana güvenebilirsiniz Bay Ward... Gece gündüz, günün her saati polis memurlarıyla beraber harekete geçmeye hazır olacağım... Beni bu göreve layık gördüğünüz için çok teşekkür ederim. Eğer başarılı olursam büyük şeref duyacağım...”

“Bundan büyük bir kazanç da sağlayacaksınız,” diye ekledi şefim beni uğurlarken.

Eve dönüp uzun sürebilecek bir yolculuk için hazırlıklara başladım. Grad tekrar Great Eyrie'ye gideceğimi zannetti belki de. Oranın cehennemin bekleme odası olduğunu sandığını biliyorduk. Buna rağmen bana hiçbir şey sormadı. Ben de ne kadar güvensen de ona bir şey anlatmadım.

Benimle birlikte çalışacak iki polis memuruna gelince, seçimimi yapmıştım bile. Her ikisi de istihbarat bölümünde çalışıyordu; biri otuz, diğeri otuz iki yaşındaydı. Daha önce de emrimde ça-

lıymış, pek çok kez ne kadar çevik, zeki ve cesur olduklarını kanıtlamışlardı; biri Illinois'dan John Hart, diğeri Massachusetts'den Nab Walker'dı. Bu konuda çok şanslı olduğumu düşünüyordum.

Birkaç gün böyle geçti. Ne otomobilden ne gemiden ne de denizaltından yeni bir haber vardı. Polis merkezine birkaç ihbar geldiyse de sonradan bunların doğru olmadığı anlaşılmış ve üzerine gidilmemişti. Gazetede yazılanlara ise pek itibar etmemek, en doğru haber kaynaklarına ulaşan gazetelere karşı bile temkinli olmak gerekiyordu.

Bununla birlikte, "günümüzün kahramanının" ilk Little Rock civarındaki Arkansas yollarından birinde, ikinci olarak da Superior gölünün güney kıyılarında olmak üzere iki kez ortaya çıktığından emindik.

Kesinlikle açıklamayan şeyse ilk kez 26 Haziran öğleden sonra, ikinci olarak da aynı günün akşamı ortaya çıkmasıydı. Yalnız bu iki noktanın arasında nereden baksanız en az sekiz yüz mil vardı, otomobilin olağanüstü hızıyla bu mesafeyi yarım günde kat etmek mümkün olabilirdi belki, ancak Arkansas, Missouri, Iowa ve Wisconsin'den geçerken hiç mi fark edilmemişti?

Bu yolculuk sadece karadan yapılmış olabilirdi, ama geçtiği hiçbir yerde fark edilmemiş olması çok tuhaftı.

İtiraf etmek gerekirse bunun anlaşılabilir hiçbir yanı yoktu.

Bu şekilde Little Rock yolunda ve Superior gölü kıyılarında iki kez görüldükten sonra tekrar ortaya çıkmamıştı. Ben ve polis memurlarının yola koyulması için hiçbir sebep yoktu bu durumda.

Hükümetin bu esrarengiz şahısla irtibata geçmek istediğini biliyorduk. Ancak onu şahsen ele geçirme düşüncesini bir kenara bırakmak ve sonuca ulaşmak için başka yollar bulmak gerekiyordu. Önemli olan ve herkesi asıl düşündüren, Birleşik Devletler'in özellikle savaş durumunda üstünlük sağlamasına yarayacak bir araca tek başına sahip olması meselesiydi. Hep Amerika topraklarında görüldüğüne göre mucidin büyük ihtimalle Amerikalı olduğuna, eğer öyleyse Amerika'yla görüşmeyi tercih edeceğine inanılıyordu.

Amerika Birleşik Devletleri'nde 3 Temmuz tarihli bütün gazetelerde oldukça resmi bir dille hazırlanmış şöyle bir ilan yer aldı:

"Bu sene nisan ayında Pennsylvania, Kentucky, Ohio, Tennessee, Missouri ve Illinois yollarından bir otomobil geçmiş, ardından 27 Mayıs'ta Amerika Otomobil Kulübü'nün düzenlediği yarışta Wisconsin'de görülmüş, sonra ortadan kaybolmuştur.

Haziran ayının ilk haftasında, çok süratle hareket eden bir gemi New England sahillerinden, Kuzey burnu ve Sable burnu arasından geçip Boston'a doğru yönelmiş, sonra ortadan kaybolmuştur.

Aynı ayın ikinci yarısında, Kansas'taki Kirdall gölü suları altında bir denizaltı dolaşmış, sonra ortadan kaybolmuştur.

Hepsi bir araya geldiğinde, bu araçların aynı kişi tarafından icat edildiği ve üçünün de karada, denizde ve denizin altında hareket edebildiği, hatta muhtemelen tek bir araç olduğu düşünülmektedir.

Her kimse söz konusu mucide bahsedilen aracı satın almak istediğimizi buradan duyururuz.

Aynı zamanda, kimliğini açıklaması ve Amerikan hükümetiyle hangi fiyatta anlaşabileceğini bildirmesi, cevabını ilk fırsatta polis merkezi, Washington, Kolumbiya Bölgesi, Amerika Birleşik Devletleri adresine göndermesi rica olunur.”

İşte gazete sayfalarında büyük puntolarla basılan ilan buydu. Pek yakında, neredede olursa olsun, ilgili kişinin de gözüne çarpmaması mümkün değildi. Bu ilanı okuyunca o ya da bu şekilde yanıt verecekti, böyle bir teklifi neden geri çevirsindi ki?...

Şimdi yapılacak tek şey cevabı beklemektir.

Bu ilanın halkta ne kadar merak uyandırdığını tahmin edebilirsiniz. Hırslı ve gürültülü bir kalabalık sabahtan akşama kadar mektup veya telgraf gelip gelmediğini görmek için polis merkezinin önünde nöbet tutuyordu. Muhabirler de yerlerinden kıpırdamadan sokakta bekliyordu... Bir türlü ele geçirilemeyen esrarengiz şahsın kimliğini ve hükümetle pazarlığa girip girmeyeceğini öğrenmek, beklenen haberi ilk yayınlayan gazete olmak büyük bir onur ve başarı olacaktı!... Amerika'nın bu konuda çok eli açık davranacağı kesindi. Yeter ki milyarderler kasalarını açmaya yanaşsınlar, ülkede yeterli kaynak vardı!...

Bir gün böyle bekleyişle geçti, bekleyenler git-tikçe daha heyecanlı ve sabırsız hale geliyordu, yirmi dört saat geçmişti ve her saat altmış dakikadan daha uzun sürüyordu sanki!

Sonraki gece de yeni bir gelişme olmadı. Ne bir mektup, ne bir yanıt, ne de bir hareket vardı. Bu şekilde üç gün daha geçti!

Yeni yeni başka şeyler düşünölmeye başlandı. Telgraf hatları, Amerika'nın yaptığı bu teklifi hemen Avrupa'ya aktarmıştı. Eski Kıta'nın çeşitli devletleri bu buluştan istifade etmek için ellerinden geleni yapmaya karar vermişlerdi! Bu derece çıkarlarına uygun bir aracı ele geçirmek için neden mucitle pazarlığa girip onlar da rekabet uğruna milyonları gözden çıkarmasındı?...

Doğal olarak Fransa, İngiltere, Rusya, İtalya, Avusturya, Almanya gibi süper güçler de bu işe girecekti. Bunun dışındaki ölkeler bütün bütçelerini bunun için harcamayı göze alamazdı. Avrupa basınında da Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanan ilanın benzeri ilanlar yayınlandı. Artık, Fransa'nın, İngiltere'nin veya Avusturya'nın meşhur Gouldları, Morganları, Astorları, Vanderbiltleri ve Rothschildleri ile rekabete girip girmek olağanüstü "sürücü"ye bağılıydı...

Söz konusu esrarengiz şahıstan hiçbir ses çıkmıyordu, etrafındaki sır perdesini aralamak için kendisine ciddi teklifler yapılıyordu. Bütün dünya akıl almaz bir açık artırmaya sahne olan bir halk pazarına, uluslararası bir borsaya dönüşmüştü. Gazeteler günde iki kez yeni açıklanan, milyonun katsayılarıyla artan tekliflere yer veriyordu!

Kısacası, unutulmaz bir Kongre toplantısının ardından, yirmi milyon dolarlık teklifle, yaklaşık yüz milyon Fransız frangı karşılığında ihale Amerika Birleşik Devletleri'nde kaldı.

Bu makinenin elde edilmesi o kadar önemliydi ki, Amerika'da hangi ekonomik ve sosyal

sınıftan olursa olsun bu rakamı abartılı bulacak tek bir vatandaş bulamazdınız. En başta ben, hizmetçim Grad'a "Değeri bundan bile fazladır!" deyip duruyordum.

Şurası muhakkak ki diğer ülkeler aynı fikirde değildi, onların teklifleri bu rakamın altında kalmıştı. Açık artırmayı kaybedenlerin şuna benzer şeyler söylediği işitiliyordu: "Mucit zaten ortaya çıkmayacak... Mucit aslında yok... Hiç var olmadı... Büyük bir dolandırıcı olsa gerek! Ayrıca, bir uçurumun dibinde, denizin derinliklerinde aracıyla birlikte yok olup olmadığını bilmiyoruz ki?..." Eski Dünya'nın gazeteleri bu haberler sayesinde çok satış yaptı...

Maalesef zaman geçiyordu. Bizim adamdan hiçbir haber, hiçbir cevap yoktu. Hiçbir yerde görülmemişti... Superieur gölü kıyılarında son görünüşünden beri ondan bir daha haber alınmamıştı...

Kendi adıma bu tuhaf olayın çözüleceği konusundaki bütün ümidimi kaybetmeye başlamıştım artık.

15 Temmuz sabahı polis merkezinin posta kutusunda pulsuz bir mektup bulundu.

Yetkililer mektubu okuduktan sonra Washington gazetelerine haber verdiler. Gazeteler de özel bir ek hazırlayarak mektubun birebir kopyasını yayımladılar.

Mektup şöyle kaleme alınmıştı:

9

İkinci Mektup

Dehşet Gemisi'nin Güvertesi,
Bu 15 Temmuz.

“Eski ve Yeni Dünya’ya,
Avrupa’nın muhtelif ülkelerinden ve Amerika
Birleşik Devletleri’nden yapılan tekliflere
verilebilecek tek yanıt şöyledir:
Aracımın satın alınması için verilen fiyat
tekliflerini kati ve net biçimde reddediyorum.
Bu buluş ne Fransa’ya ne Almanya’ya ne
Avusturya’ya ne Rusya’ya ne İngiltere’ye ne de
Amerika’ya ait olacaktır.
Bu araç bana aittir ve onu nasıl istersem öyle
kullanacağım.
Bu araçla bütün dünyaya meydan okuyabilirim
ve insanların kudreti hiçbir koşulda ona karşı
koyabilmeye yetmez.
Sakin onu yakalamaya kalkışmayın. Ele
geçirmeniz mümkün değil. Tarafıma verilecek
herhangi bir zararı yüz misliyle iade edeceğimi
beyan ederim.
Bana teklif edilen fiyata gelince, umurumda
değil, bu paraya ihtiyacım yok. Zaten
milyonlarımla, milyarlarımla olmasını
istediğimde onlara kolayca elimi uzatıp
ulaşabileceğim.

Eski Dünya ve Yeni Dünya bilsin ki bana karşı ellerinden hiçbir şey gelmez, ben ise onlara her istediğimi yapabilirim.
Ve mektubu imzalıyorum:

Dünyanın Hâkimi”

10

Yasa Dışı

Polis merkezine elden bırakılan, Amerika Birleşik Devletleri'ne hitaben yazılmış mektup böyleydi. 14 Temmuz 15 Temmuzla bağlayan gece bu mektubu kimin bıraktığını ise gören olmamıştı.

Bununla birlikte, hâlâ güneşin batışından doğuşuna kadar polis merkezinin önünde toplanıp bekleyen büyük bir meraklı kitlesi vardı. Bu mektubu getiren, kaldırım boyunca araya sızarak mektubu kutuya atan kişiyi –belki de yazanın kendisini– nasıl görmemişlerdi?... Gece karanlıktı, hilâl vardı, sokağın diğer tarafını görmek kolay değildi.

Yetkili makamların eline geçer geçmez mektubun birebir kopyasının basında yer aldığını söylemiştim. Beklenenin dışında, mektubun yarattığı ilk izlenim şu oldu:

“Konuyla alay eden birinin işi olmalı!”

Beş hafta önce Great Eyrie'den gönderilen mektubu aldığımda ben de aynen böyle hissetmiştim. Fakat doğruyu söylemek gerekirse, bu mektup aklımdan çıkmamıştı... Hissiyatım biraz değişmiş miydi?... Her ne olursa olsun, artık o kadar emin değildim, ne düşüneceğimi de tam olarak bilemiyordum.

Belki de mektubu yazan kişinin kendisi sızarak...

Yine de, gerek Washington'da gerek Birleşik Devletler'in diğer bölgelerinde genel olarak yayılan izlenim böyle değildi. Bu mektubun ciddiye alınmamasını savunanlara karşı büyük çoğunluk şu cevabı veriyordu:

“Bu mektup bir sahtekârdan gelmiyor!... Onu yazan kişi, yakalanamayan esrarengiz aracın mucidinin ta kendisidir!”

Bu durumda, belirli bir mantık çerçevesinde ele alındığında, kimsenin bu konuda şüphesi kalmamıştı. Bugüne kadar yaşanan kilit noktası eksik bütün tuhaf olayları açıklayabilecek resmi bir açıklama vardı artık.

Açıklama şöyleydi:

Mucit bir süredir ortada görünmediyse de, yeni bir gösteriyle ortaya çıktı... Zannedildiği gibi bir kazada yok olmamış, polisin onu bulamayacağı bir yere saklanmış... Hükümetin teklifine yanıt vermek için de bu mektubu yazdı... Ardından, adresinin anlaşılmaması için mektubu postaya vermedi, resmi nottan da anlaşılabileceği gibi Amerika Birleşik Devletleri'nin başkentine, polis merkezine bizzat kendisi geldi.

Bu şahıs mektup sayesinde hâlâ var olduğunu bu şekilde duyurmak ve hem Eski hem de Yeni Dünya'da ses getirmek istiyordu. O gün, gazetelelerini tekrar tekrar okuyan milyonlarca okur – keli-
menin tam manasıyla– “gözlerine inanamıyordu”.

İnceleyip durduğum bu mektup kalın uçlu bir dolmakalemle, el yazısıyla yazılmıştı. Eğer bir el yazısı uzmanı bu satırları inceleyseydi, bu sert çizgilerin ardında sıra dışı bir kişiliğin olduğunu görürdü.

Tam o sırada bir çığlık attım – bereket versin ki Grad bu çığlığı duymamıştı. Morganton'dan tarafıma gönderilen mektupla bu mektup arasındaki benzerliği nasıl olur da daha önce fark etmemiştim?...

Sonra, –daha da önemli bir benzerlik olarak– bendeki mektupta imza yerine yazılan harfler, Dünyanın Hâkimi kelimelerinin baş harfleri değil miydi?... Bu mektup nerede yazılmıştı?... *Dehşet Gemisi*'nin güvertesinde... Bu isim esrarengiz kaptanın yönetimindeki üç fonksiyonlu aracın ismiydi!...

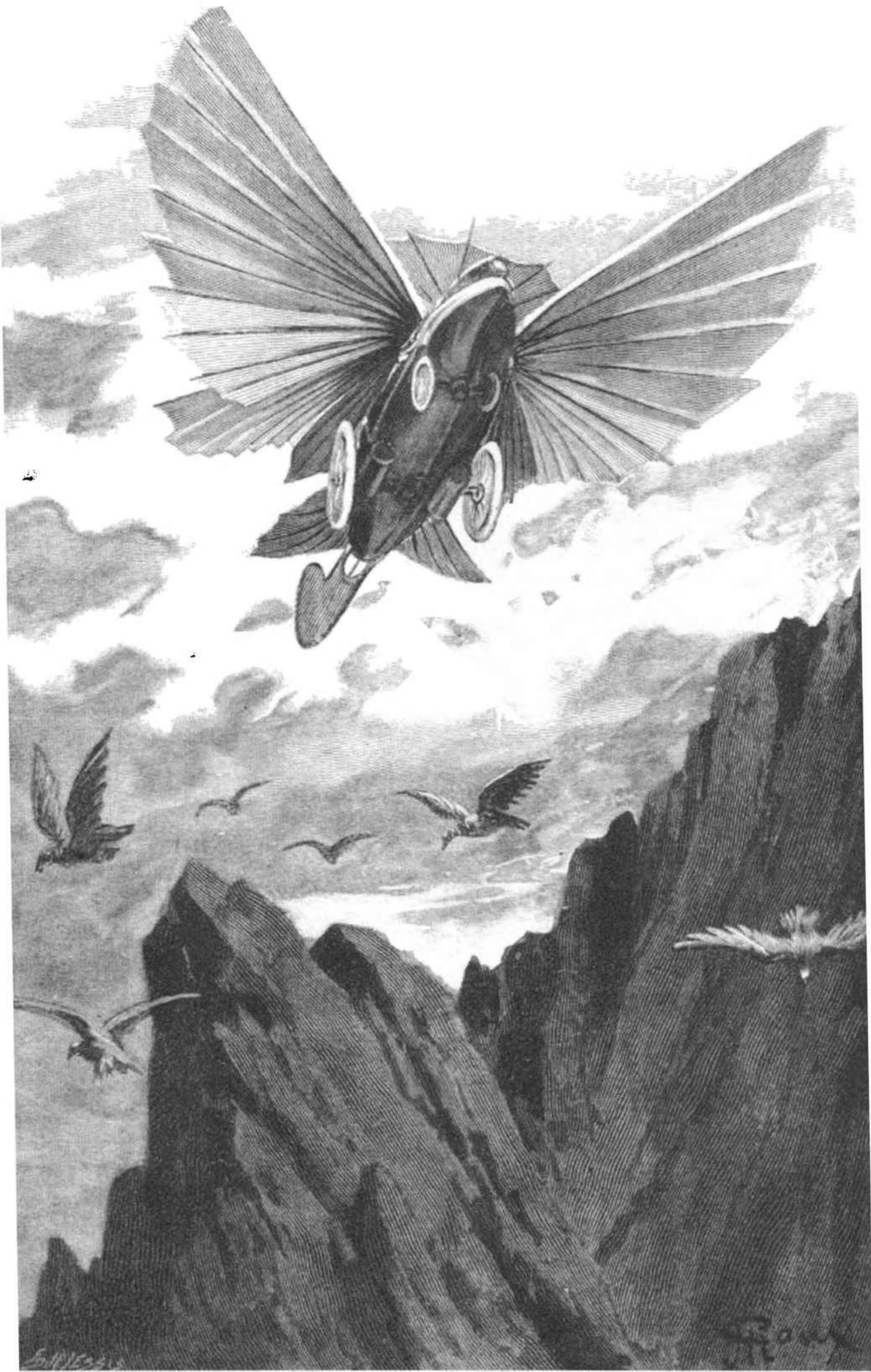
Great Eyrie'ye araştırmaya tekrar gidecek olursam diye beni tehdit eden mektuptaki yazıyı ve bu mektuptaki yazıyı aynı kişi yazmıştı!...

Kalkıp masamdan 13 Haziran tarihli mektubu aldım, onu gazetedeki tıpkıbasımla karşılaştırdım... Hiç tereddüt yoktu! Yazı aynıydı, aynı elden çıkmıştı!

Sadece benim bilgim dahilinde olan bu benzerliği düşünmeye başladım, bu iki harfle atılan imzanın ve bu el yazısının sahibi şu korkunç isimli *Dehşet Gemisi*'nin kaptanından başkası olamazdı!...

Acaba bu benzerlik yapılacak araştırma için önemli bir ipucu veriyor muydu?... Bu ipucu sayesinde polis memurlarını daha kolay hedefe ulaşabilecekleri bir alana yönlendirebilir miydik?... Great Eyrie ve *Dehşet Gemisi* arasında nasıl bir ilişki vardı? Blue Ridge civarındaki esrarengiz olaylarla en az bunun kadar esrarengiz olan aracın ortaya çıkması arasındaki bağlantı neydi?...

Yapılması gerekeni yaptım, cebimde mektupla polis merkezine doğru yola koyuldum.

Dehşet Gemisi'nin kartallarla rekabet edebileceği fikri...

M. Ward'ın yerinde olup olmadığını sordum. Olumlu yanıt alınca hemen odasına doğru yürüyüp kapıyı her zamankinden daha kuvvetli çaldım ve "Girin!" dediğini duyunca soluk soluğa masasının önüne atıldım.

M. Ward tam o sırada gazetede yayımlanan mektubu inceliyordu, gazetede yayımlanan sureti değildi elindeki, mektubun aslıydı.

"Yeni bir haber mi getirdiniz Strock?..."

"Buna siz karar verin Bay Ward!..."

Harflerle imzalanmış mektubu cebimden çıkartıp Bay Ward'a uzattım. M. Ward mektuba şöyle bir baktı ve okumadan önce sordu:

"Nedir bu mektup?..."

"Görebileceğiniz gibi büyük harflerle imzalanmış bir mektup..."

"Nereden postaya verilmiş?"

"Kuzey Carolina'daki Morganton postanesinden..."

"Ne zaman aldınız bu mektubu?..."

"13 Haziranda... Yaklaşık bir ay önce..."

"Mektubu aldığınızda ne düşündünüz?..."

"Kötü bir şaka olduğunu düşünmüştüm..."

"Peki şimdi... Strock?..."

"İçinde yazılanları okuduktan sonra sizin düşüneceğiniz şekilde düşünüyorum Bay Ward."

Şefim mektubu açıp son satırına kadar okudu.

"İmza yerinde üç harf var..." dedi.

"Evet, Bay Ward. Bu harfler gazetede yayımlanan mektuptaki "Dünyanın Hâkimi" kelimelerinin baş harfleri..."

"Bakın mektubun orijinali böyle," dedi M. Ward masasından kalkarak.

“Şurası muhakkak ki,” diye ekledim, “bu iki mektubu da yazan aynı kişi...”

“Aynı elden çıkmış, Strock...”

“Bay Ward, Great Eyrie’ye girmek için ikinci bir deneme yapacak olursam beni nasıl tehdit ettiğini görüyorsunuz değil mi?...”

“Evet... Öldürmekle tehdit ediyor!... Fakat Strock, bu mektubu bir ay önce almışsınız... Neden bana daha önce göstermediniz?...”

“Çünkü hiç ciddiye almamıştım... Şimdi, Dehşet Gemisi’nden gelen mektuptan sonra ciddiye almam gerekti...”

“Size katılıyorum, Strock... Durum bana da oldukça önemli görünüyor ve bu esrarengiz kişiyi yakalayabilecek miyiz acaba diye düşünüyorum...”

“Ben de kendime bunu soruyorum, Bay Ward...”

“Ancak... Dehşet Gemisi’yle Great Eyrie arasında nasıl bir ilişki olabilir acaba?...”

“Bu konuda ne cevap verebileceğimi bilmiyorum, sadece tahmin yürütebilirim...”

“Bunun sadece tek bir kabul edilebilir açıklaması olabilir belki...” diye devam etti M. Ward.

“Nasıl bir açıklama?...”

“Mucit Great Eyrie’yi malzemelerini saklamak için kullanıyor olabilir...”

“Belki de!... Ancak oraya nasıl girebilir, nasıl çıkabilir?... Orada gördüklerimden sonra bu açıklama kabul edilebilir değil Bay Ward...”

“Bir ihtimalle, Strock...”

“Hangi ihtimalle?...” diye sordum.

“Dünyanın Hâkimi’nin aracının Great Eyrie’e inip kalkmasını sağlayacak kanatlarının olması ihtimaliyle!...”

Dehşet Gemisi'nin akbabalar ve kartallarla rekabet edebileceği fikrini pek akla yakın bulmadığımı gizleyemedim ve M. Ward da bu varsayım üzerinde fazla ısrar etmedi.

Her iki mektubu eline almış, tekrar tekrar inceliyordu. El yazılarını küçük bir mercek kullanarak karşılaştırdı, tıpatıp aynı yazıydı. Sadece aynı el yazısıyla değil, aynı dolmakalemle de yazılmışlardı...Sonra, birinin imzasında D.H. harfleri ve diğerindeki Dünyanın Hâkimi kelimeleri vardı!...

Birkaç saniye düşündükten sonra, Bay Ward bana şunları söyledi:

“Bu mektup bende kalsın, Strock, bu tuhaf meselede, hatta iki meselede birden sizin önemli bir rol oynayacağınıza inanıyorum!... Bu ikisinin arasında nasıl bir ilişki var şu an tam olarak bilemiyorum ama kanımca bir ilişki var... İlkine karıştınız, ikincide de bir rolünüz olması şaşırtıcı olmayacaktır...”

“Meraklı ve araştırmacı olduğum için ben de bunu arzu ederim, Bay Ward...”

“Öylesiniz, Strock!... Anlaştık, tekrar söyleyeyim: İlk işarete yola çıkmaya hazır olun.”

İçimde çok kısa zamanda göreve çağrılacağım hissiyatıyla polis merkezinden ayrıldım. İki polis memurum ve ben bir saatten kısa bir sürede yola çıkabilecek durumdaydık, M. Ward bize güvenebilirdi.

Dehşet Gemisi'nin kaptanı Amerikan hükümetinin tekliflerini geri çevirdiğinden beri insanlar-daki huzursuzluk artıyordu. Beyaz Saray'da ve bakanlıklarda bir baskı hissediliyor, halk onlardan bir hareket bekliyordu... İyi ama ne yapılabi-

lirdi?... Dünyanın Hâkimi neredeydi? Bir yerlerde tekrar ortaya çıksa bile tanınabilir miydi, yakalanabilir miydi?... Onunla ilgili hâlâ açıklanamayan pek çok şey vardı. Aracının muazzam bir hızı vardı, bu kesindi. Peki ama Kirdall gölüne nasıl girebilmişti, sonra da dışarıyla bağlantısı olmayan o gölden nasıl çıkıp gidebilmişti?... Sonra, iki göl arasındaki bin sekiz yüz millik mesafeyi kimseye görünmeden geçip en son görüldüğü Superior gölüne nasıl ulaşabilmişti?...

Ne çok tuhaf ve açıklanamayan olay vardı!... Dahası milyonlarca dolar da işe yaramamıştı... Şimdi artık zora başvurmaktan başka çare kalmamıştı... Mucit ve buluşu satılık değildi ve teklifi ne kadar üstten ve tehditkâr bir tonla reddetmişti!... Öyle olsun! Şimdi artık bir suçlu olarak kabul edilecek ve kendisine karşı uygulanan topluma zarar vermesini engelleyecek bütün operasyonlar meşru olacaktı!... Sadece Amerika için değil, bütün dünyanın güvenliği için engellenmesi gerekiyordu... 15 Temmuz tarihli meşhur mektup alındığından beri herhangi bir kaza sonrası ölüp gitmiş olması ihtimali söz konusu değildi artık... Hayattaydı ve yaşaması her saniye kamu güvenliğini tehdit ediyordu.

Hükümet buna benzer düşüncelerle şöyle bir bildiri yayınladı:

“*Dehşet Gemisi*’nin kaptanı kendisine teklif edilen milyonlarca dolara rağmen sırrını açıklamayı reddettiği için, kullandığı araç karşı konulması imkânsız bir tehlike oluşturduğundan söz konusu kaptan yasa dışı ilan edilmiştir. Aracını veya kendisini ortadan kaldırmak amacıyla alınacak her türlü önlem peşinen onanmıştır.”

Bu bir savaş ilanıydı. Gücüyle bütün bir millette, özellikle Amerikan milletine meydan okuyabileceğini zanneden şu Dünyanın Hâkimi'ne karşı savaş ilan edilmişti.

O günden sonra, kim bu tehlikeli şahsın gizlendiği yeri ortaya çıkarırsa, kim onu yakalamayı başanır ve kim olduğunu öğrenirse, kim ülkeyi ondan kurtarırsa büyük bir ödül kazanacağı söyleniyordu.

Temmuz ayının ikinci yarısı bu şekilde geçti. İyi düşünecek olursanız, bu konu ancak bir rastlantı sonucu çözülebilirdi. Bu “kanun kaçağı” tekrar bir yerde ortaya çıkacaktı. Görenler haber verecekti, tutuklanması için koşullar hazırды... Ancak bu araç karada otomobil, denizde gemi, suların içindeyse denizaltı halindeyken, hiçbir aracın yetişemeyeceği bir hızla kaçarken onu yakalamak imkânsızdı. Hayır! Kaçmasına fırsat verilmeden, ansızın yakalanması gerekiyordu onun.

Ben ve iki polis memuru, her an yola çıkmaya hazırдыk ve M. Ward'dan emir gelmesini bekliyorduk. Ancak söz konusu kişi kayıplara karıştığı için bir türlü emir gelmiyordu.

Temmuz ayı bitiyordu. Gazetelerde sürekli bu konuyla ilgili haberler yer almaya devam ediyordu. Bazen halkı telaşlandıran yeni haberler ürettiyorlardı. Yeni kanıtlardan bahsediliyordu, fakat aslında bunların ciddiye alınacak bir tarafı yoktu. Memleketin dört bir yanından birbiriyle çelişkili telgraflar geliyordu. Vaat edilen ödül o kadar büyüktü ki, iyi niyetle dahi yalan yanlış haberlerin yapılması anlaşılabilir bir olaydı. Bir gün hortum gibi geçip giden bir araçtan bahsediliyordu... Baş-

ka bir gün Amerika'da yüzlercesi bulunan göllerden birinde bir gemi olarak ortaya çıkıyordu... Daha sonra kıyılarda dolaşan bir denizaltı haberi yayılıyordu... Aslında bunların hepsi hayal gücünün kaygılı ve heyecanlı zihinlerde yarattığı, büyük ödülün merceğinden yansıyan görüntülerden ibaretti!...

Sonunda 29 Temmuzda şefimden hiç zaman kaybetmeden polis merkezine uğramam konusunda emir aldım.

Yirmi dakika sonra Bay Ward'ın yanımdaydım.

"Bir saat içinde yola çıkın, Strock..." dedi.

"Nereye?..."

"Toledo'ya."

"Orada mı görüldü?..."

"Evet... Oraya vardığınızda daha fazla bilgi edineceksiniz."

"Polis memurlarım ve ben bir saat içinde yola çıkmış olacağız..."

"Çok iyi, Strock, size resmi emir veriyorum.

"Ne emri, Bay Ward?..."

"Başarılı olma... Bu defa başarılı olma emri!"

11

Görev Başında

Sonunda bir türlü ele geçirilemeyen kaptan, Amerika Birleşik Devletleri topraklarında bir yerlerde tekrar ortaya çıkmıştı. Avrupa yollarında veya denizlerinde görünmemişti henüz. Dört günde geçebileceği Atlas okyanusunu hiç geçmemişti... Acaba marifetlerini sergilemek istediği tek yer Amerika mıydı? Acaba buradan Amerikalı olduğu sonucuna mı varmalıydık?

Israrla bu denizaltının Eski ve Yeni Kıta arasındaki denizi aşabileceğini söylemem hiç de şaşırtıcı değil. Çünkü İngiltere, Fransa veya Almanya'nın en süratli yolcu gemilerinden daha da kısa sürede yol alabileceğini bir kenara bırakırsak, bu kıyılarda meydana gelen kötü hava şartlarına maruz kalma ihtimali de yoktu. Denizin dalgaları onu engelleyemezdi. Altı metre aşağıda salt huzura ermesi için suyun yüzeyini terk etmesi yetiyordu.

Fakat buna rağmen Atlas okyanusunu geçmeye kalkışmamıştı. Eğer şimdi yakalanabilirse bu muhtemelen Ohio'da olacaktı, çünkü Toledo bu eyaletin şehirlerinden biriydi.

Diğer bilgiler, haberi veren, benim de oraya gittiğimde görüşeceğim polis memuru ve polis merkezi arasında sır olarak saklanıyordu. Hiçbir gazete bundan haberdar değildi, gazeteler duya-

cak ve haber yapacak olursa polis memurunun başı büyük derde girerdi. Bu operasyon tamamen tamamlanmadan haberin duyulmaması gerekiyordu. Ben ve birlikte çalışacağım arkadaşların bu gizliliğe uymaması söz konusu olamazdı.

M. Ward'ın görevlendirmesiyle kendisiyle buluşacağım polis memurunun adı Arthur Wells'di ve Toledo'da beni bekliyordu.

Bildiğiniz gibi yola çıkma hazırlıklarımızı çok önceden tamamlamıştık zaten. Üç adet çok büyük olmayan valizimiz vardı – yokluğumuzun uzun sürme ihtimaline karşı ihtiyaç duyacağımız her şeyi almıştık. John Hart ve Nab Walker'ın yanında tabanca vardı. Ben de onlar gibi yaptım. Tabancaları saldırmak için mi yoksa kendimizi savunmak için mi kullanacaktık kim bilir?...

Toledo şehri Ohio eyaletinin kuzey kıyılarını yıkanan Erie gölünün en uzak köşesine kurulmuştu. Üçümüzün bindiği hızlı tren, gece boyunca doğu Virginia ve Ohio'dan geçti. Tren hiç gecikme yapmadan sabah saat sekizde Toledo garına vardı.

Arthur Wells bizi peronda bekliyordu. Başmüfettiş Strock'un geleceği ona bildirilmişti. Benimle tanışmak için sabırsızlanıyordu, ben de kendisi ile ilgili aynı şekilde hissediyordum. Perona ayağımı basar basmaz, yolculara bakarak bizi tanımaya çalışan polis memurunu hemen fark ederek ona doğru yürüdüm.

"Bay Wells?..." dedim.

"Bay Strock?..." diye yanıtladı.

"Evet, benim."

"Emirlerinizi bekliyorum efendim..." dedi M. Wells.

“Birkaç saat Toledo’da kalacak mıyız?” diye sordum.

“Hayır, Bay Strock. Sizin için de uygunsa, tren garının önünde iki güçlü atın çektiği araba bizi bekliyor, bu akşam gideceğimiz yere varabilmek için hemen yola çıkmamız gerekiyor...”

“Sizi takip ediyoruz o zaman,” dedim, bizi izlemeleri için diğer iki memura işaret ederek. “Yolumuz uzun mu?...”

“Yirmi mil kadar...”

“Gideceğimiz yerin adı nedir peki?...”

“Black Rock koyu.”

Bir an önce yola çıkıp koya ulaşmamız gerekiyordu ancak yine de valizleri bir otele bırakmamızın iyi olacağını düşündük. M. Arthur Wells sayesinde yüz otuz bin nüfuslu bu kalabalık kentte otel bulmamız çok zor olmadı.

Hızlıca yaptığımız kahvaltının ardından, araba bizi White Hotel’e götürdü ve saat onda artık yola çıkmıştık.

Arabada arabacı hariç dört kişilik daha yer vardı. Bagajdaki yiyecek ve içecek malzemesi birkaç gün rahatça ihtiyacımızı karşılardı. Black Rock koyu ne civardaki köylülerin ne balıkçıların, hiç kimsenin geçmediği tamamen ıssız bir yerdi. Orada ne yiyecek bir şey ne de yatacak bir yer bulmamız mümkündü. Temmuz ayındaydık, hava çok sıcaktı ve güneş ışınları çok kuvvetliydi. Gerekirse birkaç gece yıldızların altında uyumak pek de sorun olmazdı.

Başarılı olursak, söz konusu olan sadece birkaç saatlik bir operasyondur. Ya *Dehşet Gemisi*’nin kaptanını kısıvrak yakalayacaktık, ya da eli-

mizden kaçacaktı ve onu tutuklamak konusunda ümidimiz kalmayacaktı.

Kırkılı yaşlarında olan Arthur Wells, federal polisin en iyi memurlarından biriydi. Güçlü, cesur, girişken ve soğukkanlı kişiliğiyle zaman zaman hayatı pahasına pek çok kez kendini kanıtlamıştı. Onunla ilgili çok olumlu düşünen yöneticilerine göre ümit vaat ediyordu. Başka bir görev için Toledo'da bulunduğu sırada tesadüfler onu *Dehşet Gemisi*'yle karşı karşıya getirmişti.

Arabacının kırbacından çıkan sesler eşliğinde Erie gölünün kıyısı boyunca, gölün güneybatı ucuna doğru hızla yol alıyorduk. Bu sudan oluşan geniş ova, kuzeyde Kanada sınırıyla Ohio, Pennsylvania ve New York eyaletlerinin arasında yer alıyordu. Eğer bu gölün derinliği, yüzölçümü, onu besleyen su şebekesi, sularından doğan şelaleler konusunda coğrafi bilgiler verirsem hikâyemizin devamı için çok yararlı olacaktır.

Erie gölünün yüzölçümü yirmi dört bin yedi yüz altmış sekiz kilometre kare civarındadır. Deniz seviyesinden yaklaşık altı yüz fit yüksektedir. Sularını kuzeybatıda Huron gölü, Saint Clair gölü, Detroit nehri ve daha zayıf olan Rocky, Cuyahoga ve Black gibi akarsular besler. Taşan sularını ise şelaleleriyle bilinen Niagara kıyılarının arasından kuzeydoğuda Ontario gölüne akıtır.

Gölün en derin yeri kırk iki metredir. Suyunun hacmi çok fazladır. Kısacası Kanada ve Amerika Birleşik Devletleri arasında art arda sıralanmış muhteşem göllerin olduğu çok güzel bir bölgedir gölün bulunduğu yer.

Kırkınıcı enlem derecesinin altında bulunan bu bölgede kışlar çok soğuk olurdu. Kuzey kutbundan hiçbir engele takılmadan gelen rüzgârlar, burada büyük bir şiddetle eser. Erie gölünün yüzeyi, her yıl kasım ayından nisan ayına kadar tamamen donar.*

Bu büyük gölün kıyısındaki şehirlere gelince, bunlar, batıda New York eyaletine bağlı Buffalo ve doğuda Toledo; güneyde Ohio eyaletine bağlı Cleveland ve Sandusky'dir. Bunun dışında kıyıları boyunca sıradan köyler ve daha az nüfuza sahip kasabalar kurulmuştur. Gölün çevresinde ticaret de çok gelişmiştir, yılda en az iki milyon iki yüz bin dolarlık** bir ticaret hacmi vardır.

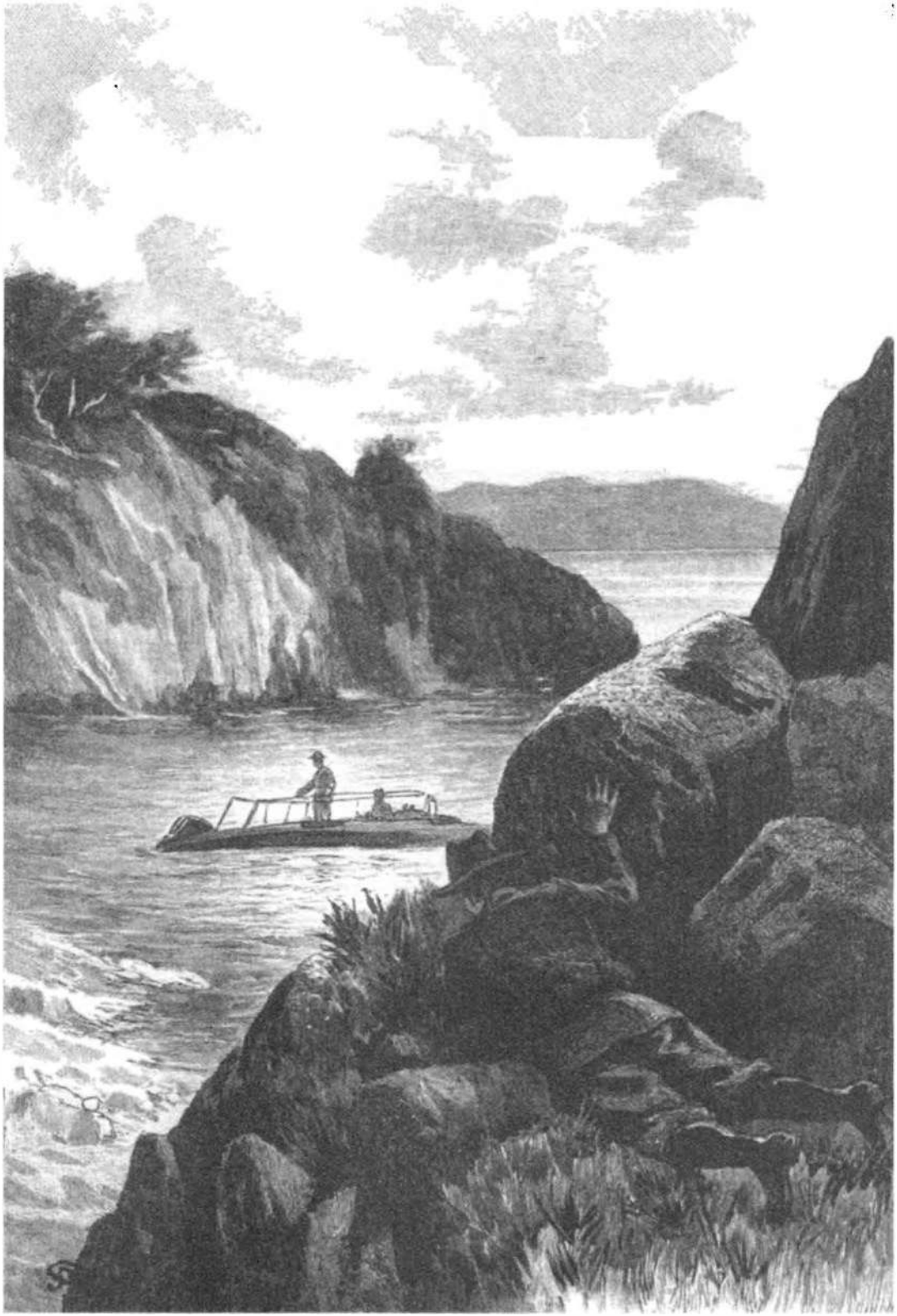
Araba gölün kenarından devam eden girintili çıkıntılı yolu takip ediyordu.

Arabacı atları dörtnala koştururken, ben de kendisi tarafından verilen ve Washington'daki polis merkezini harekete geçiren haberle ilgili bilgi alıyordum.

Bundan kırk sekiz saat önce, 27 Temmuz öğleden sonra, Wells, atıyla küçük Hearly kasabasına doğru gidiyordu, buraya beş mil uzaklıkta bir ormandan geçerken gölün yüzeyine çıkmakta olan denizaltını fark etti. Durup atından indi. Bir çalılığın arkasına gizlendi ve kendi gözleriyle denizaltının Black Rock koyunun dibine yanaşıp durduğunu gördü. Acaba gördüğü denizaltı şu bir türlü yakalanamayan, Boston kıyılarında ve Kirdall gölünde görülen araç mıydı?...

* 12 Nisan 1867'de kitabın yazarı Buffalo'daydı ve Erie gölünün tamamen buzla kaplı olduğunu gördü.

** 11 milyon frank.

Kendi gözleriyle bir denizaltı görmüştü.

Denizaltı kayalara iyice yaklaştığı zaman, iki adam kumsala atladı. Acaba bunlardan biri Superior gölünde görüldüğünden beri kendisinden bahsedilmeyen şu meşhur Dünyanın Hâkimi miydi? O zaman Erie gölünün derinliklerinden çıkan da *Dehşet Gemisi* miydi acaba?...

“O sırada koyun kenarında tek başımaydım...” dedi Wells. “Eğer siz ve polis memurlarınız da orada olsaydınız, ikiye karşı dört kişi olsaydık, gemiye atlayıp kaçmalarına izin vermeden bu adamları yakalayabilirdik...”

“Kesinlikle,” diye yanıtladım. “Peki gemide başka kimse yok muydu?... Her neyse, o ikisini yakalayabilseydik, en azından kim olduklarını öğrenmiş olurduk...”

“Özellikle de ikisinden birinin *Dehşet Gemisi*’nin kaptanı olup olmadığını...”

“Tek endişem, Wells, siz oradan ayrıldıktan sonra denizaltının koyu terk etmiş olma ihtimali...”

“Birkaç saat içinde bunu öğreneceğiz ve şansımız yaver giderse onu bulacağız!... Neredeyse hava kararmak üzere...”

“Ancak siz o gün akşama kadar ormanda beklediniz değil mi?...” diye sordum...

“Hayır... Saat beşe doğru oradan ayrıldım, akşam Toledo’ya geldim ve Washington’a bir yıldırım telgrafı çektim...”

“Peki dün Black Rock koyuna tekrar gittiniz mi?...”

“Evet.”

“Denizaltı hâlâ orada mıydı?...”

“Evet, aynı yerinde duruyordu.”

“Peki iki adam?...”

“Adamlar da oradaydı... Bence araçta bir arıza olduğu için bu ıssız yere gelmiş olmalılar...”

“Evet bu mümkün,” dedim, “bu arıza geminin asıl barınağına gitmesine engel olmuş olabilir!...”

“Büyük ihtimalle sebep bu, çünkü malzemenin bir kısmını kumsala yığmışlardı. Onlara fark

ettirmeden biraz izledim, bana sanki kıyıda uğraşıyorlarmış gibi geldi...”

“Sadece bu iki kişi mi?...”

“Evet, yalnız iki kişi.”

“Bununla birlikte,” diye düşündüm, “aynı zamanda hem otomobil hem gemi hem de denizaltı olabilen bu kadar hızlı bir aracı kullanmak için iki kişi yeterli mi?...”

“Sanmıyorum, Bay Strock... Ama o gün, bir gün önceki iki adamdan başka kimseyi görmedim... Pek çok kez ormana geldiler, saklandığım için beni fark etmediler, birkaç ağaç dalı kesip kumun üzerinde ateş yaktılar. Bu koy o kadar kuş uçmaz kervan geçmez bir koy ki burada kimsenin onları göremeyeceğini hesaplamış olmalılar...”

“Onları tekrar görseniz tanır mısınız?...”

“Elbette... Biri orta boylu, güçlü kuvvetli, sakallı ve sert hatlıydı... Diğeri tıknaz, daha kısa boylu... Dün akşam üzeri, bir önceki gün yaptığım gibi saat beşe doğru oradan ayrıldım. Toledo’ya vardığım zaman M. Ward’dan gelen, sizin gelişinizi bildiren bir telgraf aldım ve sizi beklemek için tren ganna geldim.”

Wells’in anlattıklarına göre durum özetle şöyleydi: Denizaltı büyük ihtimalle bozulduğu ve tamirat gerektiği için otuz altı saattir Black Rock koyunda duruyordu ve eğer şansımız varsa gittiğimizde hâlâ orada olacaktı... Peki, *Dehşet Gemisi* Erie gölüne nasıl gelmişti? Arthur Wells ve bana mantıklı gelen açıklama şöyleydi: Aracın en son görüldüğü yer Superior gölünün üzeriydi. Bu gölle Erie gölü arasındaki mesafeyi Michigan karayollarından geçip gölün batı kıyılarına gelerek ya karadan ya da Detroit

nehriinin üzerinden veya içinden geçerek sudan kat edebilmişti. Ancak polis bütün Amerika toprakları gibi bu bölgeyi de titizlikle gözetim altında tutuyordu, fark edilmeden kara yolundan geçmiş olması olanaksızdı... Geriye otomobilin gemiye veya denizaltına dönüşerek yol almış olma ihtimali kalıyordu. Ancak bu yolla kaptan ve arkadaşları kimseye görünmeden Erie kıyılarına ulaşmış olabilirlerdi.

Ayrıca şimdi, eğer *Dehşet Gemisi* koydan ayrılmışsa veya biz onu yakalamaya çalışırken elimizden kurtulursa, bu çarpışma kaybedilmiş mi olacaktı?... Bunu bilemiyordum. Her hâlükârda bu ikisi arasında bir şey olacaktı.

Şu anda iki destroyerin Buffalo limanında, Erie'nin bir ucunda harekete hazır beklediğini biliyordum. Ben Washington'dan ayrılmadan önce M. Ward bu konuda bana bilgi vermişti. Eğer gerekirse *Dehşet Gemisi*'ni takip etmeleri için destroyerlerin kaptanlarına bir telgraf çekmek yeterli olacaktı. Ancak *Dehşet Gemisi*'nin hızına yetişmek mümkün müydü? Ya da denizaltına dönüşürse, suyun altında onu yakalamak?... Arthur Wells'e bakılırsa, fırsat eşitliği bulunmayan bu mücadelede, destroyerlerin pek şansı yoktu. Bu durumda önümüzdeki gece bu işi başaramazsak bu operasyon başarısız olacaktı!

Wells, Black Rock koyunun ıssız bir yer olduğunu söylemişti. Toledo'dan Hearly kasabasına giden yol, birkaç mil sonra ikiye ayrılıp bir süre böyle devam ediyordu. Arabamız koyla aynı yükseklığe geldiğinde kıyıdan görülemeyecekti. Ormana ulaşınca da ağaçların arkasına gizlenmesi kolaydı. Akşam karanlık bastığı zaman, ben ve arkadaşlarım, arabayı burada bırakıp Erie gölü-

nün yakınındaki çalıların arkasına gizlenecek ve koyda ne olup bittiğini kolaylıkla gözetleyecektik.

Wells bu koyu çok iyi tanıyordu. Toledo'ya geldiğinden beri birkaç kez koya gelmişti. Etrafı gölün sularının şekillendirdiği, yamaç boyunca devam eden kayalarla çevriliydi. Koydaki suyun derinliği her yerde dokuz metre civarındaydı.

Dehşet Gemisi bu koyda, suyun üzerinde veya altında kolayca gizlenebilirdi. Koyun iki-üç yerinde, kumsaldan küçük ormandaki çalılıklara kadar uzanan altmış metre uzunluğunda sınırlar vardı.

Yolun yarısında verdiğimiz bir molanın ardından arabamız ormana vardığında saat akşamın yedisiydi. Ağaçların arkasına saklanarak bile olsa, koya yaklaşmak için henüz hava çok aydınlıktı. Şimdi yaklaşırsak fark edilebilirdik ve eğer araç oradaysa ve arızası giderildiyse koydan açık denize doğru hemen uzaklaşırdı.

Araç ormanın sınırına geldiği zaman “Burada mı duruyoruz?...” diye sordum Wells’e.

“Hayır, Bay Strock,” diye yanıtladı. “Kamp yerimizi ormanın içine kurarsak kimsenin bizi görmeyeceğinden daha emin oluruz...”

“Araba bu ağaçların altından geçebilir mi?...”

“Evet, geçebilir,” dedi Wells. “Daha önce bu ormanın her tarafını dolaştım. Buradan beş-altı yüz adım uzaklıkta atlarımızın otlayabileceği bir çayırılık var... Karanlık basar basmaz da koyun etrafını çeviren kayalıkların dibine kadar ineceğiz.”

Wells’in tavsiyelerine uymaktan başka yapacak bir şey yoktu. Arabacının dizginlediği atlar ve yaya olarak yola devam eden ben ve arkadaşlarım sınırı geçtik.

Dağınık bir şekilde yayılmış, ormanın içine doğru yoğunlaşan sahil çamları, kestane ağaçları, servilerin arasından geçtik. Yerde kuru yapraklar ve otlardan oluşmuş kalın bir örtü vardı. Ağaçların üst tarafındaki yapraklar o kadar yoğundu ki gün batımında güneş ışınları aralarından geçemiyordu. Yoldan hatta patikalardan bile bu taraf hiç gözükmüyordu. Bununla birlikte birkaç aksilik olsa da on dakikadan daha kısa bir sürede araba açıklık alana ulaşmıştı.

Büyük ağaçlarla çevrili bu açıklık oval biçimindeydi ve yemyeşil çimlerle kaplıydı. Hava hâlâ aydınlıktı. Bir saatten önce de kararmazdı. Engebeli bir yolda oldukça yorucu bir yolculuğun ardından biraz durup dinlenmek için zamanımız olacaktı.

Aslında tabii ki bir an önce koya doğru gidip Dehşet Gemisi'nin hâlâ orada olup olmadığını görmek için sabırsızlanıyorduk... Ancak dikkatli olmamız gerekiyordu. Biraz sabredersek, hava kararınca görülme riski olmadan koya doğru gidebilirdik. Wells'in düşüncesi böyleydi ve bana da mantıklı gelmişti.

Otlakta atlar çözülp serbest bırakıldı, yokluğumuz sırasında arabacı onlara göz kulak olacaktı. Arabanın bagajı açıldı. John Hart ve Nab Walker erzakları alıp muhteşem bir servi ağacının altındaki çimlere yerleştiler. Ağaçlar bana Morganton'daki ve Pleasant Garden'daki ağaçlık bölgeleri hatırlatıyordu. Acıkmış ve susamıştık. Bol bol yiyecek ve içeceğimiz vardı. Karnımızı doyurduktan sonra havanın kararmasını beklerken pipolarımızı yaktık.

Ormanın içinde büsbütün bir sessizlik hâkimdi. Kuşların ötüşü kesilmişti. Akşamla birlikte hava

biraz serinledi, yüksek dallardaki yapraklar sallanmaya başladı. Güneş battıktan sonra gökyüzü hızla kararmaya başladı ve alacakaranlık çöktü.

Saatime göz attım. Sekiz buçuğu gösteriyordu.

“Zaman geldi, Wells...”

“Nasıl arzu ederseniz, Bay Strock.”

“Yola çıkalım öyleyse.”

Arabacıya otlaktan ayrılmamaları için atları iyi takip etmesini tembihleyerek yola koyulduk.

Wells önden gitti. Ben de arkasında yürüyordum. John Hart ve Nab Walker bizi takip ediyorlardı. Wells yanımızda olmasa yolumuzu bulmak hiç kolay olmayacaktı.

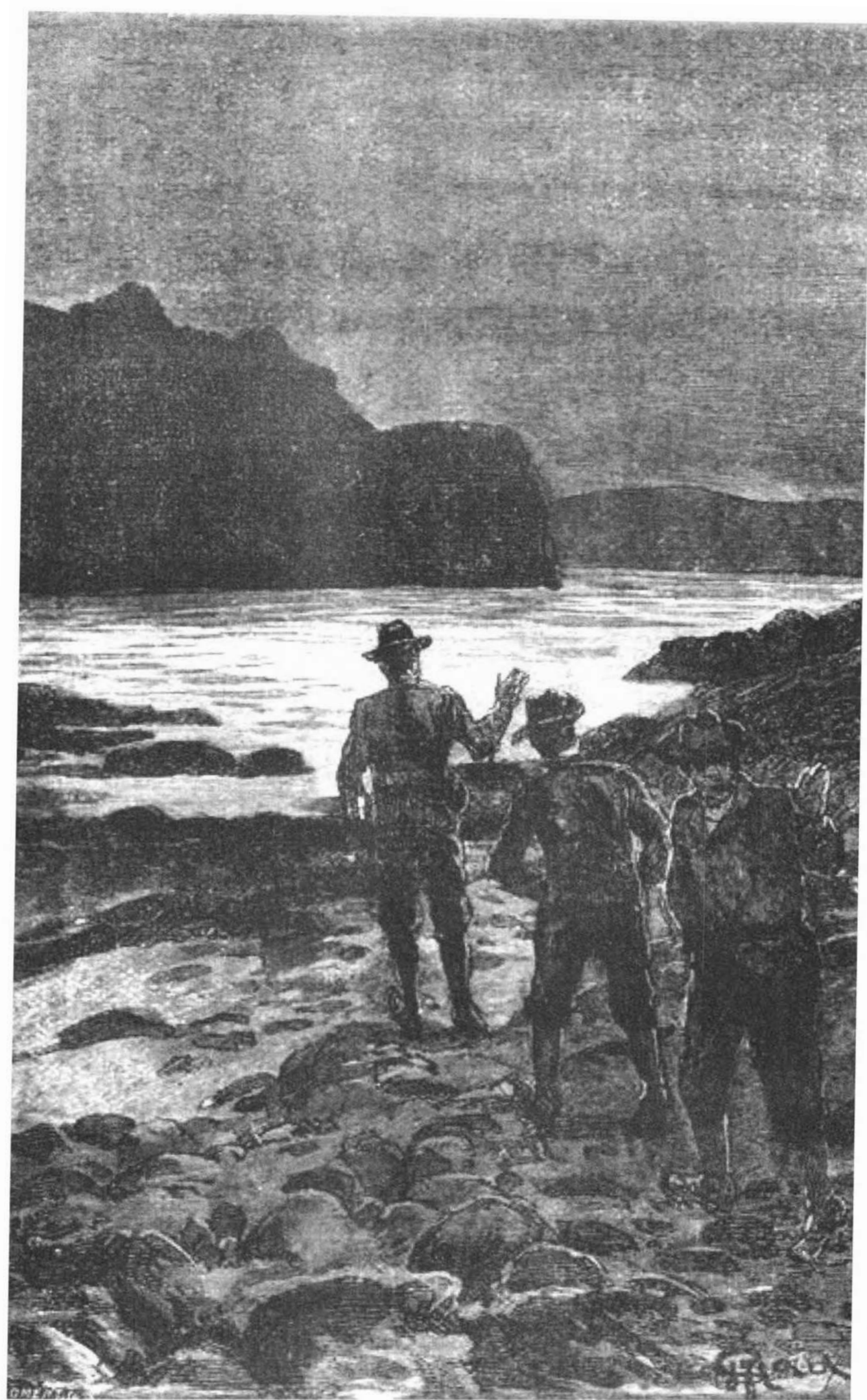
Sonunda ormanla koyun sınırına ulaştık. Önümüzde Black Rock koyuna kadar uzayan kumsal vardı.

Kesin bir sessizlik, bomboş bir kumsal. Hiç şüphe çekecek bir durum olmadan ilerleyebiliyorduk. *Dehşet Gemisi* hâlâ oradaysa eğer, kayaların arkasına doğru demir atmış olmalıydı.

Ama acaba hâlâ orada mıydı?... Asıl sorulması gereken soru buydu ve itiraf edeyim, o kritik an yaklaştıkça, kalbim göğsümden çıkacak gibi çarpmaya başlamıştı.

Walker ilerlememizi işaret etti... Yürüdükçe ayağımızın altındaki kumlar tuhaf sesler çıkarıyordu... İki yüz adım daha kalmıştı, birkaç dakika içinde gölün kıyısına çıkan geçitlerden birinin sonuna ulaştık...

Bomboştu!... Yirmi dört saat önce Wells oradan ayrılırken, *Dehşet Gemisi*’nin bulunduğu yerde şimdi hiçbir şey yoktu!... Dünyanın Hâkimi artık Black Rock Koyu’nda değildi.

Wells önden gitti.

Black Rock Koyu

İnsan doğasının yanılısamalara ne kadar açık olduğunu biliyoruz. Kim bilir belki de bu kadar uzun süredir aranan araç buraya hiç gelmemişti... 27 Temmuz öğleden sonra Wells'in gördüğü aracın *Dehşet Gemisi* olduğunu varsayarsak... Üçlü devinim sisteminde bazı arızaların meydana geldiğini, aracın karadan veya denizden yoluna devam edemediğini, kendini Black Rock koyunun derinliklerine bıraktığını düşünebilirdik. Sonuçta onu görmeden ne diyebilirdik ki?... Belki de tamirat tamamlanmış, Erie gölü kıyılarından ayrılıp yola koyulmuştu...

Bütün bu ihtimaller gerçekleşmiş olabilirdi. Ancak gün ilerledikçe bunların üzerinde durmak istemedik. *Dehşet Gemisi* muhakkak oraya gelmiş ve Wells'in onu görebildiği yerde, kayaların dibinde durmuştu.

Büyük bir hayal kırıklığına hatta ümitsizliğe kapılmıştık! Bütün operasyon boşa gitmişti! Eğer *Dehşet Gemisi* hâlâ gölün sularının üzerinde veya altında yüzüyorsa onu bulmaya, yetişmeye, yakalamaya gücümüz yetmezdi, –bu konuda kendimize karşı dürüst olmalıydık– buna hiçbir insanın gücü yetmezdi!

Wells ve ben büyük bir hayal kırıklığı içinde olduğumuz yerden kıpırdayamıyorduk. John Hart ve

Nab Walker da en az bizim kadar bozguna uğramış hissediyor, koyun farklı bölgelerini inceliyorlardı.

Bununla birlikte biz oldukça tedbirli davranmıştık, başarılı olmamamız için hiçbir sebep yoktu. Geldiğimiz sırada Wells'in daha önce gördüğü iki adam hâlâ kumsalda olsaydı –sürünerek– onlara yaklaşıp etkisiz duruma getirerek uzaklaşmalarına izin vermeden onları yakalayabilirdik... Kayaların arkasında gemide olsalardı, onların karaya çıkmasını bekler, dönüşte kolayca yollarını keserdik!... Wells ne ilk gün ne de ikinci gün bu iki kişi dışında başka kimseye rastlamamıştı, görünüşe göre *Dehşet Gemisi*'nin personeli bu kadardı!

Plan yapmış, planımızı da tam olarak uygulamıştık!... Ama şansızlığa bakın ki *Dehşet Gemisi* artık yerinde değildi!

Düşüncelere dalıp gitmiştim, Wells'le birkaç kelimedenden fazla konuşamadım. Birbirimizi anlamak için konuşmaya gerek var mıydı zaten?... Hayal kırıklığı yerini yavaş yavaş öfkeye ve hedefe ulaşamamış olmanın, bu operasyonda başladığımız yere dönmüş olmanın verdiği çaresizlik duygusuna bırakıyordu!...

Yaklaşık bir saat geçti... Yerimizden ayrılmayı düşünmüyorduk... Gözlerimizi karanlığa bakıp durmaktan alamıyorduk... Zaman zaman suların dalgalanmasıyla gölün üzerinde bir parıltı belirip kayboluyor, onunla birlikte bir umut dalgası da gelip geçiyordu!... Bazen de gölgelerin içinde bir cisim gördüğümüzü zannediyorduk –yaklaşan bir geminin şeklini... Bazen de suyun üzerinde bir girdap oluşuyor, sanki koy dipten sallanıyordu!... Sonra bu belli belirsiz belirtiler

aynı anda hızla kayboluyordu... Algılarımız bizi yanıltıyordu, bunların hepsi bizim alt üst olan zihnimizin oyunuydu!

Bu sırada arkadaşlarımız geri döndü ve ilk sorum şu oldu:

“Yeni bir gelişme var mı?...”

“Yeni bir haber yok,” dedi John Hart.

“Bütün koyu dolaştınız mı?...”

“Evet,” diye yanıtladı Nab Walker, “M. Wells’in sözünü ettiği, gemiden çıkan aletlerin kalıntısına da rastlamadık!...”

“Biraz daha bekleyelim,” dedim, ormana geri dönmeye karar veremiyordum.

Tam bu sırada, suyun üzerinde kayalıklara kadar yayılan bir dalgalanma dikkatimizi çekti.

“Sanki küçük bir çalkantı sesi gibi,” dedi Wells.

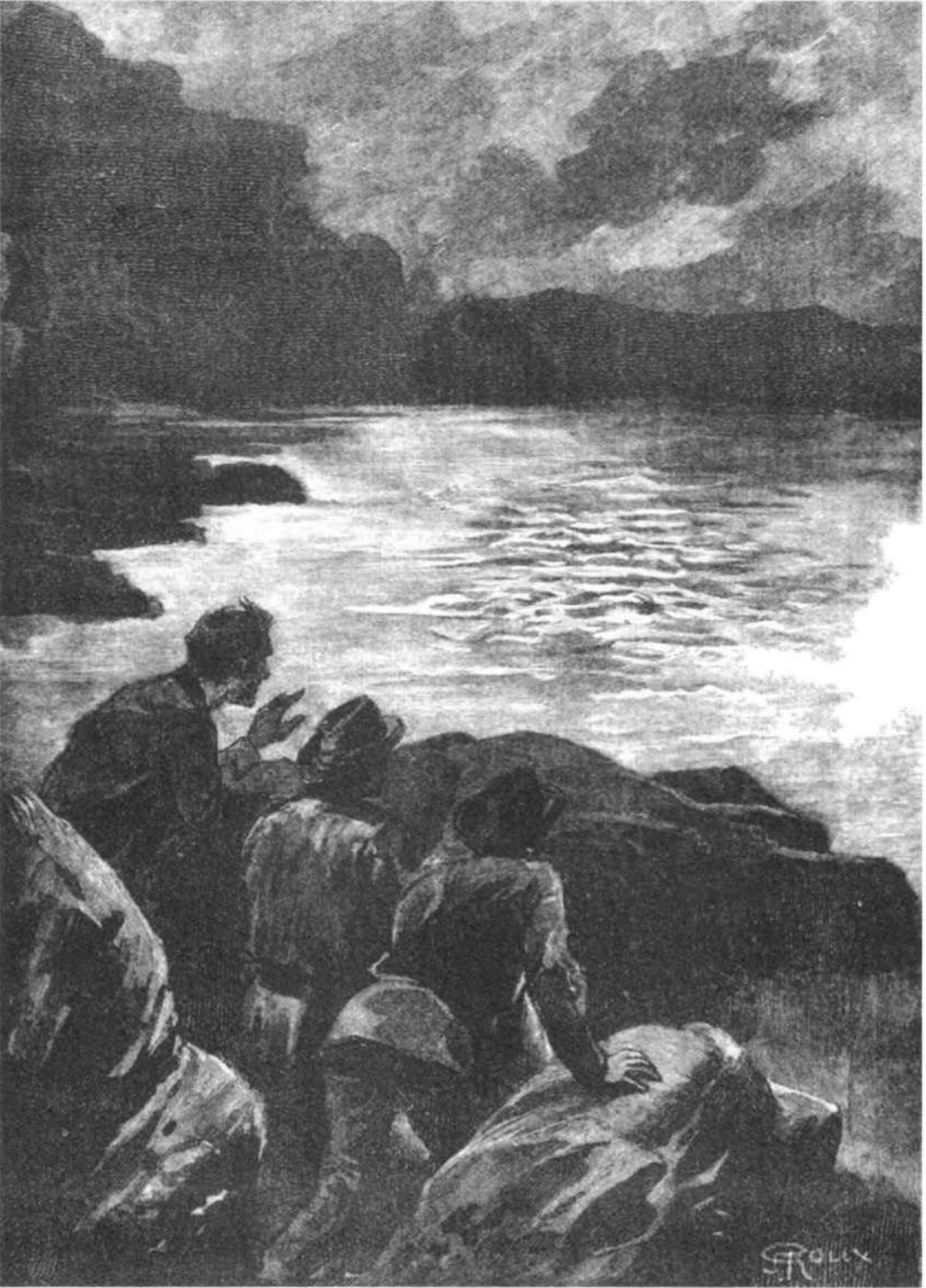
“Evet,” diye yanıt verdim, farkında olmadan sesimi alçaltarak. “Rüzgâr tamamen durmuşken bunun sebebi ne olabilir?... Gölün yüzeyinde oluşan bir hareketlenme mi?...”

“Ya da altında?...” diye ekledi Wells, daha iyi duyabilmek için kulak kabartarak.

Gerçekten de bu dalgalanmayı koyun içine doğru yaklaşan bir gemi yapıyor olabilirdi.

Hiç ses çıkarmadan, kıpırdamadan bu derin karanlığın ardını görmeye çalışıyorduk, kayalıklara doğru gelen dalgalanma daha da artıyordu.

John Hart ve Nab Walker sağ taraftaki sırtın üzerine tırmanmışlardı. Bense eğilmiş suyun yüzeyinde azalmayan, aksine daha da belirginleşen dalgalanmayı inceliyordum. Yavaş yavaş bir pervanenin dönüşüne benzer düzenli bir hareket görmeye başladım.

Bir dalgalanma dikkatimizi çekti.

“Hiç şüphe yok, bu yaklaşmakta olan bir gemi!...” dedi Wells, bana doğru eğilerek.

“Kesinlikle, tabii eğer Erie gölünde balinalar veya köpekbalıkları yoksa...”

“Hayır!... Bu bir gemi!...” diye tekrar ediyordu Wells. “Koyun dibine doğru mu hareket ediyor yoksa daha ilerde bir yere mi yanaşmak istiyor?...”

“Onu iki kez burada görmüştünüz değil mi?”

“Evet, burada gördüm, Bay Strock.”

“Eh o zaman, aynı gemiyse eğer –ki ondan başka bir şey olamaz– tekrar aynı yerine dönmemesi için hiçbir sebep yok...”

“Orada... Orada!” diye işaret ediyordu Wells, eliyle koyun girişini göstererek.

Diğer iki memur da yanımıza gelmişti. Dördümüz de kumsalın kenarında, neredeyse yere uzanmış bir halde Wells’in gösterdiği yöne doğru bakıyorduk.

Karanlığın ortasında ilerleyen siyah bir cisim zar zor seçiliyordu. Çok düşük bir hızla yol alıyordu ve kuzeydoğu yönünde, aşağı yukarı iki yüz metre-den biraz fazla uzaklıktaydı. Motorunun gürültüsü yeni yeni duyulmaya başlamıştı. Belki de motoru durmuş, tekrar yoluna devam edememişti?...

Bu durumda araç geceyi dünkü gibi koyun derinliklerine sığınarak geçirecekti!... Madem buradan demir almıştı, şimdi neden tekrar buraya dönüyordu?... Açık denize doğru devam etmesini engelleyen yeni sorunlar mı çıkmıştı?... Yoksa onarım işlemleri henüz tamamlanmadan yola çıkmak zorunda mı kalmıştı?... Onu buraya geri dönmek zorunda bırakan sebep neydi? Otomobille dönüşüp Ohio yollarında yoluna devam etmesini engelleyen önemli bir sebep mi vardı?...

Bütün bu sorular yanıtlamama bile fırsat vermeden hızla kafamın içinde dönüp duruyordu.

Üstelik yaklaşan geminin mektup yazarak devletin tekliflerini reddeden Dünyanın Hâkimi'ne ait olan *Dehşet Gemisi* olduğu konusunda Wells ve ben ikna olmuştuk.

Bununla birlikte, öyle görünse de ikna olmak, kesin olarak emin olmak için yeterli olmayabilirdi!

Sonuçta sebebi ne olursa olsun gemi yaklaşıyordu ve kaptanı Black Rock koyunun girişini ezbere biliyor olmalıydı çünkü zifiri karanlıkta yol alıyordu. Gemide ne bir fener ışığı ne de pencereden sızan bir aydınlık görünüyordu. Birkaç saniye sonra oldukça sessiz çalışan motorun sesini işitmeye başladık. Dalgalar artmıştı ve birkaç dakikaya kalmadan gemi “iskeleye” yanaşmış olacaktı.

İskele ifadesini kullanmak çok da yanlış sayılmazdı. Buradaki kayalar karaya çıkmak için özellikle inşa edilmiş gibi, gölden bir metre kadar yükseklikte düzlükler oluşturmuştu.

“Burada durmayalım...” dedi Wells, koluma dokunarak.

“Evet,” dedim, “bizi görebilirler. Kumsalın kenarında bir çukur alan bulup orada saklanmalı ve beklemeliyiz...”

“Haydi gidelim.”

Kaybedecek bir dakikamız bile yoktu. Cisim yavaş yavaş yaklaşıyor, su seviyesinden az yüksekte, güvertede hayal meyal iki adamın gölgesi seçiliyordu.

Acaba gerçekten gemide sadece iki kişiler miydi?...

Wells’le ben ve John Hart’la Nab Walker geçitten geriye gidip kayalara tırmanmıştık. Sağda solda çukurlar vardı. Wells ve ben bir çukura, diğer iki polis memuru da başka bir çukura saklandık.

Dehşet Gemisi'ndeki adamlar kıyıya çıkarsa bizi göremezlerdi ama biz onları görebiliyorduk ve duruma göre harekete geçmemiz gerekebilirdi.

Gölden gelen seslere, İngilizce konuşmalara bakılırsa gemi iskeleye yanaşmıştı. Hemen ardından, biraz önce bizim bulunduğumuz geçidin ucundaki noktaya demir atıldı.

Wells gizlice köşeden bakarken denizcilerden birinin karaya çıkıp palamanı çektiğini gördü, gölün dibinden gelen sürüklenme sesini de duyabiliyorduk.

Birkaç dakika sonra gemiden çıkan iki adamın kumlarda yürüme sesini duyduk.

İki adam geçitten yukarı doğru çıkıp küçük ormanın kenarına doğru yürüdü; biri önde, diğeri ise arkadaydı, ellerinde de bir fener vardı.

Orada ne yapacaklardı?... Acaba Black Rock koyu Dehşet Gemisi'nin saklandığı bir yer miydi?... Acaba burada kaptanın erzak veya alet deposu mu vardı?... Macera dolu yolculukları onları Amerika Birleşik Devletleri'nin bu bölgesine getirdiğinde ikmal yapmak için burayı mı kullanıyorlardı?... O nedenle bu kadar kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde olan bu koyu iyi biliyor ve burada kimsenin onları bulamayacağını mı düşünüyordu?...

“Şimdi ne yapalım?...” diye sordu Wells.

“Önce geri dönmelerini bekleyelim, sonra...”

O sırada aniden bir şey gördüm, sözüm yarım kaldı.

Adamlar otuz adım uzağımızdaydı, bir tanesi bize doğru döndüğünde fenerin ışığı yüzüne düştü...

Bu yüz, Long sokağındaki evimin önünde beni takip eden adamlardan birinin yüzüydü... Yanılıyor olamazdım... Yaşlı hizmetçimin yüzünü nasıl tanıyorsam bunu da öyle tanıyordum... İzlerini kaybettiğim casuslardan biriydi, ta kendisiydi!... Hiç şüphesiz bana gelen mektuplar onlardan geliyordu. Mektuplardaki el yazısı da, *Dehşet Gemisi*'nden gelen mektuplardaki Dünyanın Hâkimi'nin el yazısıyla tıpa tıp aynıydı!... Bana Great Eyrie'yle ilgili tehditler yapılmıştı. Kendime bir kez daha sordum, *Dehşet Gemisi*'yle Great Eyrie arasında nasıl bir ilişki olabilirdi?...

Birkaç kelimeyle durumdan Wells'e de bahsettim, bana kısaca şöyle yanıt verdi:

“Tüm bunlar anlaşılmaz olaylar!...”

Bu sırada iki adam ormana doğru yürümeye devam edip kısa sürede ormana girmişlerdi.

“Umarım bizim arabayı fark etmezler!...” diye fısıldadı Wells.

“Eğer ormanın içine doğru ilerlemezlerse bu konuda kaygılanmaya gerek yok...”

“Peki ya... fark ederlerse?...”

“Demir almak isteyeceklerdir, biz de o sırada yollarını kesip onları yakalayabiliriz.”

Göl tarafında, gemiyi bağladıkları yerden hiçbir ses gelmiyordu. Saklandığım çukurdan çıktım, geçitten kumsala doğru inip kancanın kumlara tutunduğu yere gittim.

Araç demirlenmiş halde sakince duruyordu. Güvertede hiç ışık yoktu, ne gemide ne de kıyıda birileri görünüyordu. Gemiye atlayıp saklanarak adamların dönmesini beklemenin tam sırası değil miydi?...

“Bay Strock... Bay Strock!”

Bu Wells’in sesiydi.

Aceleyle geri dönüp çömelerek onun yanına saklandım.

Gemiye ele geçirmek için geç mi kalmıştık? Belki de gemide başka adamlar varsa girişimimiz başarısız olacaktı?...

Her neyse, elinde fener olan adam ve arkadaşı ormanın sınırında gözüksüler, ardından kumsala doğru inmeye başladılar. Bir şeyden şüphelenmiş gibi bir halleri yoktu. İkisinin de ellerinde birer büyük çuval vardı, geçitten geçip geminin bağlı olduğu düzlüğün yanına geldiler.

O sırada içlerinden birinin sesi işitildi:

“Kaptan, orada mısın?...”

“Buradayım!” yanıtı geldi.

Wells, kulağıma eğilerek:

“Üç kişiler...” dedi.

“Belki dört...” diye yanıtladım, “hatta belki beş-altı!”

Durum gittikçe karışıyordu. Kalabalık bir grup karşısında ne yapabilirdik ki?... Her koşulda, o anda en ufak bir tedbirsizliğin bedeli büyük olurdu!... Şimdi iki adam gemiye geri döndüğüne göre ne olacaktı? Acaba çuvalları gemiye mi yükleyeceklerdi?... Demir alıp koydan ayrılacaklar mıydı, yoksa gün doğumuna kadar burada mı kalacaklardı?... Erie gölünden çıkmak için, yakındaki eyaletlerin yollarından mı yoksa Detroit nehrinden mi geçecekti? Buradan Huron gölüne mi ulaşacaktı?... Belki de Black Rock koyunda elimize geçen bu fırsatı bir daha yakalayamayacaktık?

“Gemiye çıkalım...” dedim Wells’e, “Hart, Walker, siz ve ben dört kişiyiz... Onları hazırlıksız yakalayabiliriz... Sonrası da denizcilerin dediği gibi, Tanrı'nın bileceği iş!”

Diğer iki polis memuruna seslenmek üzereydim ki Wells kolumdan tuttu.

“Konuşmaları dinleyin,” dedi.

Bu sırada, adamlardan biri kayalıklara doğru yaklaşan geminin palamarını çekiyordu.

Kaptan ve arkadaşları aralarında şunları konuşuyordu:

“Orada her şey yerli yerindeydi değil mi?...”

“Evet, kaptan.”

“İki çuval daha mı var?...”

“Evet, iki tane var.”

“Onları *Dehşet Gemisi*’ne taşımak için bir kez daha gidilmesi yeterli değil mi?...”

Dehşet Gemisi!... Dünyanın Hâkimi’nin aracıydı bu!...

“Bir kez daha gidilse yeterli olur...” diye cevap verdi adamlardan biri.

“Tamam... O zaman yarın gün doğumunda tekrar yola çıkarız!”

Acaba kaptan ve diğer iki adam gemide sadece üç kişi değiller miydi?...

Belli ki bu iki adam ormana son çuvalları almaya gideceklerdi... Sonra gemiye dönüp orada yatacaklarsa kaçmalarına fırsat bırakmadan o anda gemiye baskın yapmanın tam zamanı olmaz mıydı?...

Gün batımından önce yola çıkmayacaklarını kaptanın ağzından da duymuştuk, bundan iyice emin olunca Wells’le ben, bu iki adamın orma-

na gidip, gemiye dönüp uyudukları sırada *Dehşet Gemisi*'ne baskın yapmaya karar verdik.

İyi ama neden bir gün önce malzemelerin gemiye yüklenmesi tamamlanmadan demir alıp yola çıkmışlardı, sonra onları tekrar koya geri dönmeye mecbur bırakan ne olmuştu? Bu sorulara yanıt bulamıyordum. Ne olursa olsun bizim için iyi bir fırsattı, bundan yararlanmalıydık.

Saat on buçuk olmuştu. O sırada kumların üzerinde ayak sesleri işitildi. Elinde fener olan adamla arkadaşı tekrar ortaya çıkıp ormana doğru yürümeye başladı. Onlar ormana girer girmez Wells memurlara haber vermeye gitti, ben de o sırada kayalıkların arasındaki geçidin sonuna doğru ilerledim.

Dehşet Gemisi demir atmış, yerinde duruyordu. İlk bakışta New England kıyılarında geliştirilen uzun, iğ biçiminde, bacasız, direksiz, yelkensiz araçlara benziyordu.

Saklandığımız yerlere dönerek büyük ihtimalle kullanacağımızı düşündüğümüz tabancılarımızı kontrol ettik.

Adamlar ormanda kaybolduğundan beri beş dakika geçmişti, her an ellerinde çuvallarla geri dönebilirlerdi. Onlar bindikten sonra, gemiye atlamak için uygun zamanı bekleyecektik, en az bir saat geçmeli, kaptanla arkadaşlarının derin bir uykuya daldıklarından emin olmalıydık. Araçla Erie gölünün yüzeyinde veya derinliklerinde kaybolmaya fırsat bulamamalıydık, aksi takdirde biz de onlarla birlikte gemide kalmış olurduk.

Bütün meslek hayatım boyunca hiç o anki kadar sabırsızlığa kapılmamıştım!...

Sanki giden iki adam ormanda kalmış, birtakım durumlar oradan çıkmalarına mâni oluyordu.

Aniden bir gürültü işitildi, serbest kalan atların dörtnala ormanın sınırında koşma sesleri...

Bunlar bizim arabanın atlarıydı. Ürkmüş, çayırılık alandan ayrılmış, şimdi de kumsala doğru koşuyorlardı...

Hemen ardından iki adam göründü, bu kez onlar da tüm hızlarıyla koşuyorlardı...

At arabası onlarda muhakkak şüphe uyandırmıştı... Ormanda bir yerlerde polisin saklandığından... izlendiklerinden, gözetlendiklerinden ve yakalanacaklarından şüphelenmişlerdi!...

Hızla geçide doğru koştular, gemiyi çözüp güverteye çıkacaklardı, ardından da *Dehşet Gemisi* yıldırım hızıyla uzaklaşıp gözden kaybolacaktı!...

“Haydi, ileri!” diye bağırdım...

Bu iki adamın kaçmasına engel olmak için kumsala doğru koşmaya başladık.

Bizi görür görmez çuvalları ellerinden atıp silahlarını ateşlediler, John Hart'ı ayağından yaraladılar.

Biz de silahlarımızı ateşledik ama ne bu iki adamı yakalayabildik ne de onlara kurşun isabet ettirebildik. Geçidin sonuna geldiler, çapayı çıkarmakla uğraşmadan hızla *Dehşet Gemisi*'ne tırmandılar...

Geminin önündeki kaptan da elindeki tabancayla ateş etti ve kurşun Wells'i sıyrıp geçti.

Nab Walker ve ben, çapanın palamarını yakalayıp üzerine tırmandık.

Ama o an gemi tarafındaki ucundan palamarı kesip oradan uzaklaşabilirlerdi...

Kaptan elinde tabancayla öndeydi...

O sırada çapa denizin dibinden kurtuldu. Çapanın bir ucu kemerimden yakalarken Walker ise sarsıntıyla ters döndü, kendimi kurtaramadan sürüklendim.

O an motoru çalışmaya başlayan Dehşet Gemi-si aniden ileri doğru fırlayarak tüm hızıyla Black Rock koyundan kaçıyordu.

13

Dehşet Gemisi'nde

Kendime geldiğimde sabah oluyordu. Kapatıldığım dar kamaranın kalın lombozundan içeriye hafif bir aydınlık sızıyordu. Ne kadar zamandır orada yattığımı bilmiyordum. Ama ışınlarının eğimine bakılırsa güneş ufukta yeni doğuyor olmalıydı.

Ahşap bir zeminde yatıyordum. Üzerime bir battaniye örtülmüştü. Elbiselerim bir köşede asılı kurutulmuştu. Çapanın ucunun parçaladığı kemerim yerdeydi.

Hiçbir ağrı veya acı hissetmiyordum. Sadece hafif bir sızı vardı. Bilincimi kaybettiysem bu bün-yemin zayıf olmasından değildi, bunu biliyordum. Çapa beni suyun üzerinde sürüklerken zaman zaman kafam suyun içine dalıyordu, eğer beni zamanında gemiye çıkarmasalardı boğulacaktım.

Acaba şimdi *Dehşet Gemisi*'nde kaptan ve kaptanın adamlarıyla yalnız mı kalmıştım?...

Büyük ihtimalle böyleydi. Olanları tekrar hatırlamaya başlıyordum – Hart bir kurşunla yaralanarak kumların üzerine düşmüştü, Wells sıyrıp geçen kurşundan zor kurtulmuştu, çapa kemerime takıldığı anda Walker dengesini kaybedip düşmüştü... Arkadaşlarım ardımdan bakıp Erie'nin sularında boğulup gittiğimi mi düşünüyordu?...

O sırada *Dehşet Gemisi* hangi şekliyle yol alıyordu acaba?... Kaptan gemiyi otomobile dönüştürmüş, gölün yakınındaki eyaletlerin yollarında mı gidiyordu? Eğer uzun saatler boyunca şuursuz kaldıysam, aracın son hızla çoktan uzaklaşmış olması gerekmez miydi?... Yoksa acaba denizaltına dönüşmüştü de gölün sularının dibinde mi yoluna devam ediyordu?...

Hayır, *Dehşet Gemisi* engin bir suyun yüzeyinde ilerlemekteydi. Odama gelen gün ışığı suyun altında olmadığımızı gösteriyordu. Diğer yandan, otomobille karayolunda giderken hissedilen sarsıntılar da hissedilmiyordu. Demek ki *Dehşet Gemisi* karaya çıkmamıştı.

Fakat acaba hâlâ Erie gölünün üzerinde miydik? Kaptan bu geniş göller bölgesinde, Detroit nehrinden Huron veya Superior gölüne geçmiş olamaz mıydı?... İşte bunu bilmek benim için zordu.

Her şeye rağmen güverteye çıkmaya karar verdim. Dışarıya çıkınca belki nerede olduğumuzu kestirebilirdim. Giysilerimi aldım, bu kamarada kilit altında olup olmadığımı bilmeden giyinmeye başladım.

Kamaranın tavanındaki sürgüyü çektim.

Sürgü kolayca açıldı ve belimin yarısına kadar çıktım.

İlk yaptığım şey *Dehşet Gemisi*'nin küpeştesinden öne, arkaya, sağa ve sola bakmak oldu.

Dört tarafta geniş bir su tabakası vardı! Görünürde hiç kıyı yoktu! Sadece gökyüzü sınırının oluşturduğu bir ufuk çizgisi vardı! Acaba bir gölün üzerinde miydik, yoksa denizde mi? Son süratle yol aldığımız için burun tarafı suları yarıyor,

sıçrayan sular geminin arka tarafına kadar geliyor, damlalar yüzüme çarpıyordu.

Yüzüme çarpan tatlı suydı. Büyük ihtimalle Erie gölündeydik.

Dehşet Gemisi Black Rock koyundan ayrılalı yedi-sekiz saati geçmemişti. Güneş henüz en yüksek noktaya ulaşmamıştı. 31 Temmuz sabahı olmalıydı.

Dört tarafta geniş bir su tabakası vardı.

Erie gölünün uzunluğunun iki yüz yirmi mil, genişliğinin elli mil kadar olduğu düşünülürse, ne doğuda New York eyaletinin ne de batıda Kanada kıyılarının görünüyör olması çok doğaldı.

Bu sırada iki adam güvertedeydi. Ben güneşin konumunu anlamaya çalışırken, biri önde yola bakıyordu, diğeri arkada dümeni kuzeydoğu yönünde tutuyordu. Öndeki Long sokağında beni izleyen, Black Rock koyunda kumsala çıktığı sırada yüzünü hatırladığım casustu.

Diğeri, ormanda dolaştıkları sırada elinde fener olandı.

Gemiye döndükleri sırada “kaptan” diye seslendikleri üçüncü kişiyi aradım... Onu göremiyordum.

Bu mükemmel aracı tasarlayan *Dehşet Gemisi*’nin kaptanını, bir süredir bütün dünyayı meşgul eden, tüm insanlığa meydan okumayı göze almış, kendini Dünyanın Hâkimi olarak ilan eden, pervasız ve esrarengiz kişiyi görmek için nasıl sabırsızlandığımı tahmin edebilirsiniz!...

Ön taraftaki adamın yanına gittim. Bir dakikalık sessizliğin ardından ona dedim ki:

“Kaptan nerede?...”

Adam yarı kapalı gözlerle söylediklerimi anlamıyormuş gibi bana baktı. Halbuki bir gün önce onun İngilizce konuştuğunu kendi kulaklarımla duymuştum.

Ayrıca –fark ettim ki– kamaramdan çıkmış olduğumu görünce hiç telaşlı gibi değildi. Bana tekrar arkasını dönüp ufka doğru bakmaya devam etti.

Bu sefer aynı soruyu sormak için geminin arka tarafına doğru yürüdüm. Önünde durduğumu gö-

rünce dümenci eliyle beni kenara itti, yine yanıt alamamıştım.

Arkadaşlarımla ben *Dehşet Gemisi*'nin palamarına tırmanmaya çalışırken bizi ateş ederek karşılayan bu adamın kendiliğinden ortaya çıkmasını beklemek dışında yapabileceğim başka bir şey olmadığını anladım.

Ben de beni kim bilir nereye götürmekte olan geminin dış donanımını inceleme fırsatı buldum.

Güverte ve tertibat bilmediğim türde bir demirden yapılmıştı. Geminin ortasına doğru yarı açık bırakılmış bir kapak vardı, oldukça sessiz ve düzenli olarak çalışan makinelerin bulunduğu odaya açılıyordu. Daha önce bahsettiğimiz gibi ne direk ne yelken ne de arka tarafta bir bayrak direği vardı. Ön tarafta *Dehşet Gemisi*'nin suların altında ilerlemesini sağlayan bir periskop bulunuyordu.

İki yanda bazı Hollanda kadirga gemilerindekine benzer, ne işe yaradığını anlamadığım salmalar vardı.

Ön bölümde, *Dehşet Gemisi* yolda olmadığı zamanlarda iki adamın durduğu yer olduğu anlaşılan kamaranın önünde bir kapak daha vardı.

Arka tarafta benzer bir kapak vardı, büyük ihtimalle bir türlü ortaya çıkmayan kaptanın kamarasına aitti. Bu kapaklar kauçukla kaplanmış çerçeveye tam olarak yerleştiği zaman *Dehşet Gemisi* denizaltına dönüştüğünde içeriye su girmesi olanaksızdı.

* Salma omurga ya da kısaca salma, yelkenlilerin altında bulunan, denge sağlamaya yarayan ağırlık –ed.n.

Aracın muazzam bir süratle gitmesini sağlayan motora gelince, bir pervane, şaft veya türbinden daha fazla bir şey göremiyordum. Tek görebildiğim, suyun altında kalan kısmı çok ince olduğu için, geminin ardında uzun ve yayvan bir iz bırakıyor oluşuydu. Bu sayede kötü havalarda bile dalgalardan kaçabiliyordu.

Sonuç olarak bu motoru harekete geçiren etken, genellikle otomobillerde veya denizaltılarda kullanılan su buharı, benzin, alkol veya diğer yanıcı maddeler değildi. Öyle olsa kokusundan anlaşılırdı. Burada kullanılan madde, hiç şüphesiz çok yüksek bir basınçla gemide depolanan elektrikti.

Bu durumda akla şu sorular geliyordu: Bu elektrik nereden geliyordu; pillerden mi, jeneratörlerden mi?... Peki ama bu piller, jeneratörler nasıl doldurulmuştu?...Bu tükenmez enerji kaynağı nereden geliyordu?... Bugüne kadar bilinmeyen yöntemlerle havadan veya sudan elde edilmiyorsa bunu üreten fabrika neredeydi?... Aca-ba mevcut koşullarda sorularına yanıt bulmam mümkün olacak mı merak ediyordum...

Sonra Black Rock kumsalında kalan arkadaşlarımı düşündüm. Biri yaralıydı, kim bilir belki diğerleri, Wells ve Nab Walker da yaralanmıştı!... Beni çapanın ucunda sürüklenirken gördükten sonra *Dehşet Gemisi*'nin güvertesine çıkmış olabileceğimi tahmin edebilirler miydi?... Hiç sanmıyorum!... M. Ward Toledo'dan gelen bir telgrafla ölüm haberimi almıştır herhalde!... Peki şimdi Dünyanın Hâkimi'ne karşı yeni bir operasyon yürütmeyi kim göze alacaktı?...

Kaptanın ortaya çıkmasını beklerken aklımda bu düşünceler dönüp dolaşıyordu...

Ama ortada gözükmüyordu!

Bu sırada birden yaklaşık yirmi dört saattir hiçbir şey yememiş, çok acıkmış olduğumu fark ettim. En son evvelki gün yediğimiz akşam yemeğinden beri hiçbir şey yememiştim... Hatta karnımın bu derece kazınmasına bakılırsa iki gündür, hatta belki de daha uzun zamandır mı *Dehşet Gemisi*'ndeyim acaba diye düşündüm...

Neyse ki bana yemek verip vermeyecekleri veya nasıl verecekleri sorusu hemen açıklığa kavuştu.

Öndeki adam aşağı inip tekrar görüldü.

Tek kelime bile etmeden önüme yiyecekler bırakıp yerine döndü.

Mutlulukla yediğim yemek konserve et, kurumuş balık, peksimet, suyla karıştırarak ancak içebildiğim çok sert bir aleden oluşuyordu. Mürettebata gelince, ben kamaradayken yemiş olmalılardı, benimle yemek yemeğe gelmediler.

Onlardan hiçbir yanıt alamayacağımı anlayınca tekrar kendi düşüncelerime dalıp tekrarladım:

“Bu macera nasıl sonuçlanacaktı?... Şu görünmez kaptanı artık görebilecek miydim, beni serbest bırakacak mıydı?... Saklanmasına rağmen ona erişebilecek miydim?... Belli olmazdı!... *Dehşet Gemisi* sadece açık denizlerde veya denizaltı olarak su altında yolculuk yaparsa ben buradan nasıl kurtulabilirdim ki?... Araç otomobile dönüş-

* Genellikle arpadan yapılan, fermente edilme yöntemi sayesinde tatlı bir aromaya sahip bira çeşidi. O dönem İngiltere, Birleşik Devletler, Kanada gibi ülkelerde sık tüketilirdi -ed.n.

medikçe her türlü kaçma girişiminden vazgeçmek mi gerekirdi?”

İtiraf etmek gerekirse eğer *Dehşet Gemisi*’nin sırlarını keşfetmeden buradan ayrılmayı da hiç istemezdim!... Yeni görevimde şimdiye kadar başarılı olduğum söylenemese de –hatta neredeyse hayatımı da kaybediyordum–, bundan sonrasında da çok olumlu gelişmeler olması ihtimali düşük görünse de olayda az da olsa yol alınmıştı... Arkadaşlarımla iletişime geçmem imkânsızdı, bu doğru. Dünyanın Hâkimi’nin yasa dışı ilan edilmiş olması gibi, ben de şu anda insanlıktan uzaktım...

Dehşet Gemisi Erie gölünün kıyısı boyunca kuzeydoğu yönünde ilerliyordu. Sürati çok yüksek değildi, son hızla gidiyor olsaydı birkaç saat içinde gölün kuzeydoğu ucuna varması işten değildi.

Erie gölünün bu ucunda varılabilecek tek yer onu Ontario gölüne bağlayan Niagara nehriydi. Ancak bu nehir, New York eyaletinin önemli bir şehri olan Buffalo’nun on beş mil kadar aşağısında olan ünlü şelalelerle kesiliyordu. *Dehşet Gemisi*, Detroit nehrine çıkmadığına göre karayollarına çıkmadıkça bu dolayları nasıl terk edecekti?...

Güneş tepe noktayı geçmişti. Hava güzeldi. Etrafı serinleten meltem sayesinde yüksek sıcaklığa katlanılabiliyordu. Gölün kıyıları, ne Amerika ne de Kanada tarafı henüz görünmüyordu.

Acaba kaptan kendisini benden saklıyor muydu?... Tanınmak istemediği için mi ortaya çıkmıyordu?... Acaba *Dehşet Gemisi* kıyıya ulaştığı zaman beni serbest mi bırakacaklardı, bu yüzden mi onu görmemi istemiyordu?... Bu bana pek de olası görünmüyordu!

Öğleden sonra ikiye doğru hafif bir gürültü oldu, ortadaki kapak açıldı ve sabırsızlıkla beklediğim kaptan güvertede görüldü.

Bana arkadaşlarının gösterdiği kadar ilgi göstermediğini söylemem gerek. Dümenciye doğru yürüdü ve onun arkada bulunan yerini aldı. Dümenci ise alçak sesle birkaç kelime söyledikten sonra makine bölümüne indi.

Kaptan bakışlarını ufka çevirdi, pusulaya baktı, dümeni biraz döndürerek geminin yönünü hafifçe değiştirdi ve hızını artırdı.

Ellili yaşların başında olan bu adam orta boylu, geniş ve dik omuzluydu. Kafası büyük, saçları kısa ve beyazdan ziyade gri renkliydi; ne bıyığı ne de favorileri vardı, sadece Amerikan tarzı bir keçi sakalı bırakmıştı. Kaslı kolları ve bacakları, güçlü çiğneme kasları olan çenesi, geniş göğsü ve yüksek enerjisini gösteren, daima çatık olan kaş kasları vardı. Şüphesiz çok kuvvetli ve sağlıklıydı. Teninin yanıklığının altında belli ki coşkulu bir kan dolaşıyordu.

Diğerleri gibi kaptan da denizci kıyafetlerinin üzerine bir yağmurluk giymiş, başına saç yerini tutan yün bir bere takmıştı.

Ona baktığım zaman gözlerini kaçırmıyordu ama sanki gemisinde bir yabancı yokmuş gibi tuhaf bir kayıtsızlık sergiliyordu.

Ayrıca şunu da belirtmeliyim ki *Dehşet Gemisi*'nin kaptanı Long sokağındaki evimin önünde beni gözetleyen kişilerden biriydi!...

Ben onu nasıl tanıyorsam, o da beni Great Eyrie'ye girmek için görevlendirilen Başmüfettiş Strock olarak tanıyor olmalıydı muhakkak ki!

Ona bakıp incelerken birden –Washington’da aklıma gelmeyen– bir şey fark ettim. Kendine has özellikleri olan bu yüzü daha önce görmüştüm... ama nerede?... İstihbarat bölümünde bir dosyada mı? Yoksa sadece herhangi bir vitrindeki bir fotoğrafta mı?...

Ancak bu yüzün hatırası ne kadar zayıftı, acaba bir yanılsama oyunu muydu?...

Diğerleri benim sorularımı yanıtlama zahmetinde bulunmamışlardı, belki kaptan sorularıma biraz daha fazla değer verebilirdi... Ne de olsa aynı dili konuşuyorduk, o da benim gibi Amerika kökenli miydi acaba, bunu bilemezdim... Tabii sorularıma yanıt vermek zorunda kalmamak için beni anlamıyormuş gibi yapabilirdi!...

Gerçekten, acaba benimle ne yapmak istiyordu? Benden hemen kurtulmak mı istiyordu?... Hava kararınca beni suya mı atacaktı?... Hakkında azıcık bir şey öğrenmem bile onun için riskli mi olurdu?... Aslında beni çapanın ucunda sürüklenmeye bırakması, suyun dibine atmasından daha iyi olmaz mıydı onun için?...

Ayağa kalkıp arkaya doğru yürüdüm, yanına gidip ayakta durdum.

Alev gibi yakıcı gözlerini doğrudan bana dikti.

“Kaptan siz misiniz?...” diye sordum.

Hiç sesini çıkarmadı.

“Bu gemi *Dehşet Gemisi*, öyle değil mi?...”

Bu soruma da yanıt vermedi.

Bunun üzerine biraz daha yaklaşarak kolunu tutmak istedim...

Şiddet göstermeden beni itti, bu basit harekette bile pek alışılmadık bir kuvvet vardı.

Gözlerini direkt bana dikti.

Tekrar onun önüne gelip durdum:

“Bana ne yapmak istiyorsunuz?...” diye sordum, daha kızgın bir ses tonuyla.

O sırada sanki ağzından bir şeyler kaçırıp verecekmiş gibi kızgınlıkla dudaklarını kıpırdattı, sonra kendisini kontrol etmek için kafasını başka yöne çevirdi. Ardından elini regülatöre götürdü.

Gemi daha da hızlandı.

Büyük bir öfkeye kapılmış, artık kendimi tutamaz olmuştum, kaptana bağırmaya başladım:

“Tamam!... Peki... Siz susmaya devam edin!... Ben Madison’da, Boston’da, Kirdall gölünde tespit edilen, hem karada hem denizde, hem gölde hem de su altında yol alan aracı tanıdığım gibi sizin de kim olduğunuzu biliyorum!... Bu gemi *Dehşet Gemisi* ve siz de onun kaptanısınız... Hükümete mektup yazan da, bütün dünyaya meydan okuyabileceğini düşünen de sizsiniz!... Dünyanın Hâkimi sizsiniz!...”

Bunu nasıl reddedebilirdi ki?... O sırada dümende şu meşhur baş harfleri fark ettim.

Neyse ki kendimi tutmayı başardım, sustum. Sorularıma yanıt alabileceğime dair hiç umudum yoktu. Oradan ayrılıp kamaramın kapağının yanına gidip oturdum... Uzun saatler boyunca bir toprak parçası görebilmek ümidiyle ufka bakmaya devam ettim.

Sadece bekliyordum... Tek yapabileceğim şey beklemektir artık!... *Dehşet Gemisi* hiç yön değiştirmeden kuzeydoğuya doğru yol alıyordu ve hava kararmadan önce muhakkak Erie gölü kıyılarından görülebilir olacaktı.

14

Niagara

Bununla birlikte zaman geçiyor, her şey aynı şekilde devam ediyordu. Dümenci yerine geri gelmişti. Kaptan makine dairesinde motorun işleyişini kontrol ediyordu. Tekrar altını çizmek isterim, geminin hızı artmasına rağmen motor oldukça düzenli ve sessiz çalışıyordu. Silindirle pistonların çıkardığı gürültülerin hiçbirisi işitilmiyordu. Bundan *Dehşet Gemisi* hangi şekle girerse girsin dişli çarklarla çalıştığı sonucunu çıkardım. Ama kesin olarak bilemezdim.

Bir taraftan da yönümüzün hiç değişmediğini fark ediyordum. Hâlâ gölün kuzeydoğusuna doğru, yani Buffalo yönünde yol alıyorduk.

“Kaptan acaba neden bu yoldan devam ediyor?... Bu limanda, balıkçı teknelerinin ve ticari ürün taşıyan gemilerin ortasında durmak istiyor olamaz... Eğer Erie gölünden çıkmak istiyorsa bunu Niagara nehri yoluyla yapamaz, onunki gibi bir araçla bile şelaleleri aşmak olanaksız!... Tek çıkış yolu var, o da Detroit nehri ve *Dehşet Gemisi* iyiden iyiye oradan uzaklaşıyor!...” diye geçiriyordum içimden.

O yüzden şöyle düşünmeye başladım: Kaptan, Erie gölünün nehirlerinden birine bağlanmak için belki de geceyi bekliyordu... Orada

otomobile dönüşen araç, komşu eyaletlere geçiş yapacaktı...

O karayolu geçişi sırasında kaçmayı başaramazsam, özgürlüğe kavuşmak için hiç ümidim kalmayacaktı.

Kaptan beni bir şekilde gemiden indirmezse, Dünyanın Hâkimi'nin nerede saklandığını öğrenmiş olacaktım... Bir şekilde gemiden indirmek derken neyi kastettiğimi anlıyorsunuzdur.

Bununla birlikte, New York eyaletine sık sık geldiğim için başkenti Albany ile Buffalo şehri arasında kalan bölge dahil, gölün bu kuzeydoğu bölümünü biliyordum. Üç yıl önce meydana gelen bir polisiye olay sebebiyle Niagara şelalelerinin kıyılarını, Suspension köprüsüne kadar olan şelaleleri bir aşağı bir yukarı dolaşmış, Buffalo ve Niagara Falls kenti arasındaki iki adayı, sonra Navy adasını, şelalenin Amerika ve Kanada'da olan kısımlarını birbirinden ayıran Goat Island'ı gezme fırsatı bulmuştum.

Sonuç olarak elime kaçma fırsatı geçerse tanımadığım bir bölgede değildim. Acaba böyle bir fırsat yakalayabilecek miydim?... Tamamen içine karıştığım, sırlarla dolu bu olayda neyin şans neyin şanssızlık olduğu belli değildi!...

Öte yandan, Niagara nehri kıyılarına ulaşma ihtimalim yoktu. Dehşet Gemisi hiçbir yere çıkışı olmayan bu nehirde yol almayacak, büyük ihtimalle Erie gölü kıyısına yaklaşmayacaktı. İhtiyaç anında suyun içine dalacak, Detroit nehrine doğru inip otomobile dönüşecek ve Birleşik Devletler'in otoyollarında yoluna devam edecekti.

Bakışlarım amaçsızca ufukta dolaşırken aklımdan bunlar geçiyordu.

Ayrıca, bir türlü cevap bulamadığım sürekli aklımda dönüp duran soru şuydu: Kaptan bildiğiniz şu tehditkâr mektubu bana neden yazmıştı?... Washington'da evimi gözetlemesinin nedeni neydi?... Son olarak da Great Eyrie'yle bu olanların ilgisi neydi?... Kirdall gölüne yer altındaki su kanallarıyla geçmiş olabilirdi belki! Ancak tırmanılması mümkün olmayan duvardan mı... hayır, hayır, bu olanaksızdı!...

Dehşet Gemisi'nin hızını ve yönünü düşünersek, öğleden sonra saat dörde doğru Buffalo'ya on beş mil uzaklıkta olmalıydık, zaten karanın silueti de kuzeydoğuda hafifçe görünmeye başlamıştı.

Kıyıda birkaç yapı görünüyorsa da kaptanın kontrolünde, çok uzağından geçiyorduk. Zaten Dehşet Gemisi de suyun üzerinde çok belirgin değildi. Bir mil uzaklık dışında fark edilmesi neredeyse olanaksızdı.

Bununla birlikte, Erie gölünün ucuna yaklaştığımızı gösteren yükseklikler Buffalo'nun ilerisinde, Erie gölünün sularını Niagara şelalelerine döktüğü bir huni meydana getirecek şekilde ortaya çıkmaya başlıyordu. Sağ tarafta kum tepeleri, orada burada kümelenmiş ağaçlar göze çarpıyordu. Açıkta buharlı veya yelkenli pek çok ticari gemi ve balıkçı teknesi görüyordum.

Gökyüzü yer yer hafif esen doğu rüzgârının getirdiği duman bulutlarıyla kirlenmişti.

Bu limana doğru ilerlerken kaptanın aklında ne vardı?... Oralarda dolaşmayı göze alabilecek kadar dikkatsiz miydi?... Eğer suyun dibine ba-

tarak geceyi Erie gölünün derinliklerinde geçirmeyecekse, her saniye gölün batısına doğru yön değiştireceği şekilde dümenin döndürülmesini bekliyordum....

Ama ısrarla Buffalo yönünde yol alması anlaşılır şey değildi!...

O sırada kuzeydoğu yönünü incelemekte olan dümenci arkadaşına bir işaret yaptı. Arkadaşı da kalkıp orta bölüme geldi ve makine dairesine indi.

Hemen hemen aynı anda kaptan güverteye çıktı, dümencinin yanına giderek alçak sesle bir şeyler söyledi.

Dümenci kaptana eliyle Buffalo yönünde sancak tarafında beş ya da altı mil uzaklıkta bulunan iki karaltıyı işaret etti.

Kaptan dikkatle o tarafa baktı. Sonra omuzlarını silkerek *Dehşet Gemisi*'nin yönünü değiştirmeden arka tarafa gidip oturdu.

On beş dakika geçtikten sonra, kuzeydoğu yönünde iki dumanın gökyüzüne yükseldiğini gördüm. Ardından uzaktaki iki gölge netleşmeye başladı.

Bunlar Buffalo limanından yola çıkan, hızla bu tarafa yaklaşan iki buharlı gemiydi.

Birden aklıma bu iki geminin M. Ward'ın sözünü ettiği, gölün bu tarafında nöbet tutan, gerekirse yardım isteyebileceğim iki destroyer olabileceği düşüncesi geldi.

Bu son model destroyerler Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilen en hızlı gemilerdendi. Mükemmel bir teknolojiyle üretilen çok güçlü makinelerle donatılmış bu gemilerin hızı saatte yirmi yedi mile ulaşabiliyordu.

Dehşet Gemisi'nin çok daha yüksek bir hız yapabildiğini biliyorduk. Çok yakından takip edilse bile yakalanması çok zordu, sonuçta suya dalabilir ve gözden kaybolurdu.

Aslında bu buharlı gemiler yerine denizaltı kullanılsa belki başarı şansı daha yüksek olabilirdi. O zaman güçleri eşit olur muydu acaba? Bundan da emin değilim.

Wells'in Toledo'ya döndüğü zaman bu gemilerin kaptanına bir yıldırım telgrafı çektiği konusunda hiç şüphem kalmamıştı. Belli ki onlar da Dehşet Gemisi'ni fark etmişlerdi ve tam hız ona doğru geliyorlardı. Bununla birlikte kaptan hiçbir şey olmamış gibi umursamadan Niagara nehrine doğru yoluna devam ediyordu.

Destroyerler ne yapacaktı acaba?... Şüphesiz Buffalo'yu sancak tarafında bırakarak Dehşet Gemisi'ni Erie gölünün köşesine sıkıştırarak şekilde manevra yapacaklardı, sonuçta Niagara nehrinden hiçbir yere geçemezdi.

Kaptan dümene geçti. Adamlardan biri önde, diğeri makine dairesindeydi. Bana kamaraya inmemi söylemeyecekler miydi?...

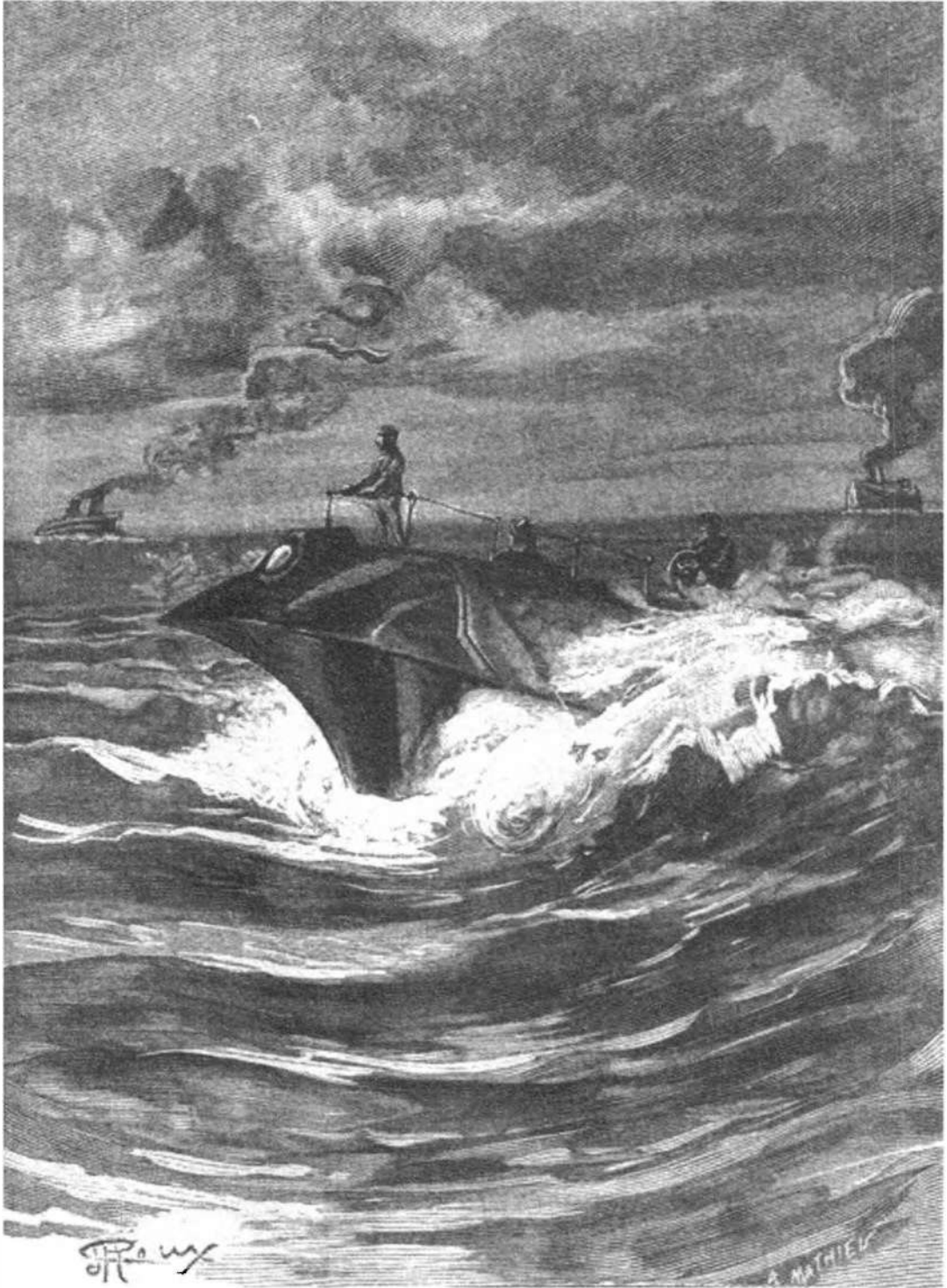
Bunu yapmamaları beni çok memnun etmişti. Aslında kimsenin umurunda değildim, sanki gemide yokmuşum gibi davranıyorlardı...

Sakin bir tavırla destroyerlerin yaklaşmasını izliyordum. İki milden daha yakındılar. Dehşet Gemisi'ni iki ateş arasında bırakacak şekilde yaklaşıyorlardı.

Dünyanın Hâkimi'ne gelince, yüzünde derin bir küçümsemeden başka bir ifade yoktu. Bu destroyerlerin ona hiçbir şey yapamayacağından emin-

di... Ne kadar süratli olurlarsa olsunlar, basit bir komutla onlardan uzaklaşabilirdi!... *Dehşet Gemisi*'nin destroyerlerin ateş sahasının dışında kalması için motorunun birkaç devir yapması yeterliydi. Denizaltına dönüşüp Erie'nin derinliklerine dalarsa mermilerin ona ulaşması zaten imkânsızdı!...

On dakika sonra bizi yakalamaya çalışan bu iki gemiyle aramızda neredeyse bir mil kalmıştı...

Aramızda neredeyse bir mil kalmıştı.

Kaptan daha da yaklaşmalarına izin verdi. Sonra kumanda koluna dokundu, itici motorlarının gücü iki katına çıkan *Dehşet Gemisi* gölün üzerinde uçmaya başladı. Kaptan destroyerlerle oyun oynuyor, geri dönmek yerine ileriye doğru yol almaya devam ediyordu! İki geminin ortasından geçmeyi göze alabilecek miydi acaba? Sonra hava kararınca kadar onları peşinden sürükleyerek kaçacak, onları etkisiz kılıp takip etmekten vazgeçmelerini sağlayacaktı.

Buffalo şehri Erie gölünün kıyısında belirmeye başlıyordu. Binaları, çan kulelerini, siloları rahatça seçebiliyordum. Biraz daha kuzeybatıda, dört ya da beş mil ötesi Niagara'ya çıkıyordu.

Bu koşullar altında geminin hangi tarafında durmam doğru olurdu?... İyi bir yüzücü olduğuma göre destroyerlerin arasından geçerken, tam ikisinin ortasındayken bu fırsatı kaçırmayıp suya mı atlamalı mıydım?... Kaptan beni hemen yakalardı!... Suyu dalıp ondan kaçamaz mıydım acaba?... İki gemiden biri muhakkak beni fark ederdi... Destroyerlerin süvarileri benim *Dehşet Gemisi*'nde olabileceğim konusunda bilgilendirilmemişler miydi?... Suyu atladığım zaman bir tekne beni kurtarmaya gelir miydi acaba?...

Elbette ki eğer *Dehşet Gemisi* Niagara nehri kıyılarına doğru giderse başarılı olma şansım daha yüksekti. Navy adası civarında daha iyi bildiğim yerlerde karaya çıkma şansım olurdu... Ancak kaptanın şelalelerle dolu bu nehre girmeyi göze alması bana göre olanaksızdı... Destroyerlere yaklaşmamızı beklemeye karar verdim, ne yapacağıma zamanı gelince karar verecektim...

İtiraf etmem gerekir ki karanım değişmemişti... Hayır!... Bu esrarengiz olayın bu derece ortasında kayıp kurtularak bu sırrı çözme fırsatını kaçıramazdım... Yasa dışı ilan edilmiş bu adam neredeyse elimin altındayken kaçma düşüncesine mesleki içgüdülerim karşı koyuyordu!... Hayır! Kaçmayacaktım!... Bu, oyunu sonuza dek terk etmek olurdu!... Diğer yandan gemide kalırsam sonumun ne olacağını, beni neyin beklediğini, *Dehşet Gemisi*'nin beni nereye kadar sürükleyeceğini de bilmiyordum!...

Saat altıyı çeyrek geçiyordu. Destroyerler aralarında on iki ile on beş gomina^{*} arası bir mesafe bırakarak yaklaşıyordu. *Dehşet Gemisi*, hızını bile artırmadan birini geminin iskele yanına, diğerini de sancak yanına almakta gecikmedi.

Olduğum yerde duruyordum. Ön taraftaki adam benim yakınımıdaydı.

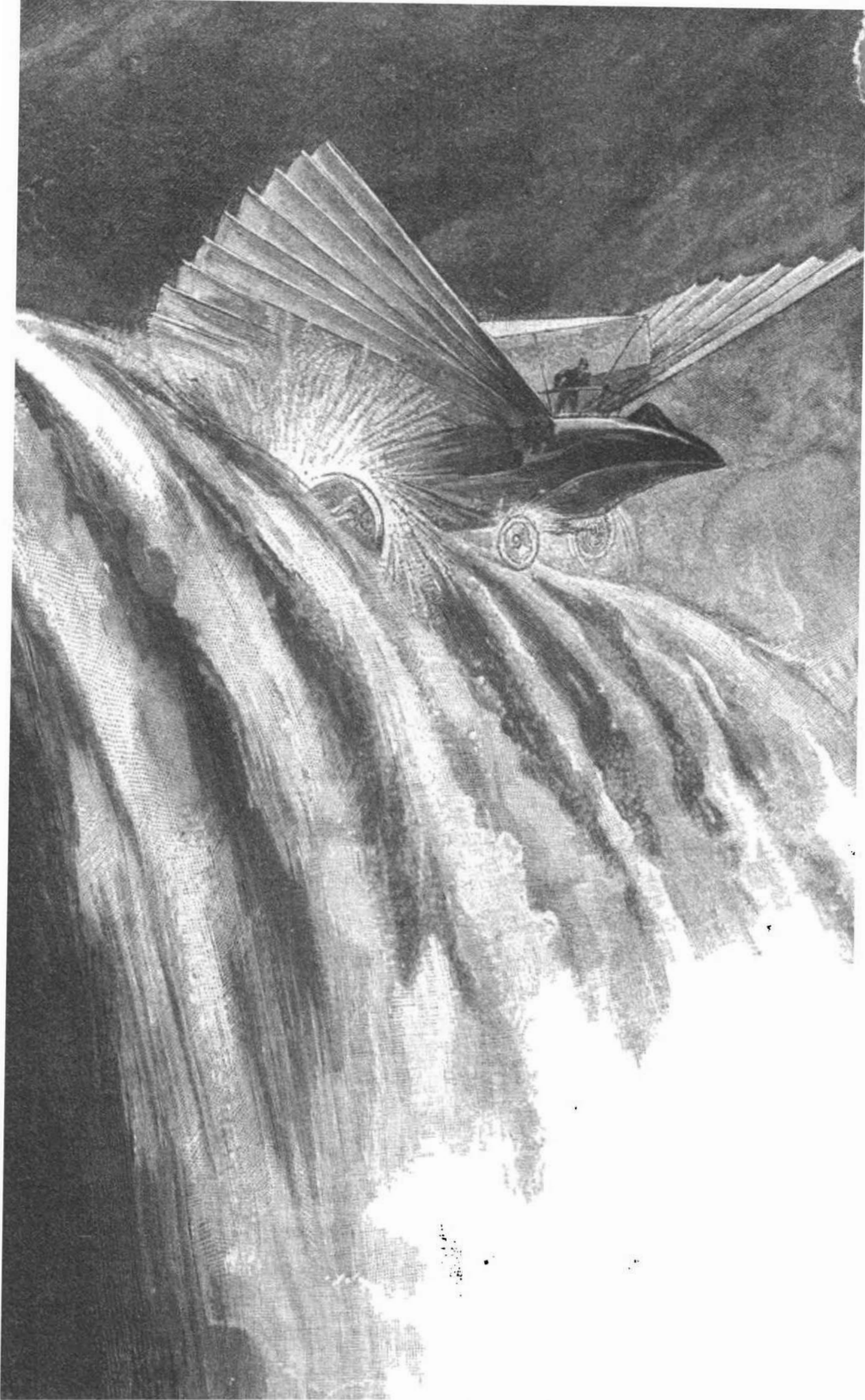
Kaptan gergin kaşlarının altında parlayan gözleriyle dümende hareketsiz duruyordu. Son bir manevra yapmak için uygun zamanı bekliyor gibiydi...

Aniden soldaki destroyerden bir patlama sesi geldi. Suyun üzerini teğet geçen bir kurşun *Dehşet Gemisi*'nin önünden geçip sağ taraftaki destroyerin arkasında kayboldu.

Yerimde doğruldum. Yanımdaki adam ayakta, kaptandan bir işaret bekler gibiydi...

Kaptan başını bu tarafa çevirmedi bile, yüzündeki küçümseyici ifadeyi sanki bugünmüş gibi hatırlıyorum!...

* Bir deniz milinin onda biri uzunluğuna verilen addır. 1 gomina 185,22 metreye eşittir -çn.

Dehşet Gemisi'nin sürüklendiği an.

Hemen o anda kamarama doğru itildim, ardından kapak üzerime kapandı. O sırada diğer kapakların da kapandığını işittim. Bir dakika bile geçmemişti ki suya daldı... Denizaltı gölün sularının altında kayboldu...

Boğuk sesleri kulağıma kadar gelen top sesleri devam ediyordu. Sonra her şey sessizleşti. Kamaramın lombarından içeriye hafif bir ışık sızıyordu. Denizaltı yalpalamadan, sarsılmadan sessizce Erie gölünde yüzüyordu.

Dehşet Gemisi'nin denizaltına dönüşümü o kadar kolay ve hızlı gerçekleşmişti ki, otomobile dönüşmesi bile bu derece kolay değildi.

Peki şimdi Dünyanın Hâkimi ne yapacaktı?... Eğer karaya çıkıp otomobil olarak yola devam etmeyecekse, büyük ihtimalle *Dehşet Gemisi*'nin yönünü değiştirecekti. İyice kafa yormak gerekirse batı yönüne gideceğini düşündüm. Destroyerleri atlatır atlatmaz da Detroit nehri çıkışına yönelecekti. Hava kararıp takip güçleşinceye kadar deniz altında kalıp sonra tekrar yüzeye çıkacaktı.

Öyle olmadı. On dakika geçmemişti ki gemide bir telaş başladı. Makine dairesindeki konuşmalar duyuluyordu. Konuşmalara mekanik bir gürültü eşlik ediyordu. Denizaltını suyun yüzeyine çıkmaya zorlayan bir hasar meydana geldiğini anladım...

Yanılmıyordum. Bir saniye sonra yarı karanlık kamarama ışık doldu. *Dehşet Gemisi* suyun üzerine çıkmıştı... Güvertede ayak sesleri duydum. Kapaklar açılıyordu. Benim kamaramın kapağı da açıldı...

Diğer iki adam içerde meşgulken kaptan dümendeki yerini almıştı.

Destroyerlerin görünüp görünmediklerine baktım... Evet, sadece çeyrek mil uzağımızdaydılar. Dehşet Gemisi'ni görür görmez tekrar peşine düştüler. Ancak bu kez Niagara nehrine doğru ilerliyorduk.

Bu manevraya anlam veremediğimi itiraf etmeliyim. Çıkışı olmayan bir yönde yol alıyorduk, hasar sebebiyle suya dalmamız mümkün değildi, peşimizde destroyerler vardı, geri de dönemedik. Acaba New York eyaletinde veya Kanada topraklarında otomobile dönüşerek devam etmeyi mi planlıyordu?...

Dehşet Gemisi yarım mil daha öndeydi. Destroyerler tam gaz takip ediyordu, bu koşullar altında güvertelerindeki silahlarla ona ulaşmaları çok zordu.

Çok rahatlıkla aradaki mesafeyi açıp karanlık çökünce batı kıyılarına geri dönebileceği halde kaptan hızını artırmıyor, mesafeyi koruyarak ilerliyordu!

Saat yediden sonra sağ tarafta Buffalo gözden kaybolmaya başlamış, Niagara nehrinin girişi görünmeye başlamıştı. Şayet çıkamayacağını bile bile oraya girerse kaptan aklını kaçırmış olmalıydı... Ama zaten kendini Dünyanın Hâkimi ilan eden bu kişi normal olabilir miydi ki?...

Kaptanın hem oldukça sakin hem de kayıtsız olduğunu görüyordum. Destroyerlerin gelip gelmediğine bakmak için arkasına bile dönmüyordu.

Gölün bu bölümü bomboş ve sakindi. Niagara nehri kıyılarındaki az sayıda kasabaya giden tek-

neler de ortada görünmüyordu. *Dehşet Gemisi*'nin yoluna tek bir balıkçı teknesi bile çıkmamıştı. Her koşulda, destroyerler Niagara nehri üzerinde takibe devam etseler bile, çok yakında durmak zorunda kalacaklardı.

Niagara nehrinin Amerika'yla Kanada kıyılarının ortasına döküldüğünü söylemiştim. Bir tarafında Buffalo kenti, diğer tarafında Erie kalesi bulunur. Bin iki yüz metre civarındaki genişliği şelalelere yaklaştıkça daralır. Erie'den Ontario'ya kadar olan uzunluğu on beş fersahı bulur. Kuzeye doğru akarken Superior, Michigan ve Huron göllerinin sularını bu son göle döker. Erie'yle Ontario gölleri arasında üç yüz kırk fitlik bir seviye farkı vardır. Şelalenin yüksekliği de yüz elli fittir. Bir at nalı biçiminde olduğu için bu şelaleye "Horseshoe Şelalesi" adı verilmektedir. Hiç kesilmeyen bir gök gürültüsü sesi çıkardığı için Kızılderililer buraya "Suların Gök Gürültüsü" adını vermişlerdir. Bu gürültü şelaleden millerce uzaktan bile işitilmektedir.

Nehri Buffalo ve Niagara Falls kentleri arasında bulunan iki ada ayırıyordu: Horseshoe şelalesinin bir fersah yukarısında olan Navy adası ve Amerika şelalesini Kanada şelalesinden ayıran Goat Island. Bu adanın en ucunda, akarsuyun üzerine, akıntıya doğru cesaretle uzanan Terrapin Tower" inşa edilmişti. Şelalenin sürekli akıntısıyla uçurma doğru sürüklendiğinden daha sonra yıkılmak zorunda kaldı.

* At Nalı şelalesi –çn.

** Niagara şelalelerinde inşa edilen ilk gözetleme kulesiydi. 1829'da General Parkhurst Whitney tarafından inşa edildi –çn.

Niagara nehrinin üst bölümündeki kolda, tam olarak Navy adasının iki tarafında iki kasaba vardır. Sağ kıyıda Schlosser, sol kıyıda ise Chippewa yer alır. Akıntı buradaki yükseklikte, eğimle birlikte çok kuvvetli bir ivme kazanır ve akıntı yönünde iki mil aşağıdaki meşhur şelaleyi oluşturur.

Dehşet Gemisi Erie kalesini geçmişti. Güneş batıya, Kanada ufuk çizgisinin üstüne geliyordu. Güneybatıda sislerin içinden dolunay doğuyordu. Bir saat içinde karanlık bastıracaktı.

Destroyerler bir mil arkamızda, isabet ettirmeden ateşlemeye devam ederek bizi takip ediyordu. Uzun yeşil ovalara uzanan, ağaçların gölgelediği, kır evleriyle bezeli kıyıların arasından geçiyorlardı.

Açıkçası, Dehşet Gemisi'nin geri dönmesi artık olanaksızdı. Destroyerler onu batırırdı. Tabii benim bildiğim şeyi, bir arıza sebebiyle Dehşet Gemisi'nin suyun yüzeyine çıkmak zorunda kaldığını, kaçmak için tekrar suya dalmasının imkânsız olduğunu destroyerlerin süvarileri bilmiyordu. Yine de ilerlemeye devam ediyorlardı, şüphesiz son noktaya kadar bu şekilde devam edeceklerdi.

Bu hırslı takip bana göre ne kadar anlamsızsa, Dehşet Gemisi'nin gidişi de anlaşılabilir değildi. Yarım saat sonra şelale yolunu kapatacaktı. Ne kadar olağanüstü bir araç olursa olsun Horseshoe şelalesini geçemezdi. Sulara kapılırsa yukardan dökülen suların aşağıda oluşturduğu elli beş metre derinliğindeki girdapta kaybolurdu. Belki kıyılardan birine yaklaşabilirse, otomobile dönüşerek

tekerleklerinin üzerinde saatte iki yüz kırk kilometreyle kaçabilirdi!...

Şimdi hangi tarafta durmalıydım?... Sahile ulaşmamın daha kolay olacağı Navy adasının yanından geçerken atlayıp kurtulabilir miydim?... Bu fırsattan istifade edemezsem Dünyanın Hâkimi sırlarını bu derece öğrenmişken beni asla serbest bırakmazdı!...

Bu sefer kaçmamın kesinlikle yasak olduğunu bütün açıklığıyla gördüm. Kamarama kapatılmış değilsem de esirdim. Kaptan dümendeydi, ama yanımdaki arkadaşı gözlerini üzerimden ayırmıyordu. En ufak bir harekette beni yakalayıp kapatacaktı... Mevcut durumda kurtuluşum *Dehşet Gemisi*'nin kurtuluşuna bağlıydı.

Bu sırada destroyerlerle aramızdaki mesafe kapanıyordu, fark birkaç gominaya düşmüştü. Acaba arıza sebebiyle *Dehşet Gemisi*'nin motoru arayı açamıyor muydu?... Buna rağmen kaptan hiçbir endişe belirtisi göstermiyor, karaya yanaşma çareleri aramıyordu.

Siyah duman bulutlarının arasında destroyerlerin hava deliklerinden çıkan buharın ıslığı duyuluyordu.

Ancak aynı anda üç milden daha az aşağıda olan şelalenin uğultusu da işitiliyordu.

Dehşet Gemisi nehrin sol kolunda, Navy adasının yanında ilerliyordu, çok yakında adanın uç noktasını geçmiş olacaktı. On beş dakika sonra Goat adasının üzerindeki ağaçlar görünmeye başladı. Eğer *Dehşet Gemisi* yola devam etmekte kararlıysa, destroyerler uzun süre bu takibe devam edemezdi!... Ayrıca eğer bu uğursuz kapta-

nın canı Horseshoe şelalesinin girdaplarının içinde boğulmak istiyorsa onu uçuruma kadar takip etmezlerdi!...

Nitekim düdük sesleri duyuldu ve şelaleye beş-altı mil kadar mesafe kala destroyerler durdu. Sonra ırmağın yukarı kısmından patlama sesleri işitildi, *Dehşet Gemisi*'nin yakınından ona isabet etmeyen bir sürü mermi geçmeye başladı...

Güneş kaybolmuştu. Alacakaranlığın ortasında ayın ışıkları kuzeye doğru vuruyordu. Aracın hızı akıntının hızıyla iki katına çıkmıştı, hayret vericiydi. Bir dakika sonra şelalenin Kanada tarafına döküldüğü noktada oluşan kara deliğin içine düşmüş olacaktık...

Korkulu gözler Goat Island'ın yüksek kıyılarına, sonra en ucuna, çalkantılı suların köpükleri içinde kaybolmuş olan Three Sisters' adacıklarına baktım...

Ayağa kalktım... Kendimi nehre atıp adaya yüzmeye çalışacaktım... O sırada yanımdaki adamın elleri beni sıkı sıkı tuttu...

Aniden geminin içinden çok kuvvetli bir makine gürültüsü duyuldu. Aracın iki kenarında bulunan salmalar kanat gibi açıldı ve *Dehşet Gemisi* tam şelalenin sularına kapılacağı sırada, köpüren suların içinde ay kuşağı tayfının ortasından gökyüzüne doğru yükselmeye başladı!

* General Parkhurst Whitney'in üç kızının anısına bu isim verilmiştir – ed.n.

15

Kartal Yuvası

Ertesi gün, ağır bir uykudan uyandım. Araç artık hiç hareket etmiyordu. Hemen anladım ki karayolunda gitmiyor, suyun üzerinde veya altında yüzmüyor, havada da uçmuyorduk. Buradan aracın mucidinin kendisinden önce hiç ayak basılmamış olan sığınağında olduğumuz sonucunu mu çıkarmalıydım?...

Peki şimdi gemiden indirip benden kurtulmadığına göre, sonunda sırrını öğrenecek miydim?...

Havadaki yolculuğumuz sırasında bu kadar derin uyumuş olmam tuhaf değil miydi? Buna çok şaşırmıştım. Acaba bu ağır uykuya son yemeğime karıştırılan uyku verici bir madde mi sebep oldu diye de düşündüm... *Dehşet Gemisi*'nin kaptanı nereye indiğimizi görmemem için beni uyutmuş muydu?... Tek hatırlayabildiğim, aracın şelalenin girdabına kapılacağı sırada motorunun harekete geçip olağanüstü bir güçle geniş kanatlarını çırpıp bir kuş gibi yükseldiği an içimde oluşan korkunç histi!...

Demek ki Dünyanın Hâkimi'nin aracının dört farklı kullanım şekli vardı: Aynı anda hem otomobil hem gemi hem denizaltı hem de tayyareydi. Karada, suda, havada hareket edebiliyordu, hem de çok güçlü bir motorla ve müthiş bir süratle!... Şekilden şekilde bu muhteşem dönüşüm sadece

birkaç saniye içinde gerçekleşiyordu!... Bu farklı devinimlere aynı araç yön veriyordu!... Bütün bu dönüşümlere şahit olmuştum!... Ancak henüz bilmediğim, belki de zamanla keşfedeceğim şey bu aracın hangi yakıtla çalıştığı konusuydu ve bunun mucidi nasıl bir adamdı ki bütün bu parçaları hem yaratıp hem de hepsini büyük bir ustalık ve cesaretle kullanabiliyordu!

Dehşet Gemisi Kanada şelalesinde yol alırken, kamaramın kapağına tutunmuştum. Aydınlık bir akşam olduğu için tayyarenin* izlediği rotaya dikkatle bakabildim. Irmağın üzerinden uçuyor, Horseshoe şelalesinin üç mil yukarısındaki Suspension köprüsünü geçiyordu. Niagara şelalelerinin Ontario gölüne doğru dökülen geçilmesi imkânsız olan kısmı tam burada aşağıya doğru kıvrılıyordu.

Tam bu noktada aracın doğruya doğru döndüğünü zannettim.

Kaptan hâlâ arka taraftaki yerindeydi. Ona hiçbir şey sormadım... Neye yarardı ki zaten?... Nasıl olsa yanıt vermeyecekti.

Dikkatimi çeken Dehşet Gemisi'nin hayret verici bir rahatlıkla yol alıyor olmasıydı. Demek ki gökyüzündeki yolları da karayolları ve denizyolları kadar iyi tanıyordu.

Bütün bu sonuçlara bakınca kendini Dünyanın Hâkimi ilan eden kişinin kendisiyle büyük gurur duyması anlaşılır değil miydi?... İnsan elinden çıkan bütün diğer araçların motorundan daha üs-

* “Aviateur” kelimesi, kendi kendine gittiğinden dolayı uçan aracı kastetmektedir. [Verne'in anlam karışıklığını gidermek amacıyla “tayyareci” anlamına da gelen “aviateur” kelimesine düştüğü dipnottur -ed.n.]

tün bir araç üretmişti, öyle değil mi? Ayrıca kimse de onunla yarışamıyordu... Gerçekten de bu aracı satması için hiçbir sebep yoktu, ona teklif edilen milyonları niçin kabul etsindi ki?... Evet, bu araç etrafa saçtığı sarsılmaz özgüvenini ve kibrini açıklıyordu!... Peki, bu hırs onu nereye götürecekti? Aşırı hırs onu deliliğe sürüklemeydi?...

Dehşet Gemisi'nin havalanmasından yarım saat sonra, hiç farkına varmadan düşmüş, tamamen baygın halde kalmıştım. Bu duruma getirmek için bana uyku verici bir ilaç vermiş olmalıydılar. Kaptan hangi yönde gittiğini bilmemi istemiyordu kesin.

Tayyare yola gökyüzünde uçarak mı devam etmişti yoksa denizin veya gölün üzerinde yüzerek mi? Belki de Amerika karayollarına mı atılmıştı?... Bilmiyordum. 31 Temmuz 1 Ağustosla bağlayan gecede olan bitene dair hiçbir şey hatırlamıyordum.

Bakalım bu serüven nasıl devam edecekti? Benim asıl merak ettiğim konu bu serüvenin nasıl biteceğiydi.

Tuhaf bir şekilde daldığım uykudan uyandığım zaman *Dehşet Gemisi* tamamen hareketsiz durumdaydı. Bundan emindim. Çünkü hangi şekliyle olursa olsun, isterse havada uçuşsun, yolda olsaydık hissederdim.

Uyandığım zaman kendimi Erie gölünün üzerinde gemide geçirdiğim ilk gece olduğu gibi kamaramda kapalı buldum. Ben fark etmeden kapağı kilitlemişlerdi.

Araç iniş yaptığı için bütün mesele güverteye çıkmama izin verip vermeyeceğiydi. Kapağı iterek açmaya çalıştım ama açılmıyordu.

“O halde,” dedim kendi kendime, “belki de *Dehşet Gemisi* denize veya göle dönmeden veya uçmaya başlamadan önce ben de özgürlüğüme kavuşamayacağım.”

Çünkü bu durumdayken kaçmam zaten olanaksız hale gelmiyor muydu ki?... Bu tutsaklığın ne kadar süreceğini bilmiyordum, o yüzden de çok sabırsız ve endişeliydim.

On-on beş dakika beklemiştim ki açılan bir kapı sesi geldi kulağıma. Kapak dışarı doğru açıldı, kamarama birden hava ve ışık doldu.

Bir anda kendimi güvertede, her zamanki yerimde buldum.

Gözlerimi ufukta gezdirdim.

Düşündüğüm gibi *Dehşet Gemisi* karada duruyordu. Yarıçapı üç yüz elli-dört yüz metre olan bir buz yalağının ortasındaydı. Etraf üzerinde bir tutam ot bile bitmeyen, sarımtırak çakıl taşlarından oluşan bir örtüyle kaplıydı.

Bu buz yalağının çapı güneyden kuzeye doğru uzanan hemen hemen düzgün bir oval biçimindeydi. Etrafındaki kayalardan oluşan duvarlara gelince, onların yüksekliği kaç metreydi, üzerlerindeki yüzey nasıldı bunu bilemiyordum. Üzerimizde güneş ışınlarının henüz dağıtamadığı yoğun bir sis vardı. Birkaç sis bulutu kumlu zemine kadar inmişti. Şüphesiz sabahın ilk saatleriydi, bu sis çok yakında dağılacaktı.

Ağustos ayının ilk günü olmasına rağmen bulunduğumuz yerdeki havanın oldukça soğuk olduğunu fark ettim. Bundan da Yeni Kıta'nın yüksek rakımlı bir yerinde olduğumuz sonucunu çıkardım... Ama neresiydi?... Bu konuda bir var-

sayımda bulunmam neredeyse imkânsızdı. Ne olursa olsun, çok süratli uçmuş bile olsa, tayyare Atlas veya Pasifik okyanusunu geçmiş olamazdı. Üstelik Niagara'dan ayrılalı daha on iki saat bile geçmemişti.

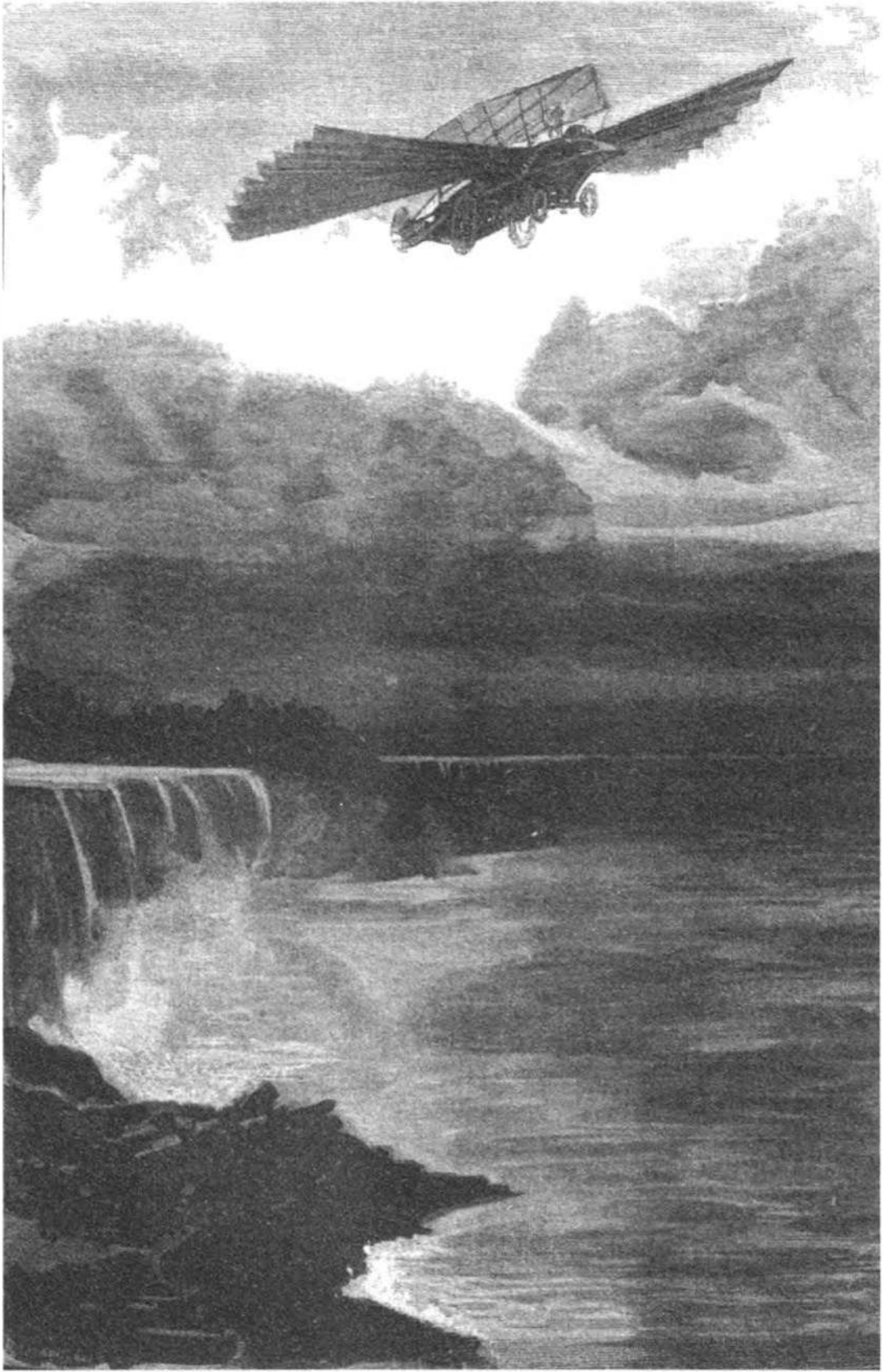
Bu sırada kaptan kayadaki bir oyuğun içinden çıkıyordu, muhtemelen etraftaki taş duvarlara oyulmuş, siste kaybolmuş bir mağaraydı orası.

Sislerin içinde zaman zaman boğuk çığlıkları derin sessizliği bozan büyük kuşların gölgesi beliriyordu. Kim bilir, ne hızına ne de gücüne erişemeyecekleri, heybetli kanatları olan bu canavar onları korkutuyor muydu acaba?

Her şey bana Dünyanın Hâkimi'nin görkemli yolculuklarının ardından geldiği sığınağın burası olduğunu düşündürüyordu... Otomobilinin park yeri, gemisinin demir attığı liman, tayyaresinin yuvası burasıydı demek ki! Dehşet Gemisi şimdiyse bu buz yalağının içinde hareketsiz duruyordu.

Sonunda bu aracı inceleyebilecektim, kimsenin beni engelleyeceğini de sanmıyordum. Zaten kaptan şimdiye kadar olduğu gibi varlığımdan hiç de rahatsız görünmüyordu. Diğer iki arkadaşı da onun yanına gitmişlerdi, üçü birlikte daha önce sözünü ettiğim mağaraya girdi. Şimdi en azından aracı dışından inceleyebilirdim. İç donanıma gelince, bu konuda ancak tahminlerde bulunabilirdim.

Aslında benim kamaramın kapağı hariç diğer kapakların hepsi kapalıydı, onları boşuna açmaya çalıştım. Her şeyden önce belki de en önemlisi Dehşet Gemisi farklı biçimlere dönüştüğü zaman onu harekete geçiren motorun ne olduğunu öğrenmekti.

Şelaleye yukardan bakan Dehşet Gemisi.

Yere atladım, ilk incelemeyi yapmak için bol bol zamanım vardı.

Araç füze biçimindeydi, ön tarafı arka tarafından daha sivriydi, gövdesi alüminyumdu, kanat-

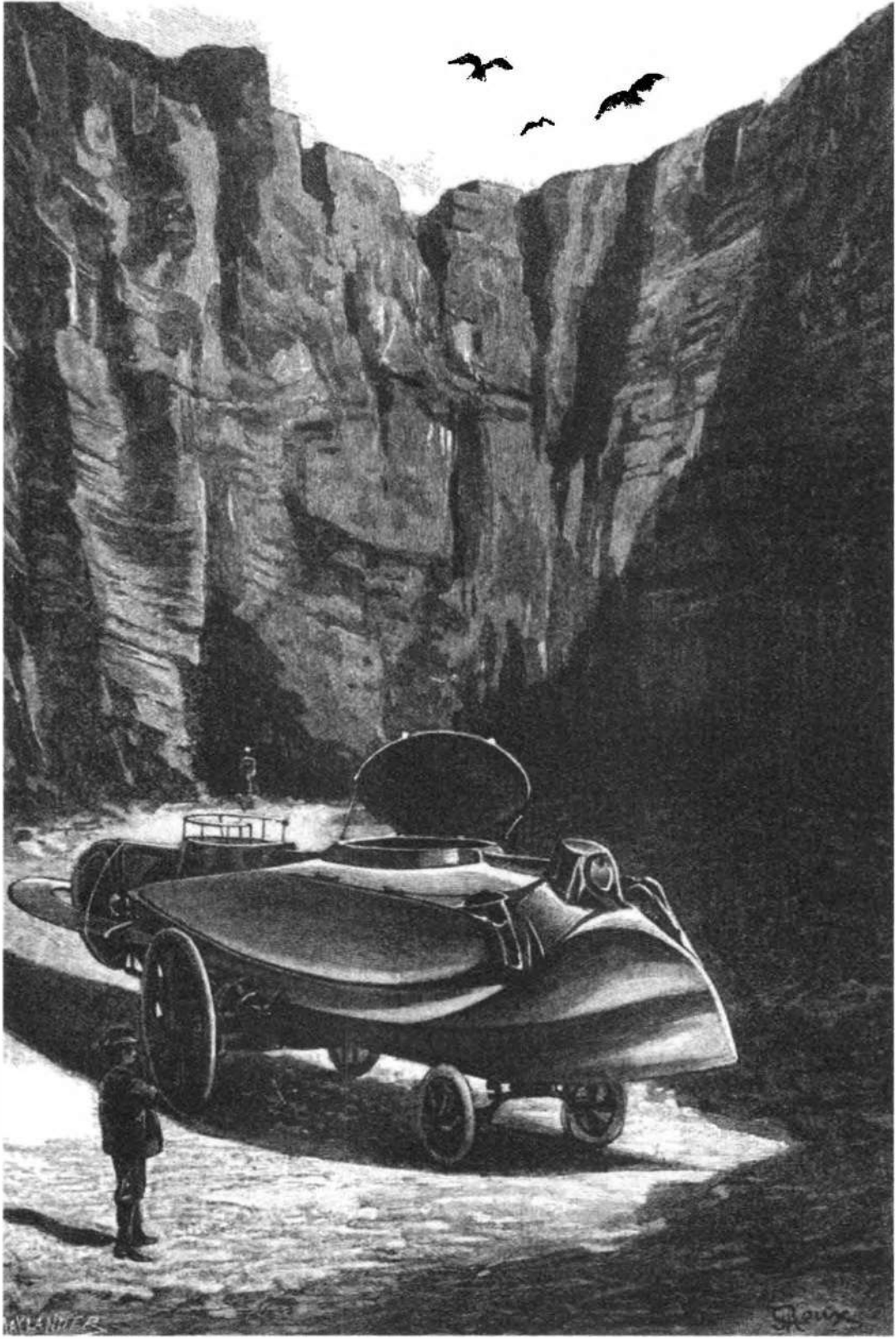
larının hangi malzemedен yapıldığını anlayamamıştım. Hız yaparken sarsıntı olmamasını sağlayan altmış santimetre çapında, kalın lastikli dört tekerlek üzerinde duruyordu. *Dehşet Gemisi* suyun üzerinde ve altında yol alırken palet gibi açılan jant telleri aracın hızını artırıyor olmalıydı.

Ancak bu tekerlekler ana motoru oluşturmuyordu. Ana motora dahil olan omurganın iki tarafına uzunlamasına yerleştirilmiş iki Parson türbini vardı. Motor tarafından son hızla döndürüldüğü zaman, suyun içinde hareketi bu türbinler sağlıyordu. Kendi kendime gökyüzünde uçarken de bunların itici güç olarak kullanılıyor olabileceğini düşündüm.

Her halükârda aracın havada durmasını ve hareket etmesini sağlayan, araç hareketsizken iki tarafında salma gibi duran bu büyük kanatlardı. Demek ki mucit bu araçta “havadan daha ağır” sistemini uygulamıştı. Bu sistem aracın havada belki de en güçlü kuşlardan bile daha yüksek bir hızla uçmasını sağlıyordu.

Bütün bu farklı mekanizmaları harekete geçiren etken de, tekrar söylüyorum, elektrik enerjisinden başka bir şey olamazdı. Peki ama akümülatörler bu enerjiyi hangi kaynaktan alıyordu?... Acaba akümülatörleri besleyen bir elektrik üretim tesisi mi vardı?... Acaba bu buz yalağının mağaralarından birinde dinamolar mı çalışıyordu?...

* 1863'te fotoğrafçı Nadar tarafından, aerostatik yasalarıyla çalışan balonlara karşılık aerodinamik yasalarıyla çalışan uçan araçları tarif etmek için icat edilmiş bir terimdir –çn.

Araç füze şeklindeydi.

İncelemelerime göre bu araç tekerleklerden, türbinlerden ve kanatlardan oluşuyordu, ancak bunları çalıştıran mekanizma veya enerji konusunda bir bilgi edinememiştim. Bunu öğrensem bile özgür olamadıktan sonra neye yarardı ki?...

Bu öğrendiğim – azıcık da olsa– bilgiyle Dünyanın Hâkimi beni serbest bırakmazdı zaten!...

Doğrusu geriye kaçma olasılığı kalıyordu. Fakat ya bu fırsat hiç sunulmazsa?... *Dehşet Gemisi*'nin yolculukları sırasında olmasa bile, bu çevrili alanda durduğu sırada olur muydu ki?...

Her halükârda, ilk yanıtlamam gereken soru bu buz yalağının bölgenin neresinde olduğuydu... Tayyare nereye iniş yapmıştı acaba?... Çevreyle nasıl iletişime geçilebilirdi?... Bu çevrili alandan dışarı çıkmak mümkün müydü yoksa sadece kayaların üzerinden uçarak mı buraya erişilebiliyordu?... Amerika Birleşik Devletleri'nin neresindeydik?... Ne kadar hızlı uçmuş olsa da, bir gece önce yola çıktığına göre Amerika'dan ve Yeni Dünya'dan ayrılp Eski Dünya'ya ulaşmış olamazdı!... Gece yolculuk yapıp sabah varabileceği yerler tahmin edilemez miydi?...

Hemen kabul edilemese de zaman zaman aklıma gelen bir ihtimal vardı, *Dehşet Gemisi* saklanma durağı olarak Great Eyrie'yi seçmiş olabilir miydi?... Bu uçan araçla oradaki kayaları aşmak mümkün olabilir miydi?... Akbabaların ve kartalların yaptığını bir tayyare neden yapamamıştı ki?... Bu ulaşılmaz yuva Dünyanın Hâkimi'ne polisimizin ortaya çıkaramadığı ve erişilmez olduğuna inanılan çok gizemli bir sığınak mı sunuyordu?... Hem Niagara Falls ile Blue Ridge'in bu kısmı arasındaki uzaklık yüz elli mili geçmiyordu ve *Dehşet Gemisi* on iki saatte bu mesafeyi kat edebilmişti!...

Kesinlikle! Diğer pek çok varsayımın yanında bu düşünce de zihnimde yavaş yavaş netleşiyor-

du!... Ayrıca, Great Eyrie'yle baş harflerle imzalanan mektubun yazarı arasında var olan anlayamadığım ilişki de bu şekilde anlam kazanıyordu, değil mi?... Peki, tekrar bir operasyon girişimi olması halinde tarafıma yapılan tehditler?... Ya evimin gözetlenmesi?... Great Eyrie'nin sahne olduğu olayların henüz bulamadığım bir sebebi olmalıydı muhakkak!... Evet! Great Eyrie!... Great Eyrie!... Tırmanarak buraya ulaşmam mümkün olmadığına göre *Dehşet Gemisi*'ne binmeden buradan çıkabilir miydim acaba?...

Ah şu sis bir dağılsaydı anlardım belki?... Bu varsayım uygulamada farklı olabilir miydi?...

Bununla birlikte kaptan da arkadaşları da benimle ilgilenmediklerine göre çevrili alanda dolaşmaya karar verdim.

Bu sırada üçü de oval alanın kuzey ucundaki mağaradaydı, ben de güney uçtan incelemeye başladım.

Taş duvarın yanına geldim, çok sayıda oyuk ve çukurla dolu üs boyunca yürümeye başladım. Duvarın üst tarafında Allegheny sıradağlarında bulunan feldspat mineralinden oluşan düz kayalar vardı. Bu yüzeyin yüksekliğinin ne kadar olduğunu, üst kenarının eğimini göremiyordum. Bunun için sisin meltemle veya güneş ışınlarıyla dağılmasını beklemem gerekiyordu.

Bu arada oyuk yerleri sadece boşluklarından gelen ışıkla aydınlanan yekpare kayadan duvarın yanında dolaşmaya devam ediyordum. İçeriye ağaç parçaları, kuru ot yığınları ve molozlar yığılmıştı. Kaptanla arkadaşlarının ayak izleri hâlâ kumlarda duruyordu.

Ayrıca önünde malzeme balyaları hazırlanmış olan bu mağarada pek de meşgul gözüküyorlardı. Bu balyalar *Dehşet Gemisi*'ne taşınacaktı belki de. Acaba bu sığınaktan tamamen ayrılmak üzere bir hazırlık mı yapılıyordu?...

Yarım saatte turu tamamlayıp alanın ortasına dönmüştüm. Soğumuş, zamanla beyazlaşmış geniş kül tabakaları, yanmış kirişlerin ve kalasların kalıntıları, kirişleri hâlâ üzerinde duran dikey tahta parçaları, ateşten eğilmiş teller, yangında bozulmuş bir mekanizmanın kalıntısı oraya buraya yığılmıştı.

Kuşkusuz yakın bir geçmişte bu buz yalağında kasıtlı veya kazara bir yangın meydana gelmişti... Hem bu yangın hem de Great Eyrie'de gözlenen olaylarla, Pleasant Garden ve Morganton'da yaşayanların oldukça korkmasına sebep olan duvarın üzerinden yükselen alevlerle havada yayılan sesler arasında bir ilişki kurmamak mümkün müydü?... Peki ama bu şey neydi, kaptan neden onu bu şekilde ortadan kaldırmıştı?...

Tam o sırada doğuda bir rüzgâr esintisi yükselmeye başladı. Gökyüzündeki sis birden dağıldı. Çevrili alan ufukla dağın zirvesinin ortasına güneş ışınlarının dolmasıyla aydınlanıverdi.

Kendimi tutamayıp bir çığlık attım!...

Taş duvarın yüksekliği yüz fite ulaşıyordu... Doğu tarafında çok tanıdık gelen bir silüet gözümüne çarptı. Bu, şekli tıpkı kartala benzeyen bir kayaydı. M. Elias Smith'le birlikte Great Eyrie'ye tırmanırken gördüğümüz kayanın ta kendisiydi!...

Böylece hiç şüphem kalmamıştı! Önceki gece, tayyare Erie gölüyle Kuzey Carolina arasındaki

mesafeyi uçarak geçmiş, yolun sonunda da buraya inmişti!... Burası, tam da dahi mucidin yarattığı dev boyutlu ve güçlü kuşa layık bir yuvaydı, ondan başka kimsenin aşamayacağı duvarlarla çevriliydi... Kim bilir belki de kayalardaki bu derin yarıkların arasında Great Eyrie'den dışarı çıkan, Dehşet Gemisi'ni bırakıp buradan ayrılabilceği bir yeraltı tüneli keşfetmişti...

Kafamdaki resim tamamlanmıştı!... Böylece Great Eyrie'den gönderilen ve beni ölümle tehdit eden ilk mektup da anlam kazanıyordu!... Ya bu buz yalağına erişebilmiş olsaydık, Dünyanın Hâkimi eserini gizleyemeseydi o zaman ne olurdu?...

Orada gözlerimi kartal biçimindeki kayaya dikmiş, öylece hareketsiz kalakalmış, büyük bir öfkeye kapılmıştım!... Dünya çevresindeki yolculuğuna başlamadan önce bu aracı yok etmezsem neler olabileceğini düşünüyordum!...

Ayak sesleri duyuldu.

Arkamı döndüm...

Kaptan bana doğru ilerliyordu, tam karşımda durarak yüzüme baktı.

Kendimi tutamadım, ağzımdan şu kelimeler dökülüverdi: "Great Eyrie!... Great Eyrie!..."

"Evet!... Müfettiş Strock!..."

"Siz de... Dünyanın Hâkimi misiniz?..."

"Evet, bu dünyadaki insanların en kuvvetlisi olduğum kanıtlandığına göre!..."

"Siz mi?..." diye bağırdım, büyük bir şaşkınlıkla.

"Benim..." diye yanıtladı büyük bir gururla, "Ben Robur... Fatih Robur!"

16

Fatih Robur'

Ortalama bir boy uzunluğu, omuz bitiminin en dibinde eşit bir trapez oluşturan düzgün bir omuz genişliği. Omuzların üzerinde güçlü bir boyunla kocaman yuvarlak bir kafa. Ufacık bir duyguyla ışıldayacak gözler, gözlerin üzerinde yüksek enerjinin ifadesi olan gergin kaşlar. Hafif kıvrıkcık, çelik bir yün gibi metalik yansımaları olan kısa saçlar. Bir körüğün hareketine benzer şekilde inip kalkan geniş bir göğüs. Gövdeyle uyumlu kollar, eller ve bacaklar. Güçlü çene yapısını daha da ortaya çıkaran Amerikan tarzı keçi sakalıyla bıyiksız, favorileri de olmayan bir yüz.

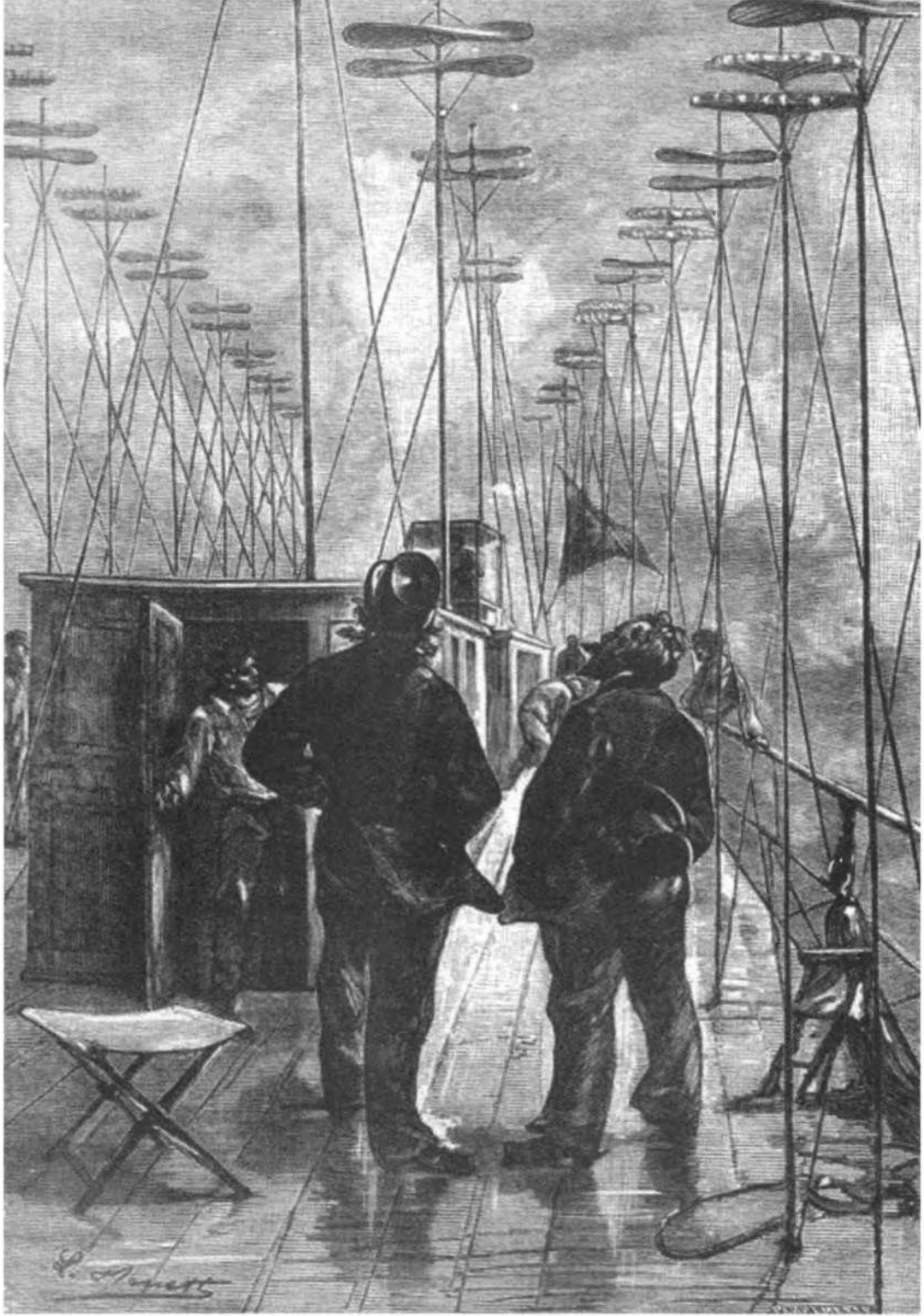
İlk kez Philadelphia'da bulunan Weldon Enstitüsündeki bir toplantıda şaşırtıcı bir şekilde ortaya çıkan olağanüstü şahsın ertesi gün, 13 Haziran 18.. tarihinde Birleşik Devletler'in bütün gazetelelerinde yer alan portresi bu şekildeydi.

Evet. Bu kişi Great Eyrie'nin içinde bile beni tehdit edercesine adını söyleyerek kimliğini açıklayan şu Fatih Robur'du!...

Bu noktada, bütün ülkenin dikkatini sözü geçen Robur'a yöneltmesine sebep olan olayları kısaca hatırlamamız gerekiyor. Çünkü olası sonuç-

* Jules Verne'in 1886 yılında yazdığı bir bilim kurgu romanıdır. *Dünyanın Hâkimi* kitabı bu romanın devamı niteliğindedir -çn.

larını öngörebilmemiz bile mümkün olmayan bu akıllara durgunluk veren maceranın sebepleri o zamana dayanıyor.

Albatros.

12 Haziran akşamı, Pennsylvania eyaletinin eski başkenti Philadelphia'da bölgenin ileri gelenlerinden Prudent Amca'nın başkanlık yaptığı, yine

kentin önemli kişilerinden Phil Evans'ın sekreterliğini üstlendiği bir toplantı yapıliyordu. Toplantıda yönlendirilebilir balonlar hakkında konuşuluyordu. Yönetim kurulunun çalışmaları sayesinde kırk bin metreküp hacmi olan aerostat *Go Ahead* inşa edilmişti. Yatay düzlemde hareket etmesi hem çok hafif hem de güçlü bir dinamonun harekete geçireceği bir pervane sayesinde sağlanacaktı, bu konuda çok olumlu sonuç alınması bekleniyordu. Ancak bu pervane tam olarak nerede olmalıydı? Kimilerine göre motorun ön tarafına, kimilerine göre ise arka tarafına yerleştirilmesi gerekiyordu!

Bu konu bir türlü karara bağlanamamıştı. O gün “Öncüler” ile “Arkacılar” bu konuyu tartışıyorlardı. Ancak tartışma o kadar büyüdü ki, Weldon Enstitüsünün bazı üyeleri neredeyse kavgaya tutuşacak duruma geldiler. Tartışma çok büyüdüğü bir anda tanımadıkları biri toplantı salonuna girmek için izin istedi.

İsminin Robur olduğunu söyleyen kişi söz istedi. Genel bir sessizlik olduğu zaman konuşmaya başladı. Açık açık yönlendirilebilir balonlar konusunda konuşmaya başladı. Madem, insanoğlu tekerlek, pervane ve yelkenle donatılan gemilerle denizlere hâkim olmuştu, aynı şekilde gökyüzüne hâkim olabilmesi de ancak havadan daha ağır hava taşıtlarla mümkün olabilirdi, bu taşıtların özgürce seyahat edebilmeleri için muhakkak havadan daha ağır olmaları gerekiyordu.

Bu balonculukla tayyarecilik arasında çok eskiden beri süren bir tartışmaydı. Havadan daha hafif araçları savunanların çoğunlukta olduğu toplantıda bu cümleler öyle büyük bir tepki ya-

rattı ki, alaycı muhalifleri tarafından Fatih adı verilen Robur toplantıyı terk etmek zorunda kaldı.

Ancak bu ilginç adamın ortadan kaybolmasından birkaç saat sonra, Weldon Enstitüsünün başkanıyla sekreteri cüretkâr bir eylem sonucu kaçırıldı. Yanlarında bulunan yardımcılarını Frycollin'le birlikte Fairmont Parkından geçerlerken kalabalık bir grup üzerlerine atılıp, ağızlarını kapayıp ellerini ve ayaklarını bağlayarak direnmelerine rağmen onları ıssız yollardan geçirerek çayırılık bir alanın ortasında duran bir araca bindiriyor. Zamanı gelince de araç havaya yükseliyor, tutuklular nerede olduklarını anlayamadan Robur'un tayyaresinde uçmaya başlıyorlar.

Prudent Amca ve Phil Evans bir gün önceki toplantıya katılan konuşmacının onlara yalan söylemediğini, kendisinin de "havadan daha ağır" prensibiyle çalışan bir hava aracı olduğunu bu araçla olağanüstü bir yolculuğa çıkarak kendi gözleriyle göreceklardı ancak bunun talih mi yoksa talihsizlik mi olduğunu şimdilik bilemiyorlardı.

Mühendis Robur tarafından tasarlanan ve inşa edilen bu araç, pervanesinin kendi eksenini üzerinde yaptığı çift yönlü hareket sayesinde çalışıyordu. Pervane kendi eksenini çevresinde dönerken eğer eksen yataysa araç yatay düzlemde hareket ediyor, eğer eksen dikeyse araç dikey düzlemde, havaya eğik çarptığı için eğik düzlemde hareket ediyormuş gibi yükselen helikopter' gibi hareket ediyordu.

* Jules Verne'in bu romanı yazdığı sıralarda helikopter henüz araştırma aşamasındadır -çn.

Albatros adlı bu hava aracı otuz metrelik bir gövdeden, biri önde diğeri arkada iki itici motordan, her iki yanda on beş adet, daha yüksekte aracın ortasında yedi adet olmak üzere, dikey bir eksenin çevresinde sıralanmış toplam otuz yedi adet süspansiyon pervanesinden oluşuyordu. Bunlar otuz yedi direkli, yelkenler yerine bağlantı kollarının kullanıldığı, güvertenin gemi köşklerine yerleştirilen makinelerle mükemmel şekilde döndürülen bir takım oluşturunuyordu.

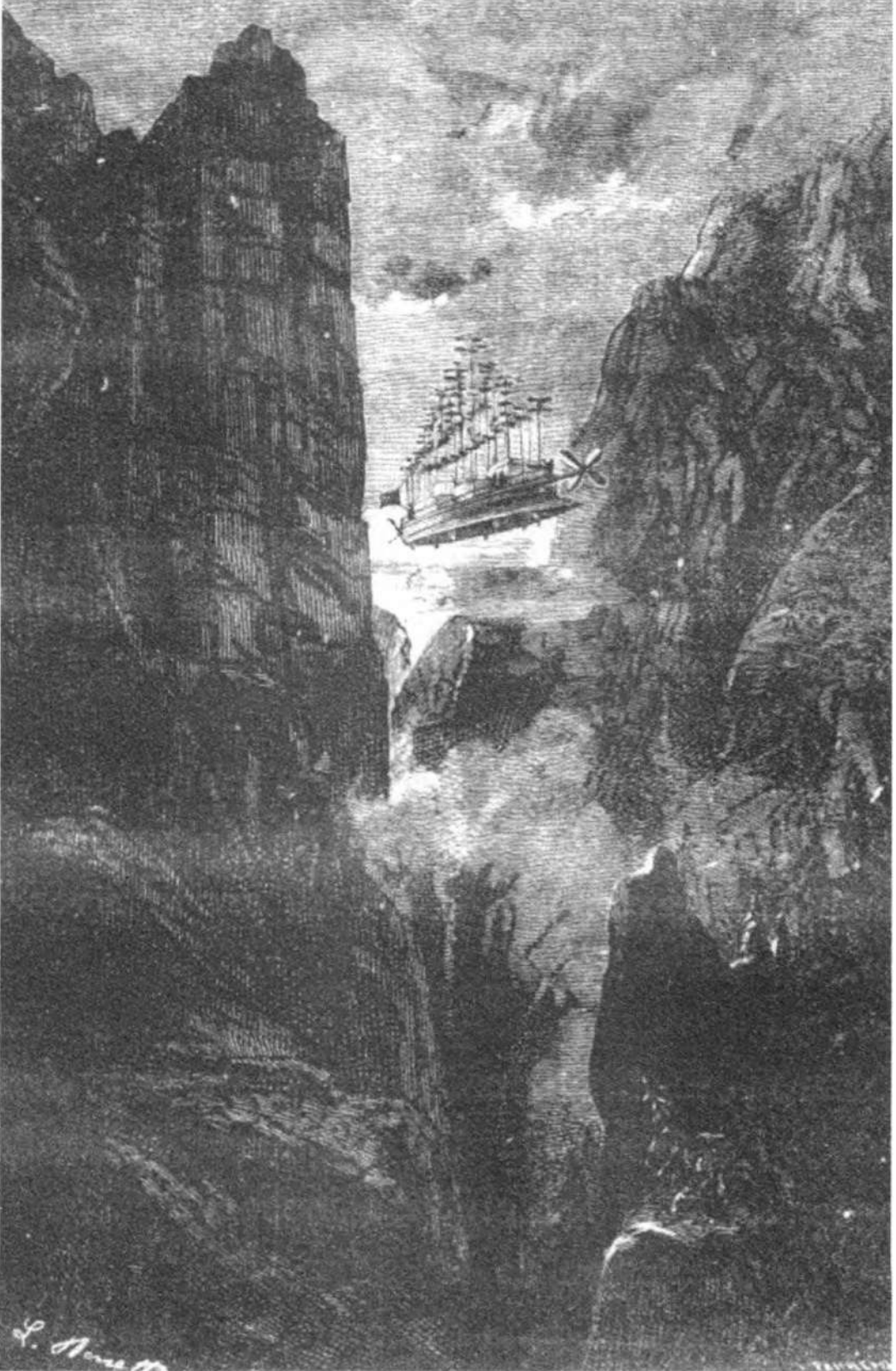
Tayyareyi taşıyan ve hareket ettiren kuvvete gelince, bu herhangi bir sıvının buharı veya herhangi bir şekilde sıkıştırılmış hava veya gaz değildi. Robur patlayıcı, yanıcı bir kuvvetten yararlanmamış ancak çok yönlü olarak kullanılabilen elektrik enerjisini tercih etmişti. Peki mucit pillerini ve akümülatörlerini doldurmak için kullandığı elektriği nereden alıyordu?... Büyük ihtimalle –bu arada sırrı asla çözülemedi– şu meşhur Kaptan Nemo’nun *Nautilus* adlı gemisiyle okyanusun derinliklerinde yüzerken ortamdaki sudan elde ettiği gibi belki o da her zaman biraz da olsa sıvı içeren çevredeki havadan elde ediyordu.

Şimdiden belirtelim ki ne Prudent Amca ne de Phil Evans yerkürenin üzerinde *Albatros*’la yaptıkları seyahat boyunca bu sırrı çözebildi.

Mühendis Robur komutasındaki personeller John Turner adındaki bir ustabaşı, üç teknisyen, iki yardımcı ve bir aşçı olmak üzere toplam sekiz kişiden oluşuyordu. Gemideki işler için bu sayı yeterliydi.

Robur –rızaları dışında yol arkadaşı olmuş– iki yolcuya şöyle der: “Tayyarem sayesinde, dünya-

nın, Avustralya, Okyanusya, Asya, Amerika, Avrupa'dan çok daha büyük olan yedinci kısmının hâkimi benim. Bu gök İkarya'sında, gökyüzünün bu geniş bölgesinde yakın bir gelecekte binlerce İkaryalı dolaşacak!"

Albatros Rocky dağlarında.

Böylece Albatros'la yapılacak bu maceralı yolculuk öncelikle Kuzey Amerika'nın geniş topraklarında başladı. Prudent Amca ve Phil Evans boş yere sebeplerini sıralayarak itiraz etmeye çalıştılar. Robur güçlü olanın sözü geçer kuralı çerçevesinde bunlara kulak bile asmadı. Onlar da sonunda kaderlerine razı gelmek, hatta boyun eğmek zorunda kaldılar.

Batı yönünde uçmaya başlayan Albatros, Rocky sıradağlarını, Kaliforniya ovalarını aştı, sonra San Francisco'yu ardında bırakarak Kamçatka yarımadasına ulaşınca kadar Pasifik okyanusunun kuzey bölümünü geçmişti. Tayyarenin yolcularının gözlerinin önüne Göksel İmparatorluk ve dört katlı surun içindeki Çin'in başkenti Pekin seriliydi. Süspansiyon pervaneleri sayesinde çok yükseklerle ulaşan tayyare, beyaz zirveleri ve parlak buzullarıyla Himalaya dağlarını geçip daha yüksek rakımlara çıkmış, yolculuğuna batı yönünde devam etmişti. Pers İmparatorluğu'nun ve Hazar denizinin üzerinde uçtuktan sonra Avrupa sınırlarını geçmiş, Volga vadisini takip ederek Moskova steplerini geçerken Moskova'da, Petersburg'da fark edilmiş, Finlandiya nüfusu ve Baltık denizindeki balıkçılar tarafından da görülmüştü. Ardından, Stockholm'den geçen boylam üzerinden İsveç'e ulaşıp Christiana'dan geçen enlem üzerinden de Norveç'e geçmişti. Güneye doğru alçalıp Fransa'nın bin metre üzerinde süzölmüş, Paris'in üzerinde iyice alçalarak, sokak fenerlerinin göz kamaştırıcı ışık huzmeleri yaydığı baş-

* Norveç'in başkenti Oslo'nun eski adı -çn.

kent boylu boyunca yüz fit yükseklikte uçarak geçmişti. Sonra Floransa, Roma ve Napoli'yle birlikte çizmeye benzeyen İtalya'yı geçip çapraz bir uçuşla Akdeniz'i aşmıştı. Aeronef oradan Afrika kıtasına ulaşmış, Fas'ın Spartel burnundan itibaren Mısır'a kadar, Cezayir, Tunus ve Trablusgarp üzerinden geçerek geçmişte Fransız Sudanı'nın kraliçesi olarak bilinen Timbuktu'ya doğru dönerek Atlas okyanusunun üzerindeki uçuşuna devam etmişti.

Ardından büyük bir ovaya benzeyen okyanusun üzerinde güneybatı yönünde yoluna devam etmişti. Ne büyük bir şiddetle patlayan fırtınalar, ne etrafını saran hortumlar, hiçbir şey ona engel olamamış, pilotunun soğukkanlılığı ve becerisi sayesinde hepsini top atışlarıyla dağıtmıştı.

Tekrar kara görüldüğünde o bölgenin Macellan boğazının girişi olduğu anlaşılıyordu. Albatros Horn burnundan ayrılıp Pasifik okyanusunun güney kıyılarının üzerinde uçmak için boğazı kuzeyden güneye doğru dolaştı.

Zorlu bir mücadelenin ardından, bir kasırganın nispeten daha durgun olan merkezinin içinden yol alıp Antarktika kıtasının ıssız bölgelerinden geçerek birkaç saat boyunca Graham topraklarının" bu hemen hemen hiç bilinmeyen bölgelelerinde, görkemli kutup ışıklarının ortasında, güney kutbu üzerinde dolaşmıştı Robur. Güney ışıklarının görkeminin içinde kutbun üzerinde birkaç

* Şimdi Mali'de bulunan Timbuktu 1660 senesine kadar Sadi Hanedanlığı tarafından yönetildi -çn.

** Graham Toprakları, Antarktika Yarımadasının Güney Amerika'ya en yakın olan bölümüdür -çn.

saat boyunca salındı. Kasırgaya kapıldı, volkanik alevlerini kusan Erebus'e sürüklendi, bunlardan kaçabilmesi mucize olurdu.

Albatros Paris semalarında.

Nihayet temmuz ayının sonunda, Pasifik okyanusuna çıktıktan sonra, Hint okyanusunda bir adaya iniş yaptı. Atılan çapa kıyıdaki kayalıklara

tutunmuştu ve Albatros yola çıktığından beri ilk kez durdurucu pervanelerinin yardımıyla yerden yüz elli fit yukarda hareketsiz durmuştu.

Bu ada, Prudent Amca ve arkadaşının da sonradan öğreneceği üzere, Chatham adasıydı. Yeni Zelanda'nın 15° doğusunda bulunuyordu. Aero-
nefin buraya inmesinin sebebi, en son kasırgada iticilerinin hasar görmüş olması ve oraya iki bin sekiz yüz mil uzakta –Albatros'un üretiminin yapıldığı, Pasifik okyanusunun bilinmeyen– X adasına ulaşabilmesi için bunların kesinlikle tamir edilmesinin gerektiğindendi.

Prudent Amca ve Phil Evans onarım işlemi tamamlandıktan sonra hava aracının yine bitmek tükenmek bilmeyen yolculuğuna devam edeceğini anladı. Karaya demir attıkları o saatlerin kaçabilmek için iyi bir fırsat olacağını düşünmüşlerdi.

Albatros'u tutan çapanın halatı en fazla yüz elli fitti. Halattan kayarak aşağıya inerlerse, iki arkadaş ve yardımcılar Frycollin kolayca karaya ayak basarlardı. Gece karanlıkta kaçarlarsa kimse onları fark etmezdi. Gün ağarınca kaçmış oldukları anlaşılacaktı tabii. Kaçaklar Chatham adasından ayrılamayacakları için tekrar yakalanacaklardı.

Bu sebeple daha da acımasız bir plan yapmışlardı: Araçtaki mühimmattan alacakları bir dinamit fişegiyle hava aracını havaya uçuracak, kanatlarını kırarak, kaptan ve mürettebatı tayyareyle birlikte yok edeceklerdi. Dinamit patlamadan önce çapanın halatından inmeye zamanları olacak, sonra da geriye tek bir parçası bile kalmayan Albatros'un yıkılışını izleyeceklerdi.

Kararlaştırdıkları planı uyguladılar. Akşam olunca dinamitin fitilini ateşe verip üçü birlikte tayyareden aşağı inmişti. Fakat kaçtıkları anında fark edilmişti. Arkalarından tüfekle rastgele ateş edilirken Prudent Amca çapanın halatını kesmişti. Albatros itici pervanelerinden kurtularak rüzgâra kapılmış, kısa süre sonra meydana gelen patlamayla birlikte Pasifik okyanusunun dalgalarına karışıp kaybolmuştu.

12 Haziranı 13 Hazirana bağlayan gece yarısı Prudent Amca, Phil Evans ve Frycollin'in Weldon Enstitüsünden çıktıktan sonra ortadan kayboldukları hiç unutulmamıştı. O günden sonra kendilerinden hiçbir haber alınamamıştı. Bu konuda bir varsayımda bulunmak olanaksızdı. Onların böyle tuhaf bir şekilde ortadan kaybolmasıyla Robur'un söz aldığı unutulmaz toplantı arasında bir ilişki olabilme ihtimali kimsenin aklına gelmemişti, gelemezdi de zaten.

Ancak bu iki değerli insanın uzun zamandır kayıp olması iş arkadaşlarını endişelendirmişti. Soruşturma yapılmış, polis olaya dahil olmuş, Eski ve Yeni Kıta'nın her yerine telgraflar gönderilmiş, fakat hiçbir sonuç alınamamıştı. Kaybolanlar hakkında herhangi bir bilgi getirecek her vatandaşa ödeneceği vaat edilen beş bin dolarlık ödüller dahi işe yaramamış, para Weldon Enstitüsünün kasasında kalmıştı.

Durum böyle devam ettikçe özellikle Amerika Birleşik Devletleri'nde endişenin çok arttığını hayal meyal hatırlıyorum.

Bu sırada, önce Philadelphia'da duyulan, ardından hızla etrafa yayılan yeni bir haber geldi.

Prudent Amca'yla Phil Evans öğleden sonra Weldon Enstitüsünün başkanının evine dönmüşlerdi.

Hemen aynı akşam yapılan bir toplantıda enstitünün üyeleri memnuniyet içinde kendileriyle buluşup onlara sorularını yöneltmişlerdi. Ancak Prudent Amca ve Phil Evans bu sorulara çok üstü kapalı yanıtlar vermiş, hatta soruları neredeyse yanıtsız bırakmışlardı. Bununla birlikte sonradan ortaya çıkanlar şunlardı:

Albatros patlayıp yok olduktan sonra, Prudent Amca ve Phil Evans hayatta kalmaya ve Chatham adasından ayrılma fırsatı bulmaya çalışmışlardı. Adanın batı yakasında yerli bir kabileye rastlamış ve oldukça iyi karşılanmışlardı. Ama kimsenin uğramadığı bu adaya gemiler de nadiren yanaşıyordu. Sabırla beklemek gerekti ve kazazedeler ancak beş hafta sonra Amerika'ya giden bir gemiye binebilmişlerdi.

Döndükten sonra Prudent Amca ve Phil Evans'ın tek düşüncesi neydi biliyor musunuz?... Yarıda kalan işlerini tamamlamak, *Go Ahead* isimli balonun yapımını tamamlayıp aeronefteyken gezip gördükleri gökyüzünün en yüksek yerlerine gönderebilmektir. Bunu başaramazlarsa kendilerini gerçek birer Amerikalı olarak kabul edemeyeceklerdi.

Aerostat sonraki sene 20 Nisan tarihinde ünlü aerostat pilotu Harry W. Tinder yönetiminde uçurulmaya hazırды, Weldon Enstitüsü başkanı ve sekreteri de Harry W. Tinder'a eşlik edecekti.

Şunu da belirtmeliyim ki Prudent Amca ve Phil Evans döndüğünden beri kimse Robur'dan

bahsedildiğini işitmemişti. Sanki hiç var olmamış gibiydi. Zaten meydana gelen patlamayla Albatros'un Pasifik okyanusunda sulara gömülmesinin ardından Robur'un macera dolu kariyerinin de sonlandığı düşünülmüştü...

Balonun havalanacağı gün gelip çattı. Ben de binlerce izleyiciyle birlikte o gün orada, Fairmont Parkındaydım. *Go Ahead* geniş hacmi sayesinde gökyüzünün en yüksek yerlerine yükselecekti. Öncülerle arkacıların sorusu basit, aynı zamanda da mantıklı bir şekilde çözülmüş, pervanelerden biri kapsülün ön tarafına diğeri arka tarafına yerleştirilmişti ve görülmemiş güçte olan bir elektrik dinamosuyla çalıştırılıyorlardı.

Bunun dışında hava elverişli ve açıktı, hiç rüzgâr yoktu.

Saat on biri yirmi geçe bir top sesi *Go Ahead*'in havalanmaya hazır olduğunu halka duyurdu.

“İplerin hepsini çözün!”

Bu tarihi cümleyi gür sesiyle Prudent Amca'nın bizzat kendisi söylemişti. Aerostat görkemli bir şekilde yavaş yavaş gökyüzüne yükseldi. Ardından yatay olarak uçuş denemeleri büyük bir başarıyla gerçekleştirildi.

Sonra aniden –orada bulunan yüz bin kişinin bir ağızdan tekrar ettiği– bir çığlık işitildi!...

Kuzeybatı yönünde aşırı hızla yaklaşan bir cisim belirmişti.

Bu, önceki sene Weldon Enstitüsünün iki üyesini kaçırıp onları Avrupa, Asya, Afrika, Güney ve Kuzey Amerika'da dolaştıran aracın ta kendisiydi.

“Albatros!... Albatros!...”

Evet... Bu oydu ve hiç şüphe yoktu ki mucidi Robur da araçtaydı! Fatih Robur!

Prudent Amca'yla Phil Evans parçalanıp yok olduğunu zannettikleri *Albatros*'u tekrar karşılarda görünce kim bilir ne kadar şaşırmışlardı!... Gerçekten de *Albatros* patlamayla parçalanıp mühendis ve ekibiyle birlikte Pasifik sularına düşmüş ancak hemen ardından bir gemi tarafından kurtarılıp Avustralya'ya götürülmüştü. Oradan da X adasına geçmeleri zor olmamıştı.

Robur'un tek düşüncesi vardı, o da bir gün intikam almak. Bunu gerçekleştirebilmek için de ilkinden belki daha mükemmel olan ikinci aeronefi inşa etmişti. Eski yolcularından olan Weldon Enstitüsü başkanı ve sekreterinin *Go Ahead*'in uçuş denemelerine hazırlandıkları haberini alır almaz da Amerika'ya doğru yola çıkmış, tam zamanında Fairmont Parkına ulaşmıştı.

Acaba dev yırtıcı kuş *Go Ahead*'i parçalayacak mıydı?... Robur, kendi intikamını alırken bir yandan da aeronefin aerostatlardan ve havadan daha hafif olan diğer araçlardan daha üstün olduğunu da herkese göstermek mi istiyordu acaba?...

Prudent Amca ve Phil Evans sepetlerinin içinde kendilerini tehdit eden tehlikenin büyüklüğünü görüyor, sonlarının ne olacağını merak ediyorlardı. Kaçmaları gerekiyordu ama bunu nasıl yapacaklardı? Yatay hareket ederek kaçıp uzaklaşmak olanaksızdı, *Go Ahead*'e kolayca yetişilirdi. Belki ancak daha yükseklere doğru çıkarak bu korkunç düşmandan kurtulabilirlerdi.

Go Ahead beş bin metre yüksekliğe çıkmıştı. *Albatros* da onun ardından yükseliyordu, tam ya-

nında onu takip ediyor, etrafında daireler çizerek ona gittikçe yaklaşıyordu. Acaba aniden ona çarpıp patlatacak mıydı?...

Go Ahead safrasından bir miktar daha boşaltarak bin metre daha yükselmişti... Albatros da pervanelerini en yüksek hızda çalıştırarak onu izliyordu.

Tam bu sırada aniden bir patlama meydana geldi. Bu yükseklikte fazla genleşen gazın basıncıyla balonun kılıfı zarar görmüş, yarı yarıya sönererek hızla düşmeye başlamıştı.

İşte o an, Albatros onu düşürmek için değil ona yardım etmek için harekete geçmişti. Evet, yardım etmek için! Robur intikamını unutup Go Ahead'e yanaşmış, Robur'un ekibindekiler Prudent Amca, Phil Evans ve balon pilotunu kurtarıp aeronefe geçirmişlerdi. Ardından balon, gazı neredeyse tamamen boşalmış bir halde koca bir paçavra gibi Fairmont Parkındaki ağaçların üzerine düşmüştü.

Balonu izlemeye gelen halk nefesini tutmuş korku içinde bekliyordu!...

Weldon Enstitüsünün başkanı ve sekreteri artık Mühendis Robur'un elinde tutsaktı, şimdi ne olacaktı?... Robur onları bırakmayıp bu sefer sonsuza dek gökyüzünde dolaştıracak mıydı?...

Herkes bunu düşünürken Albatros birkaç dakika boyunca beş yüz-altı yüz metre yükseklikte bir süre beklemişti. Sonra sanki Fairmont Parkı açıklarına inecekmiş gibi yavaş yavaş alçalmaya başlamıştı. Eğer halkın ortasına inerse, büyük bir heyecana kapılmış olan halk aeronefin üzerine saldırıp Fatih Robur'u ele geçirmek isteyebilirdi...

Albatros alçalmaya devam ediyordu. Zemine bir buçuk iki metre kala havada asılı kaldı, süspansiyon pervaneleri çalışmaya devam ediyordu. Oradaki halk bir anda Albatros'un bulunduğu açıklık alanda toplanmaya başlamıştı.

O sırada Robur'un sesi işitildi, söyledikleri aynen şöyleydi:

“Amerika Birleşik Devletleri yurttaşları,” dedi, “Weldon Enstitüsünün başkanıyla sekreteri yine benim elimde. Onları elimde tutarak yaptığım tek şey intikam hakkımı kullanmaktır. Fakat Albatros'un başarısıyla ruhlarında alevlenen hiddeti gördükten sonra anladım ki akılları henüz havanın fethinin getireceği önemli devrimi anlamaya hazır değil. Prudent Amca ve Phil Evans, özgürsünüz!”

Bunları duyunca Weldon Enstitüsünün başkanı, sekreteri ve balon pilotu Tinder hemen yere atladı. Tayyare tekrar kimsenin yetişemeyeceği şekilde otuz fit yukarı çıktı.

Robur konuşmasına şu sözlerle devam etti:

“Amerika Birleşik Devletleri yurttaşları, ben uçuş denememi tamamladım, ama her şeyi vaktinde yapmak gerekir... Çatışan ve bölünmüş çıkarları yenmek için henüz çok erken... Ben şimdi gidiyorum ve sırrımı kendimle beraber götürüyorum. İnsanlık bu sırrı kaybetmeyecek. İnsanlık ancak bu sırrı onu kötüye kullanmayacak kadar eğitilmiş olduğu gün elde edecek. Hoşça kalın Amerika Birleşik Devletler yurttaşları, hoşça kalın!”

Ardından, Albatros pervanelerinin dönüşüyle, iticilerinin gücüyle yükselerek halkın “hurra” diye bağrıışları içinde doğuya doğru uçarak gözden kayboldu.

Bu tuhaf kişinin kafa yapısını daha iyi gösterebilmek için son olayı daha ayrıntılı anlatmak istiyorum. O zamanlar Robur insanlara karşı düşmanca hisler beslemiyordu. Geleceğe ümitle bakıyordu. Ama dehasına olan sarsılmaz güveninin ve insanüstü gücünün onda yarattığı gurur o zaman da tavırlarında kesinlikle hissediliyordu.

Bu duyguların azar azar şiddetlenmiş olması, son mektubunda bahsettiği gibi kayda değer tehditler savurarak bütün dünyaya hükmedebileceğini düşünecek duruma gelmesi pek de şaşırtıcı değildi. Zamanla zihinsel olarak aşırı uyarılmasının korkutucu derecede artmış olduğunu, onu kötü taşkınlıklara sürükleyebileceğini kabullenmek mi gerekirdi?...

Albatros'un ayrılmasının ardından neler olup bittiğini şimdi anlayabiliyordum. Demek ki ne kadar mükemmel olursa olsun uçan bir araç icat etmiş olmak bu akıl almaz mucide yeterli gelmemişti. Aynı anda hem havada uçabilen hem suyun üzerinde ve altında yüzebilen hem de karada gidebilen bir araç yapmak istemişti. Büyük olasılıkla X adasındaki tersanede sırrını saklayan seçilmiş bir ekiple bu üç fonksiyonlu aracın bütün parçalarının yapımını gerçekleştirmişti. Sonra ikinci Albatros kimsenin geçemediği Great Eyrie kayalıklarının içinde yakılarak yok edilmişti. Bunun ardından Dehşet Gemisi Birleşik Devletler'in karayollarında, civardaki denizlerde ve Amerikan hava sahasında görünmeye başlamıştı. Son olarak da Erie gölünde ortaya çıktığını, gölün üzerinde takip edilmesine rağmen yakalanamadığını, ben de gemide esir tutulurken hava yoluyla kaçtığını biliyorsunuz zaten!

Kanun Namına!...

İçine düştüğüm bu maceranın sonu ne olacaktı?... Yakın veya uzak bir gelecekte bu maceranın gidişatını yönlendirebilecek miydim?... Kaderim tamamen Robur'un elinde miydi?... Prudent Amca'yla Phil Evans'ın Chatham adasından kaçmayı başardığı gibi buradan kurtulmayı belki de hiç başaramayacaktım... Beklemem gerekiyordu ama bu bekleyiş daha ne kadar sürecekti?...

En azından merakımın bir kısmını gidermiş, Great Eyrie'nin sırrını çözmüş durumdaydım. Çevresi kayalarla çevrili bu alanı ziyaret ettikten sonra, Blue Ridge civarında meydana gelen olayların sebebini anlamıştım. Ne Kuzey Carolina'nın bu bölgesinde yaşayan köylülerin ne Pleasant Garden veya Morganton'da oturan halkın bir volkan patlaması veya deprem tehdidi altında olmadığına emindim. Yerin derinliklerinde en ufak bir volkanik hareket yoktu. Allegheny dağlarının bu bölümünde hiçbir krater de bulunmuyordu. Great Eyrie Fatih Robur'un saklandığı yerdı sadece. Kimsenin ulaşamadığı bu alanda, malzemelerini ve ekipmanını depoluyordu. Pasifik okyanusundaki X adasından daha güvenli olan bu bölgeyi muhakkak hava yolculuklarının biri sırasında keşfetmiş olmalıydı...

Bu sırrı öğrenmiş olsam da bu olağanüstü taşıtın farklı fonksiyonları hakkında henüz fazla bir şey bilmiyordum... Çok işlevli motoru elektrikle çalışıyorsa ve elektriği Albatros'ta olduğu gibi eğer yeni bir yöntemle çevredeki havadan alıyorsa, bu mekanizma nasıl çalışıyordu acaba?... Bunu görmeme izin vermemişlerdi, vermeyeceklerdi de.

Bir gün özgür bırakılma ihtimalim var mıydı acaba? Bununla ilgili şöyle düşünüyordum:

Robur kimliğinin açıklanmasını istemeyecekti... Aracıyla ne yapmak istediği konusuna gelince –bana savurduğu tehditlere bakılırsa– ondan iyilikten ziyade kötülük beklenebilirdi! Her durumda, geçmişte olduğu gibi bundan sonra da sırrını saklamak isteyecekti!... Dünyanın Hâkimi'yle Fatih Robur arasındaki ilişkiyi kurabilecek tek kişi vardı, o kişi de bendim; aynı zamanda onu kanun namına yakalamakla, durdurmakla sorumlu kişi ve onun esiriydim!...

Diğer yandan dışarıdan yardım istenebilir miydi?... Görünüşe göre bu da mümkün değildi. Yetkililer Black Rock'ta ne olup bittiğini bilmiyorlardı... Polis memurları John Hart ve Nab Walker'ın Wells'le birlikte Washington'a dönmesi gerekmişti... M. Ward olanları duyunca başıma gelenler konusunda şunları düşünecekti:

Ya *Dehşet Gemisi* koydan ayrıldığı zaman çapanın ucunda savrulurken Erie gölünün sularında boğulmuştum ya da gemiye çıkarılarak kaptanın eline esir düşmüştüm.

Birinci olasılık düşünülürse Washington Polisi Başmüfettişi John Strock'un yasını tutmaktan başka çare yoktu.

İkinci olasılıkta beni tekrar görme ümidini bir kenara bırakabilirler miydi?...”

O gece sabaha kadar ve ertesi gün boyunca *Dehşet Gemisi*’nin Erie gölünün üzerinde seyrettiği biliniyordu. Saat dörde doğru, Buffalo yakınlarında, iki destroyer onu kovalamış, o da kâh hızlanarak kâh suyun altından giderek destroyerlerden kaçmıştı. Destroyerler onu Niagara kıyıları boyunca takip etmişler ancak akıntının onları şelalelere sürüklememesi için durmak zorunda kalmışlardı... Hava karardığında destroyerlerdeki *Dehşet Gemisi*’nin şelalenin uçurumuna yuvarlandığını düşünmüş olabilirler miydi?... Sonuçta akşamın karanlığında *Dehşet Gemisi*’ni Horseshoe şelalesinden havalandırdığı sırada ve Great Eyrie’ye kadar uçarken tayyareyi kimse görmemişti...

Benimle ilgili kısma gelirsek, acaba Robur’a bazı sorular sorabilecek miydim?... Benimle konuşmaya razı olacak mıydı? Yoksa bana ismini söylemiş olmasının zaten bütün soruların yanıtı niteliğinde olduğunu mu düşünecekti?...

Gün geçiyordu, durumda hiçbir değişiklik yoktu. Robur ve arkadaşları aracın makinelerinin tamiratiyla uğraşıyorlardı. Bundan ilk fırsatta tekrar yola çıkmak istedikleri, beni de yanlarında götürecekleri sonucuna vardım. Beni kurtulmamın olanaksız olduğu bu taş duvarın orta yerinde de bırakabilirlerdi tabii... Yiyecek içecek ihtiyacım karşılanırsa uzun süre burada hayatta kalabilirdim...

Bu arada Robur’un psikolojik durumu özellikle ilgimi çekiyordu, sürekli bir coşku içindeydi. Sürekli çalışan kafasından neler geçiyordu acaba?... Gelecek için ne gibi planlar yapıyordu?... Hangi

bölgeye doğru gitmeyi düşünüyordu?... Mektubunda savurduğu –elbette çılgınca– tehditleri gerçekleştirmeye niyeti var mıydı ki?...

Buradaki ilk gecemi yanıma yetecek kadar yiyecek ve içecek bırakılan Great Eyrie mağaralarından birinde kuru otların üzerinde uyuyarak geçirdim. 2 ve 3 Ağustosta Robur’la arkadaşları hemen hemen aralarında hiç konuşmadan onarım çalışmalarına devam ettiler. Bir taraftan da uzun sürme ihtimali olan yolculuk için eksilen erzakları taşıta yüklüyorlardı. Kaptanının Pasifik okyanusunun ortasındaki X adasına tekrar gitme niyeti yoksa eğer, belki de *Dehşet Gemisi* gökyüzünün engin semalarında dolaşacaktı, kim bilir?... Kaptanı bazen düşünceli bir şekilde bölgede dolaşırken görüyordum; arada sırada duruyor, bir kolunu gökyüzüne doğru kaldırıyor dünyanın hâkimiyeti konusunda ortaklık yaptığı Tanrı’ya adeta meydan okuyordu!... Bu aşırı gurur onu en az onun kadar kaçık olan arkadaşlarının da başa çıkamayacağı bir deliliğe sürüklemeyi miydi?... Akıl almaz maceralara kalkışmasına kim engel olabilirdi ki?... Yalnızca bir aeronefe sahip olarak –fazla korkusuzca– meydan okuduklarından daha güçlü olduğunu mu sanıyordu?... Toprak, su, hava kendisine kimsenin peşinden gidemediği sonsuz bir alan sunmuyor muydu artık?...

Dolayısıyla gelecekte ve gelecekte korkunç felaketlerin gerçekleşmesinden çok korkuyordum. Yeni bir yolculuğa sürüklenmeden önce Great Eyrie’den kurtulmam imkânsız olduğuna göre, *Dehşet Gemisi* havada uçarken, denizde yüzerken ya da hiç değilse normal bir hızla karada

giderken kaçabilir miydim acaba?... Kabul edelim ki çok küçük bir ihtimaldi!

Great Eyrie'ye geldiğimizden beri kendi akıbetimle ilgili Robur'dan yanıt almaya çalıştığımı ama fayda etmediğini biliyorsunuz. Bugün bunu tekrar denedim.

Öğleden sonra taş duvardaki ana mağaranın önünde bir ileri bir geri dolaşıyordum. Mağaranın girişinde duran Robur gözleriyle ısrarla beni takip ediyordu. Benimle konuşmak mı istiyordu acaba?...

Kaptana yaklaştım.

“Kaptan,” dedim, “size daha önce bu soruyu sordum ama yanıt vermek istemediniz... Sorumu tekrar ediyorum: Bana ne yapacaksınız?”

Tam karşısında, iki adım yakınındaydım. Kollarını kavuşturmuş bana bakıyordu, bakışlarından korktum. Evet, korktum!... Akli başında bir adam gibi bakmıyordu, hatta bu bakışlarda insanîyet namına hiçbir şey yok gibiydi!

Sorumu daha kararlı bir sesle tekrarladım. Kısa bir süreliğine Robur'un dilinin çözüleceğini zannetmişim.

“Bana ne yapmak istiyorsunuz? Özgürlüğümü geri verecek misiniz?”

Belli ki Robur kurtulamadığı bir saplantının pençesindeydi. Tek kolunu gökyüzüne doğru kaldırarak, daha önce bölgede dolaşırken yaptığını gördüğüm hareketi tekrarladı... Adeta karşı koyamadığı bir kuvvet onu göklere doğru çekiyordu, sanki artık yeryüzüne ait değilmiş, gökyüzünde, atmosferin üst katmanlarında yaşamalıymış gibiydi...

Bana yanıt vermemişti. Hatta hiç dinlememiş gibiydi. Turner'ın olduğu mağaraya geri döndü.

Bu seyahat, daha doğrusu *Dehşet Gemisi*'nin Great Eyrie'de verdiği mola ne kadar sürecekti acaba?... Yanıtı bilmiyordum. Gördüğüm kadarıyla 3 Ağustos günü öğleden sonra onarım işleriyle kontroller tamamlanmış gibiydi. Aracın ambarları mağaradan taşınan erzakla tıka basa doldurulmuştu. Turner ve arkadaşı kalan bütün malzemeleri, boş kasaları, iskele kalıntısını, şüphesiz eski Albatros'a ait olan tahta parçalarını kayalıklarla çevrili alanın ortasına getirdiler. Bu malzeme yığınının altında kuru otlar seriliydi. Robur'un bu sığınağı bir daha dönmek üzere terk ettiğini düşünmeye başlamıştım.

Aslında, Great Eyrie çok dikkat çekmişti, er ya da geç buraya ulaşmak için yeni denemeler yapılacaktı, Robur da bunu biliyordu... Eninde sonunda buraya giriş denemeleri başarıya ulaşacaktı ve sığınma yeri keşfedilecekti. Bu yüzden de buradaki çalışmalarına ait hiçbir iz bırakmak istemiyordu...

Güneş Blue Ridge'in ardında kaybolmuştu. Son ışıkları kuzeydoğu tarafındaki Black Dome'un zirvesini aydınlatıyordu. Herhalde *Dehşet Gemisi* havalanmak için yine geceyi bekleyecekti. Hiç kimse otomobilin veya geminin tayyareye dönüşebildiğini bilmiyordu. Şimdiye kadar gökyüzünde uçarken hiç fark edilmemişti. Dünyanın Hâkimi, çılgın tehditlerini hayata geçireceği gün dördüncü bir dönüşümle mi ortaya çıkacaktı acaba?...

Saat dokuza doğru karanlık iyiden iyiye kayalıklarla çevrili alanı sarıyordu. Gökyüzünde

tek bir yıldız bile yoktu, yalnızca doğudan esen meltemle sürüklenen yoğun bulutlar vardı. *Dehşet Gemisi*'nin uçuşu sırasında ne Amerika kıtasında ne de çevredeki denizlerde fark edilmesi olanaksızdı.

Bu sırada Turner çukurun ortasındaki kuru otlara doğru yaklaşarak otları ateşe verdi.

Her şey bir anda alev aldı. Yoğun dumanın ortasında kıvılcımlar çıkıyor, Great Eyrie'nin taş duvarlarını geçecek yüksekliğe kadar çıkıyordu. Morganton ve Pleasant Garden halkı şimdi tekrar kraterin canlandığını ve volkanik patlamalar olacağını düşünecekti!...

Yanmakta olan otlara bakıyor, sessizliği bozan çatırtı seslerini dinliyordum. Robur da *Dehşet Gemisi*'nin güvertesinde ayakta durmuş alevleri izliyordu. Turner ve arkadaşı ateşten kurtulup etrafa sıçrayan parçaları tekrar ateşe doğru itiyorlardı.

Bir süre sonra ateşin gücü yavaş yavaş azaldı. Kül tabakasının altında kor haline gelmiş birkaç metal parçasından başka hiçbir şey kalmadı ve bu zifiri gecenin ortasında tekrar sessizlik çöktü.

Aniden kolumdan tutulduğunu hissettim. Turner beni araca doğru sürüklüyordu. Karşı koymam anlamsızdı. Bu kayaların ortasında aç susuz terk edilmekten daha kötü ne olabilirdi ki!

Ben araca biner binmez Turner ve arkadaşı motoru çalıştırdı, Turner ön tarafa geçti, arkadaşı dışarıya ışık sızdırmayan ampullerle aydınlatılan makine dairesine indi.

Robur arka tarafta duruyor, hız ve yönü ayarlamak için elini regülatörün üzerinde tutuyordu.

Her şey bir anda alev aldı.

Bana gelince, kapağı üzerime kapanan kamaramda yere serilmiş durumdaydım. O gece de –Niagara Falls’tan ayrıldığımız zaman olduğu gibi– *Dehşet Gemisi*’nin kalkışını izlememe izin verilmemişti.

Araçta ne yaptıklarını görmesem de makinenin gürültüsünü işitebiliyordum. Aracın yerle temasının kesilerek hafifçe yükseldiğini hissedebiliyordum. Hafif sarsıntı olsa da alt türbinler mütahiş bir hızla çalışmaya başlıyor, büyük kanatlar mükemmel bir ahenkle hareket ediyordu.

Böylece *Dehşet Gemisi* Great Eyrie’den –büyük ihtimalle sonsuza kadar– oraya dönmek üzere ayrılmış, bir geminin limandan denize açılması gibi o da “göklere kavuşmuştu”. Tayyare Allegheny sıradağlarının üzerinde uçuyordu ve bu bölgedeki dağlık alanları geçinceye kadar yüksek kesimlerde uçmaya devam edecekti.

Acaba hangi yöne doğru gidiyordu?... Kuzey Carolina’nın geniş ovaları üzerinden Atlas okyanusuna doğru mu, yoksa tam tersi Pasifik okyanusunu geçmek için batı yönünde mi uçuyordu? Belki de güneye, Meksika körfezi kıyılarına doğru uçuyordu?... Gün doğduğu zaman her taraf deniz ve gökyüzüyle kaplı olursa hangi denizin üzerinde olduğumuzu nasıl anlayacaktım?...

Aradan çok saat geçmiş, bu süre bana çok uzun gelmişti!... Uyuyup zamanı unutmaya da çalışmıyordum. Birbirinden bağımsız pek çok düşünce kafama üşüşüyordu. Sanki bir gökyüzü canavarının eline düşmüştüm ve imkânsız bir yere doğru savruluyordum!... Bu sonsuz gece boyunca bu kadar yüksek hızla uçarak nereye kadar gide-

cekti?... Weldon Enstitüsünün Prudent Amca'yla Phil Evans'ın anılarına dayanarak yayımladığı hikâyede anlatılan Albatros'un inanılmaz yolculuğunu düşünüyordum... Fatih Robur o zaman aeronefiyle yaptığı şeyleri şimdi tayyaresiyle daha kolay bir şekilde, aynı anda hem karanın hem denizin hem de gökyüzünün hâkimi olarak yapabiliyordu!...

Nihayet günün ilk ışıkları kamaramı aydınlatmaya başladı. Kamaradan çıkmama, Erie gölünün üzerinde giderken yapabildiğim gibi güverte de durmama izin verecekler miydi?...

Kamaranın kapağını ittim, açıldı.

Kendimi belime kadar yukarı çektim. Etrafta deniz ufkundan başka hiçbir şey gözük müyordu. *Dehşet Gemisi* tahminen bin ile bin iki yüz fitlik bir yükseklikte, okyanusun birinin üzerinde uçuyordu.

Makine dairesinde meşgul olan Robur'u görmedim.

Turner kumanda masasında, arkadaşı ise ön taraftaydı.

Güverteye çıktığımda Niagara şelalelerinden başlayıp Great Eyrie tepesinde biten gece yolculuğu boyunca göremediğim şeyleri gördüm. Sancakla iskele tarafındaki güçlü kanatları aşağı yukarı hareket ediyor, aynı anda tayyarenin her iki yanındaki türbinler havayı delercesine dönüyordu.

Ufuk çizgisinden birkaç derece yukarıda olan güneşin konumuna bakılırsa güneye doğru gittiğimizi anladım. *Dehşet Gemisi*'nin yönü eğer Great Eyrie'nin taş duvarlarını aşıp yola çıkışımızdan

beri değişmediyse ayaklarımızın altında Meksika körfezi uzanıyor olmalıydı.

Batı tarafında yükselen büyük kurşuni bulutlar, sıcak bir günün başlamakta olduğunu gösteriyordu. Bu manzara aynı zamanda bir fırtınanın yaklaşmakta olduğuna da işaret ediyordu. Saat sekize doğru güverteye çıkan Robur da bunu fark ederek Turner'ın yerine kumandaya geçti. Belki de Albatros'un yakalandığı hortumu ve Atlas okyanusu kıyılarındayken mucize eseri kurtulduğu müthiş kasırgayı hatırlamıştı...

şimdi herhangi bir aeronefin buna benzer durumda yapamadığını bir tayyare yapacaktı. Birazdan savaş alanına dönüşecek olan yüksek bölgelerden ayrılarak deniz seviyesine inecek ve dalgalanmanın daha da sertleşmesi durumunda denizin sessiz sakin derinliklerine dalıp s k nete kavuşacaktı.

"Weather wise" biri niteliklerine sahip olan Robur, o gün fırtına çıkmayacağına dair tahmin yürüttü ve bu nedenle de u şunu sürdürdü. Öğleden sonra deniz seviyesine inip suyun üzerinde seyretmeye başladığı zaman bunun sebebi havanın kötüleşmesinden korkmuş olması değildi. *Dehşet Gemisi* tükenmez elektrik enerjisiyle hareket eden metal parçaları hiçbir zaman yorulmasa da, istediği zaman suyun yüzeyine inip dinlenebilen fregat veya yalı apkını gibi bir deniz kuşuydu.

Bu uçsuz bucaksız suyun yüzeyi bomboştu. Ufkun sınırlarında bile ne bir yelken ne de bir du-

man vardı. Bu sebeple tayyarenin havadan geçişini kimse tespit edemezdi.

Öğleden sonra hiç olay olmadı. *Dehşet Gemisi* orta seviyede bir süratle yoluna devam ediyordu. Kaptanın niyetinin ne olduğunu tahmin edemiyordum. Bu yönde yoluna devam ederse önce Büyük Antiller'den birine, sonra da körfezin bitiminde Venezuela sahillerine veya Kolombiya'ya ulaşacaktı. Tayyare sonraki gece Pasifik okyanusundaki X adasına varmak için Guatemala'yla Nikaragua arasındaki uzun kıstağı geçmek amacıyla tekrar hava yolunu mu kullanacaktı acaba?...

Akşam oldu. Güneş kan kırmızısına boyanan bir ufukta yavaş yavaş battı. *Dehşet Gemisi*'nin etrafındaki deniz parlamaya başlamıştı, yolunun üzerinde adeta bir parıltı yığını yükseliyordu. Gemicilerin “sert fırtına” dedikleri fırtınayı beklemek gerekiyordu.

Büyük ihtimalle bu Robur'un fikriydi. Güvertede durmak yerine kamarama dönmek zorunda kaldım, kapak tekrar üzerime kapandı.

Birkaç saniye sonra gemide başlayan gürültüden aracın denizin altına indiğini anlamıştım. Gerçekten de beş dakika geçmemişti ki suyun altında sakın sakın yüzüyordu.

Hem bedenen hem de zihnen çok yorgundum. Bu kez kendiliğinden –uyku ilacıyla tetiklenmiş– derin bir uykuya daldım.

Uyandığım zaman –ne kadar zaman sonra olduğunu bilmem zor– *Dehşet Gemisi* henüz denizin yüzeyine çıkmamıştı.

Ancak çok geçmeden bu manevra yapıldı. Lombozlardan içeri gün ışığı girmeye başladı.

Aynı anda kuvvetli dalgaların etkisiyle yalpalanıp sallanıyorduk.

Bir kez daha kapağın yanındaki yerimi alabilmiş, bakışlarımı ufka doğru çevirmiştım.

Kuzeybatıdan fırtına geliyordu. Koyu bulutların içinde çakan şimşekler görölüyordu. Güçlü gök gürlemeleri uzun süre boşlukta yankılanmaya devam ediyordu.

Fırtınanın yukarı doğru ne kadar hız kazandığını görünce içimi şaşkınlıktan çok korku kapladı. Böyle bir fırtınaya yakalanan bir geminin sürüklenmemek için yelkenlerini toplamaya bile fırsat bulması olanaksızdı. Fırtına hem çok hızlı hem de çok kuvvetliydi.

Rüzgâr sanki buhardan bir duvarı delip geçmiş gibi birden bütün şiddetiyle esmeye başladı. Bir anda deniz ürpertici bir şekilde kabarmaya başladı. Köpüren dev dalgalar *Dehşet Gemisi*'nin etrafını sardı. O sırada korkuluğa sıkı sıkı tutunmamış olsaydım denize uçardım.

Bu durumda yapılabilecek tek şey aracın denizaltına dönüşmesiydi. Suyun dokuz-on metre altında güvenliğe ve huzura kavuşurdu. Uzun süre bu öfkeli denizle mücadele etmek demek yok olmak demekti.

Robur güvertede durmaya devam ediyordu. Kamarama girmemi emrederler diye bekliyordum, ama böyle bir talimat gelmedi. Denizin altına inmek için hiçbir hazırlık da yapılmıyordu.

Bu fırtına karşısında soğukkanlı kalan kapitan, hiç olmadığı kadar parlak görünen gözleriyle, korkulacak bir şey olmadığını bilerek meydan okurcasına ona *dimdik* bakıyordu. *Dehşet Gemisi*

bir dakika bile kaybetmeden suyun altına inmeliydi ancak Robur henüz bu manevraya karar vermiş görünmüyordu.

Hayır! O inatçı gururuyla kibirli tavrını koruyordu, kendini adeta bütün insanlıktan üstün veya onun ötesinde görüyor gibiydi!... Onu böyle görünce, kaygılanarak bu adamın doğa üstü bir dünyadan gelen fantastik bir yaratık olup olmadığını soruyordum kendime!...

Fırtınanın uğultusu ve çakan şimşeklerin ortasında öylece duruyor, ağzından şu kelimeler dökülüyordu!

“Ben... Robur... Robur... Dünyanın Hâkimi!...”

Turner ve arkadaşının anladığı bir hareket yaptı... Kaptan kadar çılgın olan zavallılar bunun bir emir olduğunu sanıp yerine getirdiler.

Kapalı olan büyük kanatları açıldı. Tayyare Niagara şelaleleri üzerinde yaptığı gibi havaya doğru yükselmeye başladı. Ancak o gün şelalenin yarattığı girdaptan kaçmıştı. Bu sefer kasırganın ortasında uçmaya kalkışmak delilikti.

Tayyare çakan binlerce şimşegin, gök gürültülerinin ortasında, adeta alevler içindeki gökyüzünde yükselmeye çalışıyordu. Her an bir yıldırım düşmesi ihtimaline rağmen, gözleri kör eden, yanıp sönen flaşlar gibi parlayan gökyüzünde ilerliyordu!

Robur'un tavrında hiçbir değişiklik yoktu. Bir elinde kumanda kolu, diğer elinde regülatör anahtarı vardı. Kanatlar parçalanacak gibi çarpıyor, şimşekler bir buluttan diğerine daha şiddetle çakarken tayyare fırtınanın hızıyla yarışıyordu.

Artık bu delinin üzerine atlayıp tayyareyi alev alev yanan bir fırına benzeyen yıldırımların ortasına atmasına engel olmak gerekiyordu!... Onu iniş yapmaya ve fırtına dininceye kadar şu an ne denizin üzerinde ne de atmosferin yüksek noktalarında bulamayacağı sükût ve sakinliğin içinde denizin altında güvenli bir şekilde beklemeye zorlamak lazımdı!...

Birden içimdeki bütün sezgilerim, bütün görev tutkum artmıştı!... Bu tamamen delilikti! Ancak korkunç icadıyla bütün dünyayı tehdit eden, ülkemin yasa dışı ilan ettiği bu haydudun ellerine kelepçeyi geçirip onu adalete teslim etmeliydim!... Ben polis başmüfettişi Strock muydum, değil miydim?... Öyleyse görevimi yapmalıyım... Fırtınanın ortasındaki bir okyanusta üç kişiye karşı tek başıma olduğumu unutarak arka tarafa doğru zıpladım ve Robur'un üzerine atılarak gök gürültüsünü bastıran bir sesle haykırdım: "Kanun namına seni..."

Dehşet Gemisi şiddetli bir elektrik akımına tutulmuş gibi aniden sarsıldı. Bütün gövdesi titrerken, akımın boşalmasıyla insan kemiklerini de titretti. Araç, demir iskeletine yediği bir yıldırım darbesinin ardından parçalara dağıldı.

Dehşet Gemisi'ne art arda yıldırım çarptı ve kanatları parçalanmış, türbinleri kırılmış bir şekilde bin fitten de fazla olan bir yükseklikten körfezin derinliklerine düştü!...

Dehşet Gemisi'ne yıldırım çarptı.

İhtiyar Grad'a Son Sözüm

Uzun bir süre –kaç saat geçti bilemiyorum– baygın kaldıktan sonra kendime gelirken, beni kurtarıp müdahaleleriyle hayata döndüren bir grup denizci, koyulduğum kamaramın etrafını sarıyordu.

Yatağımın başucunda oturan bir subay bana sorular sormaya başladı, ben de hafızamı toparlayabildikçe sorularına yanıt verebildim.

Her şeyi anlattım, evet! Her şeyi!... Beni dinleyenler, karşılarında aklını toparlayamamış bir zavallı olduğunu düşünüyorlardı!

Meksika körfezinden New Orleans'a gitmekte olan *Ottawa* adlı buharlı bir gemideydim. Gemi fırtınadan kaçarken, gemiciler beni tutunduğum enkaz parçasıyla birlikte bulup gemiye almışlardı.

Ben kurtulmuştum, ama Robur ve iki arkadaşının maceralı yaşamı körfezin sularında son bulmuştu. Dünyanın Hâkimi, gökyüzünde yıldırımlara meydan okurken, bir yıldırım çarpmasıyla sonsuza kadar kaybolmuş, olağanüstü aracının sırrını da beraberinde götürmüştü!

Beş gün sonra, yani 10 Ağustos sabahı, *Ottawa* gemisi Louisiana kıyılarına ulaştı ve limana demir attı.

Buharlı geminin subaylarından izin aldıktan sonra Washington'a, doğduğum, sabırsızlıkla tekrar görebilmeyi beklediğim kente giden trene bindim!...

Trenden iner inmez önce polis merkezine gittim. İlk iş M. Ward'ı ziyaret etmek istiyordum.

Şefim odasının kapısının önünde beni görünce büyük bir şaşkınlık, sersemlik ve sevinçle karşıladı!... Haksız da sayılmazdı, çünkü arkadaşlarımın verdiği rapora göre Erie gölünün sularında çoktan ölüp gittiğimi düşünüyordu...

Ortadan kaybolduğumdan beri başımdan geçenleri bir bir kendisine anlattım – destroyerlerin gölde takip etmesini, *Dehşet Gemisi*'nin Niagara şelalelerinin sularında havalanışını, Great Eyrie'nin taş duvarlarının ortasındaki molayı, Meksika körfezinde fırtına sırasında başımıza gelen felaketi. Robur'un icat ettiği aracın denizde ve karada olduğu gibi gökyüzünde de gidebildiğini anlattım.

Doğrusu böylesi bir araca sahip olmak, mucidin kendi ifadesiyle "Dünyanın Hâkimi" olması için yeterli değildi. Kesin olan şuydu ki, kendi gücünü kontrol edemediği müddetçe halkın güvenliğini her zaman tehdit edecekti.

Bu olağanüstü adamda yavaş yavaş arttığına şahit olduğum kibir, sonunda onu gökyüzünde yıldırımlarla çarpışma noktasına getirmişti. Bu korkunç felaketten sağ salim kurtulmuş olmam tamamen mucizeydi.

M. Ward kulaklarına inanamayarak hikâyemi dinledi.

"Sevgili Strock," dedi, "sonunda döndünüz ya, bizim için önemli olan bu!... Meşhur Robur'dan

sonra günün kahramanı sizsiniz!... Ümit ederim ki bu durum çılgın mucitte olduğu gibi sivrilme isteğiyle sizin de aklınızı başınızdan almaz...”

“Hayır, Bay Ward,” diye yanıtladım. “Siz de takdir edersiniz ki hep meraklı ve merakını giderme hevesinde olanlar böyle tuzaklara düşmezler...”

“Kabul ediyorum, Strock!... Great Eyrie’nin gizemlerini, *Dehşet Gemisi*’nin dönüşümlerini, hepsini keşfettiniz!... Maalesef Dünyanın Hâkimi’nin sırları kendisiyle birlikte yok oldu...”

Aynı akşam, Birleşik Devletler gazeteleri doğruluğundan kimsenin şüphe duymadığı maceralarımı yazdı. M. Ward’ın söylediği gibi günün kahramanı olmuştum.

Gazetelerden biri şöyle diyordu:

“Amerikan polisi, müfettiş Strock sayesinde rekor kırmıştır. Başka yerlerde karada ve denizde bile zor takip yapılırken, Amerikan polisi suçluları göllerin ve okyanusların derinliklerinde, hatta neredeyse uzaya kadar takip etmeyi başarmıştır...”

Belki de bu yüzyılın sonunda gelecekteki meslektaşlarımız zaten görevlerini bu şekilde yaparlar, kim bilir?

Long sokağındaki evime döndüğümde ihtiyar hizmetçimin beni nasıl karşıladığını tahmin edersiniz! Ortaya çıktığımda –çok doğru bir kelime değil mi?– kadıncağızın heyecandan öleceğini zannettim, ne iyi kalpli bir kadındı!... Anlattıklarımı gözyaşları içinde dinledikten sonra beni böyle büyük bir tehlikeden kurtardığı için Tanrı’ya şükretti.

“Haksız değilmişim ama değil mi beyefendi?...” dedi.

“Haksız mı sevgili Grad?... Hangi konuda?...”

“Great Eyrie’nin şeytanın yuvası olduğu konusunda?...”

“Yok canım, Robur şeytan değildi...”

“Belki değildi ama olmaya layıktı!” diye cevap verdi ihtiyar Grad.

